DURU BİR GÖNÜL

BİR EĞİTİM FEDAİSİ
SÜLEYMAN ALPTEKİN

NİYAZİ SAKLI

DURU BİR GÖNÜL

Niyazi SANLI

DURU BİR GÖNÜL

Niyazi Sanlı

DURU BİR GÖNÜL

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-605-5510-27-5

Yayın Numarası
290

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Ocak 2011

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1
34696 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.kaynakyayinlari.com.tr

TEŞEKKÜR

Bu kitabı hazırlarken; sandalyede zor oturmasına rağmen yaklaşık üç saat sorularımıza cevap veren, kendisi hakkında bir kitap yazılmasına şiddetle karşı olduğu halde ve bu teklifi götürdüğümüzde ciddi bir mahcubiyet yaşayan, sadece "hizmet mülahazası" ile teklifimizi kabul eden, mütevazı tavırlarıyla bizi karşılayan Süleyman Alptekin Bey'e…

Evini açarak bizi misafir eden, ağırlayan, güler yüzle karşılayan Süleyman Bey'in eşi Türkan Hanım'a, babası Osman Alptekin'e, annesi Hanım Alptekin'e, ağabeyi Sinan Alptekin Bey'e ve Bangladeş'ten öğrencisi Muhammed Sıfatullah'a…

Minnet ve şükranlarımı sunarım.

19 Ağustos 2008 Salı

Niyazi SANLI

Fatih/ İstanbul

TAKDİM

Bir kitaba sığıştırılmaya çalışılan Süleyman Öğretmen'in serüveni, denizden haber veren bir katre gibidir ve dikkatli bir içtimaiyatçı incelediği zaman bu gerçeği rahatlıkla görecektir. Kevser-i Kur'anî'den süzülen bir gönül havuzu vardır ve bu havuzu birer buz parçası mesabesindeki enâniyetlerini o mübarek havuzun içine atıp eriten bahtiyarlar meydana getirmişlerdir. İşte bu destanda içten içe köpüren gerçek tam da budur.

Bu kitabın başından itibaren ismi sık sık geçecek olan doktorla beraber Süleyman Öğretmen'in hastaneye ziyaretine gittik. Yanımızda Vatikan'ın temsilcisi Maroviç de vardı ve beraber temaşa ettiğimiz manzara ona çok tesir etti... Kapıdan çıktıktan sonra, "Böyle delikanlılara artık ender rastlanıyor... Az dahi olsa ben de maaşımdan, tedavisine bir miktar katkıda bulunmak istiyorum. Lütfen bunu kabul buyursunlar," deyip yaşlı gözlerle 500 dolar takdim etti.

Kitapta yer almayan bu meseleye küçük bir ilave daha yapmak istiyorum. Bu ziyafetten kısa bir süre sonra Süleyman Öğretmen'in doktor ağabeyi beni, teröristlerle mücadele ederek vurulup şehit olmuş bir komşusunun ciğeri yanık annesinin ziyaretine de götürdü. Evde kafes çevresinde dönen, şehidimizin şehâdet şerbetini içtiği demlerde eve geri gelmiş ve bir daha ayrılmamış çok güzel bir kuş vardı. Şehid annesi, ona bir nevi oğlunun ruhunun ikizi gibi bakıyordu. O zaman bu yeşil kuş bana, şehitlerinin ruhlarını daha şimdiden yeşil kuşların cevflerinde olarak cennette dolaştıklarına dair rivayeti hatırlatmıştı.

İşte, Hocaefendi'nin Süleyman Öğretmen'i iki defa hastanede ziyaret edip alnından öptükten sonra, "Bazılarına şehitlik, bazılarına gazilik lütfeder Allah!" demesi de öyle zannediyorum ki bu iki arkadaşın gıpta edilecek durumlarına dair bir işaret olsa gerektir.

Bu güzel çalışma, hem adanmışlar destanına bir yenisini, hem de olan biten bütün cefakârca mücadelenin her şeyini bizlere özetleyen ve öğreten birisinin yaptıklarını ortaya koyması bakımından çok güzel bir eser olarak değerlendirilmeyi hak etmektedir.

Abdullah AYMAZ

DURU BİR GÖNÜL

Ben Süleyman, Süleyman Alptekin. 1973 yılında, İstanbul Güneşli' de postacı bir babanın dördüncü ve en küçük çocuğu olarak dünyaya geldim. İki ağabeyim bir de ablam var. Çocukluğumda Güneşli, hayvanların otladığı bir meraydı. Köy yaşantısının şehre taşındığı, taşra kültürünün hâkim olduğu bir semt... Kışın çamurdan; yazın toz topraktan bıkardık.

İlkokulu evimizin yakınındaki Gazi Osman Paşa İlkokulu'nda okudum. Ortaokul yaşına gelince babam beni de tıpkı ağabeylerim gibi, Bakırköy İmam Hatip Lisesi'ne yazdırdı. İmam Hatip Lisesi ruhen bana çok yakındı; ailem dinin gereklerini özenle yerine getiriyordu ve bizler de o yaşa gelinceye değin bu manevi atmosferi soluyarak büyümüştük.

Hem ilkokul hem de ortaokulda başarılı bir öğrenciydim ve bundan dolayı da kimsenin telkin ve tavsiyesi olmadan derslerime çalışırdım. Çocukluğuma dair benim için söylenen ve aklımda kalan bir deyim varsa o da "akıllı, uslu"dur.

Ortaokulda okuduğum sıralar evimizde elektrik yoktu. Babam, tasarruf gayesiyle bizleri masanın etrafına toplardı ve tüm kardeşler bir arada, kandil ışığı altında derslerimize çalışırdık. Zaman içinde kandil; lüks lambasıyla, lüks lambası da şebeke elektriğiyle yer değiştirdi. O günlerden değişmeden bize kalan yegâne mirassa, düzenli ders çalışma alışkanlığı olmuştur.

Evimize en yakın otobüs durağı Kocasinan'daydı ve otobüse

binmek için her gün üç kilometre yürümek zorundaydık. Bilhassa kışın, karda çamurda çok zor olsa da buna katlanıyor ve aksatmadan okulumuza devam ediyorduk.

Doktor Ali Ağabey'le tanışıklığımız bu otobüs yolculuklarının birinde başladı. Hayatımda bir milat saydığım o günü hâlâ çok net ve berrak bir şekilde hatırlarım. Ali Ağabey o sıralar tıp fakültesinde öğrenciydi. Benim imam-hatipte okuduğumu duyunca, "Sizler son derece donanımlı yetişen gençlersiniz. Bu ülke için daha fazla çalışmalısınız," demiş ve ardından da fen lisesi sınavlarına girip girmeyeceğimi sordu. Doğrusu fen lisesine devam etmek gibi bir ihtimali hiç düşünmemiştim kendim için. O günlerde bir imam-hatiplinin gelecek plânlarında böyle bir okul olması çok sık rastlanan bir durum değildi. Ali Ağabey'in bu sorusu beni şaşırttığı kadar heyecanlandırmıştı da. Başarılı bir öğrenci olmama rağmen fen lisesine girmenin kolay bir iş olmadığının farkındaydım. "Dershaneye gitmek lazım. Babamın bu ücreti karşılayabileceğini sanmıyorum," dedim Ağabey'e. Kendisinin ve birlikte kaldığı öğrenci arkadaşlarının sınava hazırlanmam için yardımcı olabileceklerini söylemesi üzerine ise tereddütsüz kabul ettim Ali Ağabey'in teklifini.

Ali Ağabeylerin evine ilk gittiğimde benim gibi sınavlara hazırlanan başka arkadaşların da olduğunu gördüm. İki kişi bizim, üç arkadaş da başka okuldan olmak üzere toplam beş kişiydik. Bugün neredeyse kapı komşumuza dahi güvenemez hale gelmişken, "Beni tıp öğrencisi bu ağabeylerin evine hiç endişe hissetmeden götüren duygu neydi acaba?" diye sorar dururum zaman zaman. Adı konulmaz, tarifi yapılmaz tuhaf bir emniyet hissi... Kapıdan içeri adımımı attığım andan itibaren her yanımı kuşatan bir samimiyet havası... Ağabeylerle paylaştığım yıllar boyunca fedakârlıklarında, başka insanlar için çırpınmalarında bir kez olsun azalmaya, bıkkınlığa şahit olmadım. İnsan hayatının en zorlu dönemlerinden biri olan çocukluktan gençliğe geçişte Ali

Ağabey ve arkadaşlarıyla karşılaşmamın büyük bir lütuf olduğunu düşünürüm bundan dolayı. Aklı başında, çocuklarına sahip çıkan bir ailem olmasına rağmen ağabeylerin benim yetişmemde ve kendime sağlam bir duruş belirlememde emekleri çok ama çok büyüktür.

Babam, Doktor Ağabeylere gitmeme ilk zamanlar endişeyle bakmıştı ama zaman içinde Sinan Ağabey'imin de benimle gelmesi, bizim davranışlarımızdaki müspet değişiklikler ve Doktor Ağabeylerin bizim eve gelerek babamla tanışmaları önemli bir güven ortamı oluşturmuştu. Doktor Ali Ağabeylerin son derece zor bir bölümde öğrenci oldukları halde bizlerle ilgilenmeleri, yaşıtları olan pek çok gencin aksine ibadetlerini aksatmayışları, herhangi bir kötü alışkanlıklarının olmayışı babamın da onlara karşı hüsnüzan beslemesini sağlamıştı.

İşte benim serüvenim böyle başladı.

Beş arkadaş her hafta sonu Doktor Ağabeylere gidiyor ve ders çalışıyorduk. Oradan buradan toplama dokümanlar, fotokopi ile çoğaltılmış deneme sınavları ve o zamanların en meşhur fen lisesine hazırlık test kitabı olan "Yeşil Kitap". Böylece hatırı sayılır bir "külliyat"ı, hatta neredeyse piyasadaki tüm kitapları bitirmiştik.

Belki de dershaneye gidenlerden daha yoğun ders çalışıyorduk ancak sınava binlerce öğrenci katılacaktı ve biz beş kişi arasında yaptığımız ölçme ve değerlendirmelerle hangi seviyede olduğumuzu kestiremiyorduk.

Bahsettiğim dönem, 1986 yılına tevafuk eder. 1980 darbesinin kavurucu sıcaklığının hâlâ hissedildiği, iki üç insan bir araya gelince der dest edilip karakolda hesaba çekildiği yıllar. Bu nedenle Doktor Ağabeylerin evine girip çıkarken dikkat çekmemeye çalışırdık.

Ağabeylerin derslerimize olduğu kadar kişiliğimizin gelişmesine de katkıları oluyordu hiç şüphesiz. Onlar, o en kritik

yaşlarımızda, gerek hâl ve hareketleri gerekse de nasihatleriyle vatana ve millete hizmet etme şuuru kazanmamızı sağladılar. Sözlerinin hamasi nutuklardan ibaret olmadığı en başta bizler için çırpınmalarından belliydi. Benim için dünyaya bakışımda yepyeni ve sınırsız ufuklar açılıyordu ve ülkeme, insanlığa faydalı olabileceğim günlerin gelmesini iple çekiyordum.

Ben ve arkadaşlarım, ideal birer rol model olan ağabeylerin hocası olarak tanımladığım Hocaefendi'yi ilk kez dinlediğimde ise ne şaşırmış ne yadsımıştım. Yadsımamıştım çünkü imam-hatipte okurken kulağıma çalınmıştı Hocaefendi'nin varlığı ve sözleri. Geriye dönüp baktığımda sadece ilk işittiğim sözlerin bana biraz ağır geldiğini hatırlıyorum. Ta ki Hocaefendi'nin II. Abdülhamit Han Hazretleri ile ilgili bir soruya verdiği cevaba kadar. Hocaefendi'nin cevabını işittiğimde, "Tam da benim düşündüklerimi söylüyor," diye düşünmüştüm manidar bir şekilde. O andan itibaren büyük bir lezzetle ve her sözünü özümseyerek dinlemeye başladım Hocaefendi'yi. Dinledikçe hizmet etme arzum artıyor, bu isteğim derinleştikçe derslerime daha da sıkı sarılıyordum.

O yıllarda fen lisesi sınavı iki aşamalıydı ve söz konusu bu iki sınav da sadece fen liselerine giriş için yapılıyordu. Sınava girdiğimizde sorular bana kolay gelmişti. Bunun bir sonucu olsa gerek, beş arkadaştan üçümüz, İstanbul Atatürk Fen Lisesi'ni kazandık. İki arkadaşımız da Anadolu'daki fen liselerini kazandılar. Hatta arkadaşlarımızdan biri Türkiye üçüncüsü olmuştu. Bu, hem Doktor Ağabeyler hem de bizim için tahmin edemeyeceğimiz kadar büyük bir başarıydı.

Kazandığımı duyunca, "Demek biz de yapabilirmişiz; bir şeyi istiyorsak imkânsızlıklar içinde de bile olsak başarılabiliyormuş," diye düşünerek kendimi değerli hissetmiştim. Çok sevindiğimi oldukça berrak bir şekilde bugün gibi hatırlıyorum. Doktor Ağabeylerde ise bu kadar yüksek başarıya

rağmen en küçük bir gurur emaresi görmedim. Gönüllerinde bir huzur ve sevinç olduğu muhakkaktı ama tevazu ve mahviyetleri ön plândaydı. Yüzlerinde ve davranışlarında, "Size bu sınavı biz(ler) kazandırdık!" mânâsına gelebilecek en küçük bir sevinç ve gurur bile hiç ama hiç görmedim. Her şeyi Allah'ın bir lütfu olarak değerlendirme ahlâkını onlardan öğrenmiştim.

Sınavı kazandığımız gün, Doktor Ali Ağabey mükâfat olarak bizleri Yalova'ya götürdü. Onların bu sonuç karşısındaki mütevazı halleri bizlere de sirayet etmişti. Mükâfat gezisini hem sakin bir ortamda dinlenerek hem de kitap okuyup sohbet ederek geçirdik.

***

Fen lisesine gitmekte tek gayemiz vardı: Hizmet. Güzel bir okulda okuyalım, dünya adına değişik nimetlere mazhar olalım gibi düşüncelerimiz hiç yoktu. Bunu tamamlar ve teyit eder bir şekilde ta o zamanlardan itibaren mesleğimizi de seçmiştim zaten: Öğretmenlik. Aslında önceleri doktor olmayı düşünüyordum fakat öğretmenliğin insana hizmet noktasında en mühim ve güzel meslek olduğunu fark edince doktor olma düşüncesini bir yana bıraktım ve tercihimi öğretmenlikten yana kullandım.

Fen lisesi, imam-hatipten giden bir öğrenci için bambaşka bir dünyaydı. Keza bizim oradaki varlığımız fen lisesindeki öğrenci ve öğretmenler için de bir yadırgama vesilesiydi. Zira o zamana kadar fen lisesine imam-hatipten bir öğrenci gelmemişti. Fen lisesi karma bir okuldu ama biz imam-hatipte böyle bir düzen içinde eğitim görmemiştik. Okulumuz karmaydı yani sınıfımızda kızlar da vardı ve bizler bir kızla nasıl konuşulacağını bile bilmiyorduk. Oysa onlar bize göre çok rahattılar. Bundan dolayı okulun ilk iki ayında bu durumun oluşturduğu şok halinden kurtulamadık. Onlar, imam-hatipten geldiğimiz için bizi

dışlıyorlardı. Biz onlara göre, "hacı-hoca takımı"ydık. Hatta bir gün, bir arkadaşım bana şu itirafı bile yapmıştı: "Süleyman, seninle neden gezmiyorum, biliyor musun? Seninle gezersem beni mimlerler!" Genel hava buydu ama bununla birlikte bizimle gezen, konuşan birkaç kişi de vardı.

Öğrencilerin çoğunun dine karşı tavırları lâkayttı. Büyük sınıflardan birkaç kişi ve benimle birlikte namaz kılanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. O zamanlar irtica paranoyası çok yaygın olduğundan dolayı namaz kıldığımızın bilinmesini de istemiyorduk çünkü böyle bir durumda hemen "gerici" damgası yapıştırıyorlardı bizlere. Bunu bildiğimiz için namazlarımızı teneffüslerde, kalorifer dairesinde kılıyorduk. Hocalar da imam-hatipten gelen bir öğrenci ile ilk defa karşılaştıklarından bizleri görünce şaşırıyorlardı aynı şekilde. Bu noktada okuldaki ilk zamanlarımda başımdan geçen ilginç bir hadiseyi izninizle nakletmek isterim:

Kızlara ve kadınlara bakmamamın ana nedeni genel ahlâka uygun hareket etmek içindi. Bu nedenle karşılıklı konuşma esnasında da mümkün olduğunca göz göze gelmemeyi fıtrat haline getirmiştim. Edebiyat hocamız bir hanımefendiydi ve ders esnasında farkında olmadan ondan gözümü çevirmişim. Bunun üzerine bir hayli sinirlenen hocam, "Ben senin annen yaşında kadınım!" diyerek beni azarlamıştı. Hâlbuki o anda, "Bu kadına bakarsam günah olur!" gibi bir düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti açıkçası. Çünkü nihayetinde o bizim saygıdeğer bir hocamızdı. Ama hocamız beni yanlış anlamıştı.

Bu yabancılık ve şok hali aslında karşılıklı bir durumdu. Neyse ki yatılı oluşumuz birbirimizi anlama ve alışma sürecini hızlandırdı. Hayata bakışlarımız farklı da olsa birlikte çok şey paylaşabileceğimizi, güzel dostluklar kurabileceğimizi biz de onlar da kısa sürede anlamıştık. Sonrasında ise normal insanî ilişkiler: Maçlar, oyunlar, muhabbetler…

Yatılı okuldaki yıllarım, ailemden ilk ayrı kalma tecrübemdi aynı zamanda. O ilk bir hafta benim için bitmek bilmemişti. Yatakhane ve sınıf penceresinden etrafımızdaki evlere bakıp bakıp iç geçiriyordum. Nihayet hafta sonu geldiğinde heyecanla ailemi görmeye gittim. Hasret dolu beş günün ardından evimde olmak bana çok iyi gelmişti ve böylece bir daha evime gidemeyeceğim, ailemi göremeyeceğim duygusundan da kurtulmuş oldum! Bununla birlikte ayrılık acısını ilk defa bu vesileyle tatmış ve tanımış oluyordum. İnsanın kalbinde bir sızı oluyor; ne kadar kurtulmak istese de bir türlü gitmeyen bir sızı, ayrılık sızısı…

***

1965'te Bingöl'den İstanbul'a göç ettim. Aslen Bitlis-Ahlatlıyız. İstanbul bizim hayal şehrimizdi. Şimdi buradayız ve hamdolsun, bir şikâyetimiz yok.

1967'de Hanım ile evlendim. Hanım; eşimin adıdır. Ben de Osman.

İstanbul'a geldikten birkaç yıl sonra postacı olarak memuriyet hayatıma başladım. Beş sene Fatih'te oturdum. Postacı olduğumdan çevrem genişti. Beyazıt'taki bir tanıdığım bana Güneşli'de bir arsa sattı. O zamanlar Güneşli, çamurlar içinde olan ve hayvanların otladığı bir köydü. Bu yüzden olsa gerek arsalar da bir hayli ucuzcaydı. 1971'de arsamıza bir ev inşa edip Güneşli' ye taşındık. Şimdi sizlerin bu sözlerimin üstüne, "Yahu, memurluktan kazanılan parayla nasıl ev yapılır ki?" dediğinizi duyar gibiyim. Eskiden memurlar bugünkünün tersine hali vakti yerinde insanlardı. Sırtımız devlete dayalıydı ve asla yere gelmezdi. Herkes devleti en sağlam iş kapısı olarak görürdü. Gerçi hâlâ öyle görenlerin sayısı hiç de az değil…

Allah bize dört çocuk verdi: Şaban, Dürdane, Sinan ve Süleyman… Süleyman, 18 Mayıs 1973'te Güneşli'de doğdu.

Çocuklarımı daima temiz ortamlarda yetiştirmeye gayret ettim. Okula giderlerken öğretmenleriyle sık sık görüşürdüm. Öğretmenler, hep iyi ve övgü dolu sözlerle çocuklarımı bana anlattıkça babalık vazifemi başarılı olarak yerine getirdiğimi düşünüyordum.

Erkek çocuklarımın üçünü de hem dinlerini doğru öğrenmeleri hem de üniversiteye gitmeleri için imam-hatip lisesine yazdırmıştım. O zamanlar imam-hatipler sınavla öğrenci kabul ediyordu. Süleyman, orta sonda okurken Doktor Ali Bey ile tanıştı. Doktor Ali Bey ve arkadaşları, onlara ders anlatıyorlardı. Oğluma ağabeylerin evinde ne yaptıklarını her sorduğumda, "Ders çalıştık baba!" cevabını alıyordum. Bu olayların olduğu zamanlar 1980 ihtilalinin sonralarına denk geldiğinden olan biten her şeye şüpheyle bakıyordum ister istemez. Çocuğumun kötü niyetli birileri tarafından kandırılmasından endişe etmiyor değildim açıkçası. Ancak menfi düşüncelerim Doktor Ali Bey ve arkadaşlarını tanıyınca bertaraf oldu; içim rahatladı ve onlara güvendim. Bir süre sonra Sinan da Doktor Ağabeylerine gitmeye başladı. Çocuklarımın üzerindeki müspet tesirlerini gördükçe karşı çıkmak bir yana ağabeylere gitmelerini teşvik etmeye başlamıştım.

Oğlumun Atatürk Fen Lisesi'ni kazanması Doktor Beylere olan güvenimi perçinledi ve ondan sonra da gözüm hiç arkada kalmadı.

***

Ben Sinan. Dört kardeşten üçüncüsüyüm. Tarih öğretmeniyim.

Süleyman küçükken, kıvırcık saçlı, sarışın, toplu bir çocuktu. O zamanları hayal meyal hatırlıyorum. Babam, sokakta oynamamızdan çok hoşnut olmazdı. Yanlış arkadaşlıklar kurmamızdan ve kötü alışkanlıklar edinmemizden endişe

duyardı. Evde rahatça oynayabilmemiz için her türlü kolaylığı sağladığından bizler ya evimizin bahçesinde ya da evde birlikte oynayarak büyüdük.

Süleyman orta üçe gelene kadar aynı okullara gittik. Genelde sınıfımızın ve okulumuzun en iyilerindendik.

Süleyman orta sonda Doktor Ağabeylere gitmeye başladığında ben lise 2. sınıfa gitmekteydim. O yılın sonunda Süleyman, fen lisesi sınavına girmiş ve sınavı iyi bir derece yaparak kazanmıştı.

Bütün yaz tatillerinde olduğu gibi o yaz da tekstil sektöründe işçi olarak çalışıyorduk. Ailemizin maddi imkânları kısıtlıydı. Harçlığımızı çıkarma derdindeydik ve böylece ailemize de ufak tefek katkımız oluyordu.

Çalışmak zordu. Yoruluyorduk. Dikkat ediyordum; Süleyman, iş çıkışında ne kadar yorgun olursa olsun, iki günde bir Doktor Ağabeylere gitmeyi ihmal etmiyordu. Üstelik onlara gideli beri namazlardaki hassasiyeti ve dini bilgisi de artmıştı. Sanki içinde bir huzur ve sükûnet kaynağı bulmuştu.

Ağabeyler bir gün beni de davet ettiler ben de Süleyman'la onlara gittim. Doktor Ağabeyleri gördüğümde zihnimde oluşan ilk düşünce, "farklı" olduklarıydı. Zira yüzleri ve düşüncelerinden bu çok belliydi.

Babam, o vakitler 1980 ihtilali sonrası olduğu için biraz endişeliydi; siyasete bulaşmamızdan korkuyordu ama daha sonra bu düşünceleri izale oldu.

Kardeşim fen lisesini ve üniversiteyi okurken hafta sonları eve pek uğramıyordu. Varsa yoksa ağabeyler ve hizmet… Ayda bir geldiğinde de sabahtan akşama kadar oyalanıp gidiyordu. Ondaki hizmet şevkine her zaman gıpta etmişimdir.

***

Zaman hızla akıyordu. Bizler büyüyor, olgunlaşıyor,

hayatımızın merkezindeki hizmet havuzunda eriyorduk. Bir uzak ülke hayaline, bir yüce ideale adamıştık kendimizi; milletimizin yeniden ihya ve inşası...

Son sınıfa geldiğimizde dershanenin seviye tespit sınavına girdim ve yüksek bir puan aldım. Düşündüğüm tek bölüm vardı: Marmara Üniversitesi Matematik Öğretmenliği. Seviye sınavının sonucu, bu bölümü rahatlıkla kazanabileceğimi gösteriyordu. Sanki üzerimden ağır bir yük kalkmıştı. "Tüm vaktimi sınava hazırlanmakla geçirmem gerekmiyor o halde; ben de başkalarına faydalı olmaya başlamalıyım," diye düşündüm kendi kendime. Yavuzlar Ağabey'e, "Ben dershaneye gitmesem olmaz mı? Nasıl olsa sınavı ve istediğim yeri kazanabilecek durumdayım. Alt sınıflarla ve diğer arkadaşlarla ilgilenip hizmet edeyim," dedim. O da bana, "Bir süre düşüneyim," dedi ve yaklaşık iki ay kadar dershaneye devam ettikten sonra dershaneyi bıraktım.

***

Hocaefendi'yi ziyarete ilk kez lise son sınıftayken gittik. Bizi Yavuzlar Ağabey götürmüştü bu ziyarete. Ona bu hususta ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Hocaefendi'yi görürsem duygulanır, ağlarım zannediyordum. Aksine, üzerime bir sükûnet çökmüştü onu görünce. Öylece Hocaefendi'nin yüzüne bakıyordum. Sıra dışı hallerde hep soğukkanlı ve sakin olduğumu ilk defa o ziyaret esnasında fark ettim.

Hocaefendi'yi görmek, sohbetine katılmak bizim için son derece önemli, kayda değer bir durumdu. Şahsiyetimizi şekillendiren fikirlerin mimarının, ruhumuzu serinleten pınarın yanı başındaydık. Oranın manevi havasını size nasıl aktarabilirim inanın bilemiyorum. Olağanüstü bir huzur ve emniyet hissi, dünyadan tamamen kopup başka bir âlemin kapısını aralamak; rüya gibi

bir şey… Dünyevî olan her şey zihinden silinip gidiyor. Sanki cennetten bir köşe…

Yavuzlar Ağabey bana, Hocaefendi'ye sormam için bir soru verdi: "Üniversiteye girişlerde hangi bölümleri tercih etmemizi önerirsiniz?" Hocaefendi de cevaben, "Marmara, ODTÜ, Boğaziçi gibi okullar olsun…" deyip, tavsiyelerine şöyle devam etmişti: "Öğretmenlik yazın. Öğretmen olamayanlar siyasal, kamu yönetimi yazsınlar. Bu bölümleri tercih etmeyenler de tıp yazsın." O vakitler elektrik, elektronik ve bilgisayar bölümleri popülerdi. Buna rağmen Hocaefendi, psikoloji ve sosyoloji bölümlerini öne çıkarmıştı. Bugün gelinen noktaya baktığımda bu müthiş öngörüyü hayranlıkla hatırlarım.

***

Lise hayatım boyunca hafta sonu tatillerimin çoğunu ağabeylerle birlikte geçirdim. Gençliğin damarlarımızda deli deli aktığı o yaşlarda yüksek bir gayeye odaklanmam ailemden de hüsnükabul görmüştü; hafta sonu sadece yarım gün onlarla birlikte olmamı hoşgörüyle karşılıyor ve bu tutumlarıyla bana destek veriyorlardı.

Şükürler olsun; onların güvenini boşa çıkarıp, onlara karşı mahcup olmadım. Hedeflediğim gibi Marmara Üniversitesi Matematik Öğretmenliği Bölümü'nü kazandım.

Üniversiteye başladığımda hayatımda büyük bir değişiklik olmadı diyebilirim. Atatürk Fen Lisesi ile Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü arasında sadece bir duvar vardı. Ben de duvarın diğer tarafına geçmiş oldum: Atatürk Fen Lisesi'nden Atatürk Eğitim Fakültesi'ne... Lisedeyken gittiğim öğrenci evinde artık "ağabey" olarak kalıyordum. Ders çalışmaya gelen talebelerle ilgileniyor, onlara yemek pişiriyor, bulaşıklarını yıkıyor, topluma faydalı insan olma şuurunu kazanabilmeleri için dilim döndüğünce bir şeyler anlatmaya çalışıyordum.

Masanın önünden arkasına geçmiştim. İnce ve hassas bir çizgi... Mesuliyetim artmıştı; daha fazla doğum sancısı, daha çok beyin zonklaması... Milletimiz için daha çok dertlenme... Neslimizin ve geleceğimizin ihya ve inşası... Zaman canavarına karşı kıyasıya yarış... Daha çok insana değil, bütün insanlara ulaşma ve gönüllerine girme çabası...

Böyle bir şey işte! Sis, duman ve gecede, kalbimizin ışığıyla yol alma ameliyesi. 90'lı yıllar çok hareketliydi; hem dünyada hem Türkiye'de. Dünyayı sarsan Sovyetlerin dağılışı pek çok tohumun filizlenmesine de vesile olmuştu.

Dünya küreselleşmeye başlıyor; hizmet de yerel olmaktan çıkıp küresel olmaya ilk adımını atıyordu. Bu, ne benim ne de çevremdekilerin hayalinde bile canlandıramadığı büyük bir açılımdı hiç şüphesiz. Kuvvetle muhtemel Hocaefendi bunları tahmin ediyor, biliyor ve bizi ona göre hazırlıyordu. Bizde el feneri vardı; Hocaefendi'de ise dev aynalarla yansıtılan güneş ışıkları…

Dünyadaki bu gelişmeler, hizmet ufkumuzu daha önce adını sanını duymadığımız coğrafyalara taşımıştı. O zamanlar bilhassa Asya'da açılan Türk mektepleri eleman, "El aman!" diye kıvranıyorlardı. Yetişmiş eleman. Öğretmen. Belletmen. Nasreddin Hoca hesabı, çırayla adam aranıyordu. Bu, bana Ulu Hakan Abdülhamid Han devrindeki "kaht-ı rical"i hatırlatır hep. Vasıflı adam ihtiyacının insan kalbini, ruhunu ve beynini volkan sıcaklığıyla kavurduğu günler…

Hocaefendi sohbet ve vaazlarında yurt dışı hususunda çok tahşidat yapıyordu. Öyle ki gözyaşları sel olup akıyordu her defasında. Sanki sinema ekranında bir şey görüyordu da gördükleri ciğerini kavuruyordu. Hatta bir sohbetinde, "Buzullarda yaşayan insanlar, 'Gelin, burada buzdan okul yapın!' deseler gitmeyecek misiniz? Gitmeyen kalleştir!" demişti.

Sanki dünya yangın yeriydi ve bizler de varlığımızı bu yangının söndürülmesine adamıştık. Okulumu bitirip vazifeye

koşacağım günlerin özlemiyle yaşıyordum. Artık son sınıftaydım ve vuslata pek az kalmıştı. Fakat transkript çıkarttığımda alt sınıflardan bir hayli dersimin kaldığını gördüm. O anda nasıl bir korkuya kapıldığımı inanın anlatamam... Kısa bir sürede altından kalkamayacağım kadar çok dersim vardı. Arkadaşlarım, hizmet için dünyanın dört yanına dağılırken geride kalacağım düşüncesi moralimi alt üst ediyordu. Neredeyse bu derslerle başa çıkamayacağıma kendimi inandırıyordum ki Mehmet Ağabey imdadıma yetişti. Bana bir ders programı çıkarttı ve sözleriyle de beni bu işin üstesinden gelebileceğime ikna etti. Gerçekten de o program dâhilinde çalıştım ve o dönem girme hakkım olan tüm sınavlardan geçer not aldım. Yalnızca ikinci döneme ait dört dersim kalmıştı. Bu dersleri verebilmek için ise bir sonraki mayıs ayını beklemem gerekiyordu.

Böylece ben de yurt dışına gidecekler arasında yerimi almış oldum.

Her gidişte bir eksilme ve çoğalma vardır. İnsan gittiği yere kendini ne kadar götürse de bir parçası geride kalır. Ailem açısından da hâl böyleydi. Babam, annem, ağabeyim hizmeti biliyorlardı. Zira onlara burada olan bitenlerin mahiyetini daha önce anlatmıştım. Kazakistan'a gideceğimi söylediğimde kimse buna şaşırmadı. Ailem, "Oğlum ne güzel yapıyorsun! Mutlaka gitmelisin!" demedi ama, "Gitmeyeceksin! Burada kal!" gibi karşı çıkma içinde de olmadı. Annem-babam, ben Kazakistan'a giderken hiçbir direnç göstermediler; sağ olsunlar! Onlara bu hususta minnettarım. Vakıa şundan emindiler: "Oğlumuz kötü bir şey yapmaz. Hizmet de oğlumuzu kötü bir yere, kötü bir niyet ve gaye için göndermez!" Bu hususta kalplerinde en ufak bir şüphe bulunmuyordu.

Bu duygular içerisinde havalimanına kadar gelip beni uğurladılar… Ben yanlarındayken ağlamadılar ama ben ayrıldıktan sonra biraz gözyaşı dökmüşler… O anda bir "hissizlik" hâli

yaşadım açıkçası. Ailemden ve vatanımdan ayrılıyorum gibi bir hissi hiç ama hiç yaşamadım.

***

İlk defa yurt dışına çıkıyordum. Uçakta Kazakları görünce, zihnimi onlara alıştırmaya çalıştım: "Artık ben, bu insanlarla yaşayacağım…"

Tıpkı ailemden ayrılırken ki gibi yolculuk sırasında bir ayrılık hissi ve acısı yaşamadım. Ta ki Alma Ata Havalimanı'na varana kadar. Uçaktan indiğimde başka bir dünyaya adım attığımı fark ettim. Her şey farklıydı; eşyalar, insanlar, binalar, kıyafetler, lisan, hava, su... İnce bir sızı hissettim.

Altı saatlik bir yolculuğun sonunda bambaşka bir kültürün içinde olmak tuhaf gelmişti bana. "Bu kadar yakın ve aynı zamanda uzağız. Dünya gerçekten küçüldü demek..."

Havaalanında beni karşılayan arkadaşlarla onların kaldığı eve geçtik. Burada bir kaç gün kalacaktım. Çalışacağım okul, Kazakistan'ın en kuzeyinde Sibirya'ya yakın bir konumdaydı. Ülkenin en soğuk bölgesi: Gökçetav. Ülkede halen Sovyet dönemi kanunları yürürlükteydi ve şehirlerarası seyahatlerde bile vize isteniyordu. Pasaport ve vize işlemlerini bir iki gün içerisinde tamamlayıp, pırpırlı, küçük bir uçakla Gökçetav'a doğru yola koyuldum.

Uçakta karşılaştığım manzaralar bugün bile gözümün önüne geldikçe gülümsetir beni. Hostes olup olmadığını hatırlayamıyorum ama ayakta, ellerinde poşetlerle yolculuk eden insanlar, biletler numaralı olmadığı için bulduğu yere oturan yolcular net bir şekilde zihnimde hala. Uçağın bizim belediye otobüslerinden yalnızca iki fazlalığı vardı: Kanatları ve uçuyor olması...

Bu tuhaf yolculuk esnasında Alma Ata'da beni misafir eden arkadaşların sözleri de geliyordu aklıma ara sıra: "Burada küçücük bir eşya ve az bir para için insanların canına kıyarlar ve

bizleri de yürüyen dolar olarak görmekteler...” Buraların can güvenliği açısından son derece riskli olduğuna işaret eden bu ifadelerin yanında bir de Gökçetav’ın soğuğuyla ilgili duyduklarım vardı hatırımda. Kış geldiğinde bana anlatılmaya çalışılan soğuğu iliklerime kadar hissettim.

Yolculukta, Türkiye’de de üretim yapan çok önemli bir otomotiv şirketinin Kazakistan yetkilisiyle yan yana oturmuştuk. Bizim okullardan haberi vardı. Gökçetav’a öğretmenlik yapmak için gittiğimi söyledim ona. Marmara Üniversitesi mezunu olduğumu ve iyi derecede İngilizce bildiğimi öğrenince bana iş teklif etti. Onun söylediğine ya da teklifine göre bir süre Rusça kursuna da gidip şirketin Gökçetav temsilcisi olacaktım. Teklif ettiği para benim öğretmenlik karşılığında alacağımın beş katıydı. Ben, öğretmenlik yapmak için geldiğimi ve teklifini kabul edemeyeceğimi ona nazikçe söyledim, mevzu da böylece kapandı.

İki buçuk saatlik belediye otobüsü makamındaki yolculuğumuz sona erdiğinde hava da kararmıştı. Gökçetav küçük bir yer. Havaalanı da... Pırpırlı uçak dediğin de kaç yolcu alır ki? Herkes gideceği yeri biliyordu ve havalimanı on dakika içinde derin bir sessizliğe bürünmüştü. Sağıma baktım kimse yok, soluma baktım kimse yok… Dışarı çıktım fakat değişen bir şey yok; yine aşina bir göz bulamadım. Arkadaşlar sözde beni bekleyecekti…

Etrafta bana benzeyen birilerini ararken, Jiguli (Lada) marka bir arabanın başında duran adam dikkatimi çekti. Bana bakıp tuhaf işaretler yapıyordu. Sağ elinin orta parmağıyla boğazına vururken başını da yukarı doğru kaldırıp kendi dilinde bir şeyler söylüyordu. O zaman anlam veremediğim bu hareketin, “İçmeye gidelim!” mânâsına geldiğini sonradan öğrendim… Adam bana teklif ettiği işi kendi adına çoktan yapmıştı besbelli ve hiç de ayık bir hali yoktu. Yanına gittiğimde körkütük sarhoş olduğunu

anladım. Normalde sarhoş birinin şoförlüğüne kendinizi teslim etmezsiniz ama etrafta bana yardım edecek hiç kimse olmayınca, çaresizce cebimden çıkardığım adres yazılı kâğıdı adama uzattım. Bir yandan da adamın sarhoş oluşunun bana bir zarar vermesini önleyeceğini, güç bir durumda kalırsam onunla baş edebileceğimi düşünüyordum. Neyse ki endişe ettiğim hiçbir durum yaşanmadan adam beni okula ulaştırdı, üstelik benden para falan da almadı!

Müdür, beni karşısında görünce şaşırdı. Başıma bir kötülük gelmesinden korktuğunu söyledi. Meğer Alma Ata'dan beni uğurlayan arkadaş birkaç defa okulu aramış ama ulaşamamış, bir daha da aramayı denememiş…

Gökçetav, "göğe yakın dağ" mânâsına geliyor; öyle nitelendiriyorlar burayı. Görkemli bir dağın yamacına yaslanmış bir şehir. Apartmanlar bloklar halinde dizilmiş bu şehre baktığınızda insanların bu binalara sıkıştırıldığı hissi uyanıyor. Yerlere saçılmış masmavi boncuklar gibi irili ufaklı pek çok göl var. Bu bölge, Kazakistan'ın turistik bir beldesi. Nüfusun kahir ekseriyeti Kazak ama Ruslar ve diğer milletlere mensup insanlar da var aynı zamanda. Sovyetlerin karmaşık demografik yapısı Gökçetav'da da kendini gösteriyor. Burada iki renk var: Beyaz ve yeşil. Kışın sekiz ay boyunca her yer bembeyaz, yazın da yemyeşil. Soğuk dediğinse buradaki gibi olmalı; insanın iliklerini ve ciğerlerindeki nefesi donduracak kadar keskin ve yakıcı. Başınızda kalpağınız yoksa beyninizin bile donduğunu hissedebilirsiniz! Yollar geniş. Binalar askeri bir düzen içinde. İnsanlar kurallara tapıyorlar sanki. En ufak ihlal görmek bile zor.

Kazakistan'da özellikle Rusların yoğun yaşadığı bölgelerde Rus kültürünün nüfuzu fazla. Bazı yerler ise özellikle taşra ve dağlık bölgeler, koruma altına alınmış gibi saf Kazak kültürü ile yaşıyorlar. Gökçetav, ne öyle ne böyle… Ne Ruslaşmış ne Kazak olarak kalabilmiş bu yer, kültürel bir karmaşanın içinde

sürükleniyordu o zamanlar… Soğuğun tesirinden olsa gerek Kazakların fitratı da hayli sert. Bu dile de yansımış. Vakıa, diğer bölgelerde de öyleymiş. Bu anlamda onların inatçı olduklarını hemen söylemem gerekiyor. Bir şeyi kabullenmeleri hayli zaman alıyor.

Bizim okula gelince…

Bir "internat şkola"nın (yatılı okul) bir bölümü. Bir kısmında bizim okul, diğer bölümde ise devlet okulu vardı. Bazı mekânları bu devlet okuluyla ortak kullanıyorduk. Örneğin Kazak öğretmenlerle aynı öğretmenler odasını paylaşıyorduk bu okulda. Kazakça, Türkçeye çok yakın olduğundan bu dili öğrenmek zor olmadı. Kısa zamanda günlük hayatımı devam ettirecek kadar Kazakça öğrenmiştim. Kazak öğretmenler Türkiye'yi çok merak ediyor ve çeşitli sorular yöneltiyorlardı: "Buraya nasıl ve niye geldiniz? Türkiye nasıl?" Biz de heyecanla cevap veriyorduk. Ülkemizin ne kadar güzel olduğunu, tarihi mirasını, denizini, yiyeceklerini, bolluğunu ve gelişmişliğini dasitani bir dille ifade ediyorduk. Bir gün fark ettim ki, ülkemiz hakkında sarf ettiğimiz övücü sözlere kendi ülkelerini öven sözlerle karşılık veriyorlar Kazaklar. Anlattıklarımız onları rahatsız ediyordu. O günden sonra soruları geçiştirmeye başladım. Hem sınıfta hem de öğretmenler odasında Kazakistan'ı anlatmalarını sağlayacak sorular yönelttim onlara.

Rus bir bayan öğretmen vardı devlet okulunda: Lilya Hanım. Gökçetav'daki üniversitenin İngilizce bölümünde öğretim görevlisiymiş. Bizim okulda da derslere giriyordu. Hayatını mesleğine adamış idealist bir kadındı. Seksen yaşlarında olmasına rağmen canla başla çalışıyor ve bana da öğretmenlik tecrübelerini aktarıyordu. Bize çok anaç davranıyor ve elinden gelen yardımı yapıyordu; sağ olsun! Ondan çok istifade ettiğimi burada söylemem gerekiyor.

Okulumuzun ikinci yılıydı. İlk yıl arkadaşlar çok çalışmışlar, hem öğrencileri hem de velileri memnun edebilmişlerdi. Kısacık

sürede ciddi bir itibar kazandırmışlardı okula. Bu başarı yetkililerin de gözünden kaçmamıştı. Bir arkadaşımız yetkililerin talebi üzerine il çapında tüm öğretmenlere, "Eğitimde Nasıl Başarılı Olunur?" konulu bir seminer bile vermişti. Kazak yetkililer Türk okuluna duydukları güveni ve beğeniyi yalnızca sözle ifade etmekle kalmadılar, bir sonraki eğitim yılı için bize yeni ve müstakil bir bina tahsis ederek daha çok öğrenciye ulaşabileceğimiz bir ortam da hazırladılar.

Okuldaki öğrencilerin tamamı yatılıydı. Yüzde beş civarında da Rus öğrencimiz vardı. Öğrenciler ve veliler bizim özel hayatımızı da çok merak ediyorlardı:

– Hiç diskoya gittiniz mi?

– Hayır!

– İçki içiyor musunuz?

– Hayır!

– İnanmam! Hiç mi?

– Hiç! Ama bizde içen de vardır, içmeyen de. Disko var ama ben hiç gitmedim.

– Ya sigara?

– Hayır!

– Sigara da mı?

– Evet!

Bu soruların içinde en popüler olanıysa "kız meselesi"ydi… Yemekhanedeki aşçı kadın başta olmak üzere, "Kızın var mı?" diye soruyorlardı bizleri sürekli olarak. "Kızın var mı?" demek, "Kız arkadaşın var mı?" anlamına geliyordu. Bir gün Alma Ata'da taksiye bindiğimde de aynı soruyla karşılaştım. Taksici bana, "Kızın var mı?" dedi. Ben de ona, "Hayır, evli değilim," dedim. Israrla, "Ben de onu soruyorum!" deyince, kız çocuğum olup olmadığını değil, kız arkadaşım olup olmadığını sorduğunu anladım. "Hayır, yok!" dedim. "Buradan bulalım sana bir tane!"

dedi. “Sağ ol, Türk yiğitleri yapmaz öyle şeyler!” deyince Alma Ata’da çalışan Türk işçileri kastederek, “Ben biliyorum, yapıyorlar!” dedi.

Ben gittikten bir hafta sonra okul açılmıştı. Ayağımın tozuyla derslere girdim. İlk ders, hem de yabancı bir ülkede… Son derece heyecan verici ve zevkliydi bu ders. Öğrencilikten öğretmenliğe ilk adımımı da böylece atmış oluyordum. İlkler unutulmaz; ben de unutamayacağım tabii ki bunu… Aç bir kuş yavrusu gibi beni merakla dinleyen dimağların kalplerine ve kafalarına ilmî hakikatleri fısıldamanın hazzını yaşadım…

İlk zamanlar belletmen ve öğretmen arkadaşlarla bir bekâr evinde kalıyordum. Daha sonra beni yurda idareci yaptılar. Yurtta çiçek açacak tomurcukların arasındaki bahçıvan gibi hissediyordum kendimi. Geceleri üzerlerini örtmek, dertleriyle hemhâl olmak, gözlerinden çıkan ışıltıyı yakalamak vadiler dolusu altınla değişilecek bir duygu değil.

Lâkin bir problem vardı ortada. Brejnev zamanında yapılmış yurt binalarımızın kalın duvarları içinde fareler cirit atıyordu. Onlardan bir türlü kurtulamadık. Duvarları yıkamazdık tabii…

Yurttaki odamda dinlendiğim bir akşam; odamın kapısı müthiş bir gürültüyle dövülüyor, dışarıdan anlaşılmaz, tuhaf sesler geliyor... “Hayırdır inşallah!” deyip kapıya koştum; kırk beş-elli yaşlarında, sarhoş bir adam çıktı karşıma. En haylaz öğrencilerimizden birinin babası: “Şu hâlime bakın! Çocuğum benim gibi olmasın. Onunla ilgilenin,” dedi. Onu sakinleştirerek gönderdik evine. Adam sarhoştu ama çocuğunun öyle olmasına gönlü razı değildi. Düşmüştü ve çırpındıkça batıyordu.

O velimiz gittikten sonra anladım ki Kazaklar yaşadıkları hayat tarzından hiç de memnun değillerdi. Düşmüşler, kurtulmak istiyorlar ama kurtulamıyorlar, alışkanlıklarını terk edemiyorlardı. Sovyet rejimi onları kültürlerine, değerlerine yabancılaştırıp birer robota dönüştürmüştü ve hiç değilse

çocukları bu hale düşmesin, ahlâken kuvvetli bir temel üzerine yetişsin istiyorlardı.

O zamanlar, aşina olduğumuz yiyecek ve içecekleri bulmak da hayli zordu. Yeniden yapılanan bir ülkenin bütün sancıları her noktada şiddetle hissediliyordu. Yetmiş yılda genlerine kadar işleyen sistemden kurtulmaları için zamana ihtiyaçları vardı. “Sistem yıkıldı,” diye bir gecede değişmelerini beklemek büyük bir safdillik olurdu zaten.

Pazar yeri açık alan. Kadınlar çoğunlukta. Gıda maddeleri yerlerde. Yerler buz. Etler buzların üzerinde. Şeker alacağız mesela.

– Kilosu kaç tenge?

– On.

– Biz çuvalın hepsini satın almak istiyoruz, kaça verirsin?

– O zaman kilosu on iki tenge.

Ticaret mantığı bu. Aldıklarımızı koymak için poşete ayrı para ödüyorduk. Bu durum bize ilginç geliyordu. Sonra alıştık. İnsan tuhaf bir varlık. Her şeye alışıyor, kabulleniyor…

Zihnimde hep aynı cümleler dolanıyordu: “Bu insanlar farklı. Burası farklı bir ülke…” Bir gün pazaryerinde çocuğunu kaybeden bir anneye rastladım. Deli gibi çocuğunu arıyor, sağa sola koşuyor ve çığlıklar atıyordu. Tıpkı bizim annelerimizin böyle bir durumda yapacağı gibi... Bu hadise beni onlara birden yaklaştırmıştı. Kültür, anlayış, hayat tarzı, ekonomik şartlar ne kadar farklı olursa olsun; insan, yine insan! Duygular ve temel mantık hiç değişmiyor. Orada bunu idrak ettim.

Bir gün öğretmenler odasında girdiğimde Kazak öğretmenlerden bazılarının ağladığını gördüm. Hükümet, maaşları ödeyemediği için kolhozlarda üretilen lahanaları maaş karşılığı olarak vermiş. “Bunları satın ve paraya çevirin,” demiş… Ekonomik kriz had safhadaydı ve bu durum toplumda suçu da yaygınlaştırıyordu elbette.

Yatılı okulun yemek menüsü merkezden geliyordu; malzemeler de tabii. Menüde helva olduğu bir gün; irmik yollanmış ama şeker yok. Aşçı da şekersiz helva yapıp dağıtmıştı…

Burada her şey Türkiye'ye göre farklı ve tuhaftı ama buradakilere göre durum gayet normaldi. Mevsimler, geceler ve gündüzler de farklı. Epeyce kuzeyde olduğumuzdan kışın gündüzler çok kısa, yazın ise geceler… Kışları sabah namazını, iki ders işledikten sonra eda ediyorduk. Yazın ise yatsı ve sabah vakitleri arası o kadar yakındı ki çok defa yatsı abdestiyle sabah namazını kılmak mümkün oluyordu. Başta tuhaf geliyor ama insan buna da alışıyor zamanla. Eylülde kar yağıyor; ekimden nisana kadar her yer buz. Otobüslerde çivili lastik var ama durmak için kaldırıma çarpmak zorundalar…!

Burada hayat, güneşe değil; saate göre ayarlanmış. Zifirî karanlıkta başlıyor ve öyle devam edip gidiyor…

Acısıyla tatlısıyla bir yıl böyle geçip gitti. Mayıs ayında final sınavlarına girmek üzere Türkiye'ye geldim. Kazakistan bir yâd-ı cemil olarak zihnimde ve şahsî tarihimde müstesna yerini almıştı çoktan. Ben Kazaklardan, Kazakistan'da yaşamaktan memnundum ama nasip bu kadarmış…

Final sınavlarına girdim, geçtim ve okulu bitirdim. Üzerimden bir yük, önümden bir engel kalktı. Artık hür hissediyordum kendimi… Başka bir ülkeye gitmek, yeni dünyalarda yeni insanlarla nefes almak için gün sayıyordum.

Ağustos'ta yeni yerim, kaderden çıkıp kaza oldu. Nasibimde Bangladeş varmış…

***

Gönlümde, gideceğim yerle ilgili bir talep ya da şart olmamasına rağmen, Müslüman ülkede vazifelendirilmek beni sevindirmişti. Bangladeş'in yerini tam olarak bilmiyordum ve

haritaya baktım: Hindistan'ın güneyinde, Hintli Müslümanların yaşadığı bir ülke...

Vize için Bangladeş'in Ankara büyükelçiliğine gittiğimde, oradaki personelin beni şaşırtan ilgisiyle karşılaştım. Ülkelerinde öğretmenlik yapacağımı duyduklarında çok sevindiler, memnun oldular. "Bizim ülkemiz güzeldir" deyip bana resimler gösterdiler. Dile getirmeseler de tavırları ve bakışlarıyla, "Biz de insanız. Bizim de bir kültürümüz, medeniyetimiz var. Bize değer verin ve bizi sevin!" diyorlardı. Bangladeş'le bu ilk karşılaşmam beni derinden etkiledi, "Bunlar Müslüman. Ezilmişlikten kurtulmaları, dünyayla bütünleşmeleri lazım. Üzerlerindeki ölü toprağını atmaları için onlara yardım etmeliyiz," diye düşünüyordum.

Ben ikinci gurbetimin hazırlıklarıyla meşgulken, annemin garip hallerine de aklım takılıyordu doğrusu. Kazakistan'a gidişimi metanetle karşılayan, bana tek bir damla gözyaşını göstermeyen annem bu sefer tam aksi bir tutum içindeydi. Onu teskin etmek, gözyaşını dindirip, kalbini yatıştırmak bir türlü mümkün olmuyordu. Çok zaman sonra bu halin hiss-i kable'l-vuku denen duygudan kaynaklandığını hep beraber anlayacaktık.

Yolculuğum, İstanbul Atatürk Havalimanı'ndan Emirates Havayolları ile Dubai aktarmalı olacaktı. Emirates Havayolları'nın uçağına bindiğimde gözlerimin faltaşı gibi açıldığını söyleyebilirim. Yolcularına çok konforlu ve çok iyi hizmet veriyorlardı. Bu gösterilen ihtimamdan yolcuların gelir düzeyinin de çok yüksek olduğu hemen anlaşılıyordu. Rus uçakları bir kulübe ise bunlar birer saraydı adeta.

Dubai Havalimanı'na vardığımda yine lüks ve konforla karşılaştım. Para girdiği yeri değiştiriyordu ve bunu fark etmemek mümkün değildi. Aktarmalı yolculuk olduğu için limanda beklemem gerekiyordu. Namaz kılıp etrafı kol açan edene kadar

bu zaman geçti. Dubai Havalimanı'nda hemen hemen hiç Arap görmediğimi ifade etmek zorundayım. Hizmet sektörünün tamamı Uzakdoğulular tarafından veriliyor. Endonezya ve Malezyalılar çoğunlukta. Ruslar, Yemenliler ve Tayvanlıları da görmek mümkün. Yolcuların çoğunluğunun Avrupa ve Amerika'dan olması da dikkatimi çeken başka bir husus.

Uçağımızın kalkma saati yaklaştıkça heyecanım da artıyordu. Gittiğim her yeni yerde yeni bir kültürle karşılaşmak son derece heyecan vericiydi. Başka hayatlar, kültürler insanlar tanımak ufkumu açıyordu.

Bu seferki yol arkadaşım rengârenk yerel kıyafetler içinde doktor bir beydi. Kendisi, Bangladeş'teki Tebliğ Cemaati'nin bir mensubuymuş. Yıl içinde para biriktirip liderlerinin söylediği bir ülkeye gidiyor, paraları tükenene kadar orada kalıp insanlara Allah'ı anlatıyorlarmış. Doktor, Fransa'ya gitmiş. Namaz kıldığımı söylememe rağmen Bangladeş'e varıncaya kadar bana da Allah'ı anlattı. Hayli ilginç bir adamdı. Bir süre sonra ayaklarını öndeki koltuğun tepesine koyup uyumaya başladı. Sonra uçağın içinde sesli ezan okuyup namaz kılması son derece tuhafıma gitti.

Bangladeş'e vardığımızda kendimi başka bir gezegene gelmiş gibi hissettim. Birbirinin bu kadar zıddı üç havalimanı gördükten sonra şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, bir ülkenin yaşantısına, kültürüne, gelişmişlik seviyesine, ekonomisine dair ipuçlarını, o ülkenin havaalanlarında bulabilirsiniz. Bangladeş'e indiğimde de baktığım her yerde sefalet boyutunda bir fakirliğin izlerini gördüm. Bizleri çıkışa götürecek yolun iki tarafı demir parmaklıklarla koruma altına alınmıştı. Bu abartılı korumanın sebebini kısa sürede anladım. Parmaklıkların arkasında ellerini yolculara uzatmış "Bundo! Bundo!" (Efendi! Efendi!) diye seslenerek para isteyen yüzlerce aç insan vardı.

Gökçetav ne kadar soğuksa Bangladeş de o kadar sıcaktı. Havalimanından dışarı adımımı atar atmaz kendimi alev alev yanan bir fırının içine düşmüş gibi hissettim.

***

Bangladeş…

İngiliz sömürüsünü iliklerinde hissetmiş, nüfusun kahir ekseriyetinin Müslüman olduğu, kalabalık, çok kalabalık tropikal bir ülke.

Pencereden deklanşöre basıp fotoğraf çekseniz kartpostal olur ama sokaklara indiğinizde bu güzellikler göze görünmüyor. Ülkede altyapı yok; Anglo-Saksonlar sadece almışlar; yeraltı, yerüstü zenginlikleri… Buna karşılıksa pek bir şey vermemişler.

Burada hiç ısıtma cihazı görmedim. Her yerde klima ve pervane var. Tropikal meyveler bol ve ucuz: mango, muz, passion (tutku meyvesi), Hindistan cevizi… Burada ocak ayında karpuz yiyebilirsiniz. Fakirlik var ama açlıktan ölen yok. En kötü ihtimalle yol kenarlarındaki muzlardan koparıp karınlarını doyurabiliyorlar. Üzüm, kuru fasulye ise çok pahalı. Dolmalık biber almak için fiyat sorduğumda bir dolara tekabül eden bir cevap aldım ve iki kilo istedim. Meğer tanesi bir dolarmış! Bu tür sebze ve meyveler burada hastalara şifa niyetine yediriliyor.

Bangalliler, milliyetçilik duygularıyla her ne kadar, "Biz Bengalliyiz. Hintlilerden farklıyız," deseler de ırk olarak Hintliler. Hintli Müslümanlar, Pakistan ve Bangladeş olmak üzere iki ayrı devleti meydana getiriyorlar. Bangladeş, Pakistan'dan 1971'de ayrılmış. Dilleri de Hintlilerle aynı. Azerbaycan ile Türkiye Türkçesi arasındaki fark bile Bengalce ile Hintçe arasında yok. Hint filmlerini izleyip çok rahat anlayabiliyorlar. Kazakların aksine Bangalliler çok yumuşak huylu. İklim onları

hayli gevşetmiş; güler yüzlü insanlar, mütebbessim insanlar. Kavga gürültü, hırsızlık yok. İlk olarak havaalanında gördüğüm dilenciler, gün içinde her an her yerde karşınıza çıkabiliyor. Bangladeş'te dilenmek o denli olağan bir durum ki para vermeyişinizi garipseyip ısrar etmeleri, hatta sizi itip kakmaları işten bile değil. Birine para verecek olsanız bu sefer onlarca dilenci başınıza üşüşüyor, ne yapacağınızı şaşırıyorsunuz. Ancak dikkat çekici olan asıl husus ise tüm bu sefilliğe rağmen bu ülkede hırsızlık vakalarının yok denecek kadar az olması oluşuydu. Can ve mal emniyeti bakımından şaşılacak derecede güvenli bir ülke Bangladeş.

Resmen olmasa da fiilen kast sistemi devam ediyor. Etiler ve Bahçeşehir'den daha lüks yerleşim birimleri var. Girişin özel izne tabi olduğu bu semtlerde paralı orduya mensup yüksek rütbeli askerler, pirinç ve çay ticareti yapan tüccarlar ile üst düzey bürokratlar yaşıyor. Fakir halk tabakasından ancak hizmetçilik edenler bu bölgelere girebilir. Bir ayda elli dolara yirmi dört saat esasına göre çalışırlar ve bir yere birkaç saatliğine gitmeleri bile efendilerin iznine tabidir.

Yine resmen olmasa da fakirlerin bindiği toplu taşıma araçları da zenginlerden ayrıdır. Bir gün bilmeden halktan biri gibi böyle bir otobüse son derece şık kıyafetlerle bindiğimde herkes bana, "Bu adamın burada ne işi var!" dercesine bakmıştı. Afrika'daki siyah-beyaz ayrımı burada zengin-fakir şeklinde. Üst tabaka hep İngiltere'de okumuş. Fakirler yerlerde sürünüyor, orta kesim ise yok.

İngilizler sadece sömürmek ve maddi varlıklarını ellerinden almakla yetinmeyip bir de "hayal" ve "umut" hırsızlığı yapmışlar bu ülkede. İnsanı ayakta tutan en önemli duyguları yok etmişler. "Biz de bir şey yapabiliriz. Biz de 'bir şey' olabiliriz!" düşüncesi yok insanlarda. Varsa da ben fark etmedim. Adamın bir rikşası varsa ve ekmek parası kazanıyorsa bu kadarı ona yetiyor.

İnsanların kimisi, göl kıyılarında kazıklar üzerine ağaç yaprakları örterek inşa ettikleri kulübeciklerde yaşıyor, kimisi de parselledikleri kaldırımlarda... Sabah okula giderken yol kenarında duş alan, başını yıkayan insanlarla karşılaşmak oldukça sıradan. Türkiye'deyken sık sık duyduğum, sellerde bilmem kaç bin kişi öldü, haberlerinin aslını astarını öğrenmiş oldum burada. Göl kenarlarında yaşayan ailelerin bebekleri, küçük çocukları şiddetli yağmur yağıp da sular yükselince suda boğuluyorlar. Zaten Bangladeş sürekli yağmurun yağdığı bir ülke.

Nüfusun ağırlıklı olarak Müslümanlardan oluştuğu bu ülkede cehalet kaynaklı yobazlıklara rastlamak mümkün. Elle yemeyi İslami kaynaklı ve zorunlu bir davranış gibi dayatıyorlar mesela buralı olmayanlara… Yemekten önce ve sonra elleri yıkamak sünnet ama buradaki uygulanış şekli son derece vahim. Bir kabın içinde getirilen suya sofradakiler sırayla ve suyu değiştirmeden ellerini batırıp çıkarıyorlar!

Camiler lebalep dolu. Özellikle kandil gecelerinde hıçkırıklarla namaz kılan insanlara rastlamak mümkün.

Budistler turuncu kıyafetleri ile sokaklarda kendini belli ediyor ve ibadetlerini kendilerine ait tapınaklarda rahatça yapabiliyorlar.

Trafikte; insanlar, arabalar, bisikletler ve inekler yan yana… Bir keşmekeşlik ve karmaşa almış başını gidiyor. Trafik elbette İngiltere'deki gibi sağdan akıyor. Arabaların yüzde doksanından fazlası Toyota. Burada "recondition" (tadilat) sistemi var. Japonya'da kullanıldıktan sonra bakımdan geçirilen arabalar Bangladeş'e geldiğinde sıfır muamelesi görüyor. Burada bir kaç yıl kullanılmışsa ikinci el sayılıyor. Ufak tefek çiziklerle atlatılan kazalarda sürücüler arabadan inip bakmaya tenezzül bile etmiyorlar. Arabalar ucuz değil ve lüks tüketim malzemesi statüsündeler. Zenginler hiç kullanılmamış ciplere biniyor her yerde olduğu gibi…

***

Benim adım, Kondoka Muhammed Sıfatullah. Bangladeşliyim. Bizler, Hintlilerle aynı ırka mensubuz. Sizin anlayacağınız ben de aslında Hintli Müslümanlardanım. Başkent Dakka'ya yüz kilometre uzaklıktaki Çampur şehrine bağlı Singattan köyünde doğdum. Altı kardeşiz. Teneke saclardan yapılmış elli metrekarelik bir evde oturuyoruz. Bu büyüklükteki bir evde sekiz kişi yaşar bizim köyde. Bizim ailenin nüfusu da sekiz kişi ama bizim iki evimiz var. Babam çiftçi. Çiftçi dediğime bakmayın; bizim buralarda pirinç var, başka da bir şey yok pek. Biz pirinç ekip kaldırırız.

Yiyebildiğimiz kadarını yer, kalanını da satarak öte beri alırız.

Ülkem, tropikal iklim kuşağında. Hava sıcak. Sıcak ne kelime! Saunada yaşıyoruz sanki. Mango, papaya, muz, liçi, Hindistan cevizi gibi tropikal meyveler bolca var burada ve fiyatları da hayli ucuz. Ispanak, lahana, karnabahar gibi sebzeler de var ama sizdeki kadar yaygın değil.

Bangladeş, ülkem olsa da gerçeği ifade etmek zorundayım. Burası fakir bir ülke. Hayat standartları çok düşük. Yüz yetmiş milyon nüfusumuz var. Komşularımız; Nepal, Hindistan, Pakistan ve Myanmar… Güneyimiz ise Hint Okyanusu.

Ülkemizin yüzde doksanı Müslüman. Ama Müslümanlığın bilinçli yaşandığını pek söyleyemem. Aslında İslam'a karşı ciddi bir eğilim var ama amelî açıdan zayıflıklar söz konusu. Türkiye'deki camiler çok şaşalı ve heybetli. Bizim ülkemizde ise camiler normal evler gibi inşa edilir. Cami imamları, ezan okudukları ses sistemini kullanarak halkı, Ramazan ayında sahura da kaldırır.

Nüfusumuzun yüzde dokuzu Budist, yüzde biriyse diğer dinlere mensup insanlardan oluşmakta. Ben neredeyse tamamı Müslümanlardan oluşan bir köyde yaşıyorum. Yalnızca iki-üç tane Hindu aile var. Hindularla Budistlerin inanışları birbirinden

çok farklı. Hinduların bir kısmı fareye ve ineğe taparlar. İneğe tapmalarının ve saygı duymalarının iki türlü açıklamasını yapıyorlar. Bunlardan ilki; zaman-ı evvelde, Hindular çok et tüketince din adamları, "Bu kadar çok et tüketmeyin. İnek nesli kalmayacak," beyanında bulunmuş. Bunun üzerine Hindular, ineğe bir kutsiyet atfetmişler. Diğer rivayet ise ineğin süt veriyor oluşu. "Anne de süt veriyor," diye inekle anne arasında bir paralellik kurup ineğe kutsiyet atfetmişler. "İnek, anne kadar saygıya değerdir." yorumu yapılmış bunun sonucunda.

Bangladeşliler, az önce söylediğim gibi, milliyet olarak Hintliler ve Sanskritçe konuşuyorlar. Dilde farklılıklar olsa da rahatça anlaşabiliyoruz Hindistanlılarla. Biz kendi dilimize "Bengalce" diyoruz ama aslında "Sanskritçe". Yazıda da ufak tefek farklılıklar var.

Eskiden İngiliz sömürgesi olduğumuzdan burada İngilizce hâlâ ikinci resmi dil. Yazışmalarda, devlet dairelerinde evraklar hem Bengalce hem İngilizce hazırlanıyor. Ama aslında ülkemizde hayat İngilizce akıyor. Anaokulundan itibaren öğretildiği gibi televizyondan da her gün yapılan yayınlarla köylere kadar herkesin İngilizceyi anlaması sağlanıyor.

Malum, İngiltere'nin gelirinin yüzde yetmiş dördü eğitimden elde ediliyor. Onların, dünya genelinde kurdukları bir eğitim ağı ve sistemleri var ve İngilizce, İngiltere için en büyük gelir kaynağı. Bizim ülkemizde de İngilizlerin kurduğu sistem saat gibi işliyor. Okulların yaptığı sınavların tüm soruları İngiltere'den geldiği gibi değerlendirmeleri de İngiltere'de yapılıyor. Özel okullarda uygulanan bu sistemde devam zorunluluğu yok. "Ordinary-level" (ortaokula tekabül ediyor) ve "Advanced-level" (liseye tekabül ediyor) sınavları yapılıyor. Bu sınavlardan alınan notlar dünyanın her yerinde geçerli. Zenginler, "O-level" ve "A-level" sertifikalarını aldıkları gibi İngiltere'nin yolunu tutuyorlar.

Savaş zamanlarında halk, topraklarını zenginlere sattığından, bugün geçimlerini sağlayabilmek için tarla kiralayarak çiftçilik yapıyorlar. Topraklarını geri satın almaya ise güçleri yetmiyor. Böylelikle kendiliğinden bir "kast" sistemi oluşmuş oluyor. Zengin-fakir ayrımı had safhada. Kast sisteminin tepesinde üst düzey askerler, sivil bürokratlar ve ticaret erbapları var. Bu gruptakiler hiç çalışmasalar da yedi sülalelerine ömür boyu yetecek paralara sahipler. Alt sınıftakiler bir gün çalışmazsa aç kalır; ayda elli dolar kazanabilirlerse dört kişilik ailelerini geçindirebilirler. Kast sisteminin üst sınıfını sizin ülkenizdeki "Beyaz Türkler"e benzetebiliriz biraz. Ama bizdeki ayrım Türkiye'dekinden çok daha keskin. Üst sınıfın oturduğu yerler halktan tamamen soyutlanmıştır; onlar halkın gittiği hastanelere gitmez, aynı otobüse binmez, hayatlarının yarısı İngiltere'de geçer. Çocukları, yıllık ücreti yirmi bin dolar olan Amerikan ve İngiliz okullarında okur. Halk ile onlar arasında uçurumlar var. Aynı ülkede olmamıza rağmen onlar kalın ve yüksek duvarlarla çevrili başka bir dünyaya mensup insanlar gibidirler.

Bizim ülkemizde insanlar her şeye rağmen küçük şeylerle mutlu olmayı başarabilir. Ayda yüz elli Amerikan doları karşılığı Dakka kazan birisinin hiçbir derdi yok demektir. Karnını doyurabildiği gün hiçbir tasası yoktur bizim insanımızın. Yarına Allah kerim… Kolay kolay kavga etmez, yüksek sesle konuşmaz, hep gülümserler. Belki de sıcağın tesiri vardır bunda. Tropikal iklim insanımızı gevşetiyor olabilir…

Yönetimde ordunun saygınlığı ve ağırlığı haddinden fazla. İstediği zaman müdahale edebilir, yönetime el koyabilir. Zaten ülkemizin en iyi yerleri onlara aittir; en lüks evlerde otururlar, evlerinin etrafı güvenlik duvarlarıyla çevrilidir, halkın içine karışmazlar.

1948'de Hindistan, Pakistan ve Bangladeş, Mahatma Gandi önderliğinde birleşerek İngiltere'ye karşı bir direniş hareketine

başladılar. Yapılan yürüyüşlerin, protestoların sonunda İngilizlerle anlaşmaya varıp tek bir ülke, Hindistan olarak bağımsızlıklarını ilan ettiler. Böylelikle sömürge olmaktan sözde kurtulmuş olduk, ama…

Bangladeş, hâlâ İngiltere'nin bir parçası gibi. İngiliz hükümeti, Londra'da bir mahalleyi sadece Bangladeşliler için tahsis etti. O kasabanın belediye başkanı, muhtarı, mülkî amirleri Bengalli. Orada yaşayanlar bir İngiliz'in sahip olduğu tüm siyasi ve sosyal haklara sahip. Giyim, kuşam, yemekler ve kültürel alışkanlıklar Bangladeş'te nasılsa orada da aynı şekilde devam ettiriliyor. Kısacası Londra'da küçük bir Bangladeş var.

Bizde hemen herkesin en büyük hayali bir an evvel İngiltere'ye göç etmektir. Orası bizim "kızıl elma"mızdır. Son zamanlarda ise buna Amerika, Kanada ve Avustralya eklenmiş durumda.

Ülkemizde -belki sömürge olmanın sonucu olarak- büyük bir yabancı hayranlığı var; özellikle Avrupa'ya; Avrupa'da da İngiltere'ye. İthal malları ülkemizde çok rağbet görüyor bu yüzden. Bangladeş'te üretilen mallar daha iyi olsa bile yabancı mallar tercih ediliyor. Ama, İngilizlerin meşhur çayı "Lipton", Bangladeş'ten İngiltere'ye gidiyor.

Türkiye, Bangladeş'te bilinir; tarih ve coğrafya kitaplarında okutulur. Ama Türklerin çok sevilmelerinin asıl sebebi Müslüman olmalarıdır. Elbette burada İngiltere de çok seviliyor. Neden? Çünkü onlar zengin; efendi!

Yabancıların açtığı okullar içinde en itibarlısı ve en pahalısı Amerikan Okulu. Çünkü oradan mezun olanlara Amerika'ya doğrudan gitme hakkı tanınıyor… İngiltere'nin ise üç şehirde okulu var; sınavla en zeki öğrencileri seçiyor ve sonra da İngiltere'ye götürüyorlar. İngiliz hükümeti, bütün bu işleri bir şirket vasıtasıyla yapıyor. Suudi Arabistan, Pakistan gibi ülkelerin de okulları var. Özel okulların hepsi de ticari amaçlı.

***

1996 Ağustos'unda Bangladeş'e ulaştığımda okul henüz ortada yoktu. Arkadaşlar, başkent Dakka'da dört beş sınıf açılabilecek bir villa kiralamışlardı. Fakat okulun malzemeleri Türkiye'den henüz gelmediği için hiçbir şey yapamıyor, günleri can sıkıntısıyla geçiriyorduk. Kasım ayı başında malzemeler Bangladeş'e ulaştı ve hemen sınıfları hazırlayıp kayıtlara başladık. Ama ne gelen vardı ne giden... Olması da mümkün değil zaten. Çünkü ülkede eğitim-öğretim yılı ocak ayında başlıyordu ve biz okulu açtığımızda herkesin okul arayışı çoktan bitmişti. Ne gazete ne de el ilanları işe yarıyordu; sabırla beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Derken, yüzüne bütün kapılar kapanan bir adam çıkageldi. İngiltere'den dönen bu zatın çocuğu İngilizceyi de Bengalceyi de tam olarak bilmiyordu. Kültürel bir karmaşa ve bunalım içindeki çocuğu hiçbir okul kabul etmemiş. Biz bu duruma rağmen, başka adaylar olmasa da ciddiyetle öğrenci kabul prosedürünü uyguladık. Yazılı ve sözlü mülakatların ardından bu ilk öğrencimizi kaydettik. Çocuk sınavı kazanacak biri miydi? Elbette hayır; ama başka çare yoktu. Çölde bir su damlası bulmuştuk zira. Çocuğun nasibi varmış. Böylelikle "Int'l Turkish Hope School", eğitim-öğretim hayatına başlamış oldu. O gün bizim için bir bayramdan farksızdı. Ne de olsa bir öğrencimiz vardı artık. Müdürü de sayarsak bir öğrenciye altı öğretmen düşüyordu ama biz okul lebalep dolu gibi program yapıp derslere başladık. Disiplinden hiç taviz vermiyor, tek öğrenciye karşımızda dolu bir sınıf varmış gibi ders anlatıyorduk.

Biricik öğrencimiz ve babası zaman içinde bizleri ve okulumuzu çevresindekilere dasitani bir üslûpla anlatmış. Bunun hemen ardından bu beyefendinin bir akrabası çıkageldi ve bize, "Ben de çocuğumu okulunuza kayıt ettirmek istiyorum," dedi... Üçüncü, dördüncü derken aralık ayına kadar öğrenci

mevcudumuz altıya yükseldi. Altı öğretmene altı öğrenci. Fena sayılmazdı. Ama başka gelen de olmuyordu.

Ülkedeki eğitim şartlarına baktığımızda bunun sebeplerini rahatlıkla anlayabiliyorduk. Bangladeş bir özel okul cennetiydi. Amerika, İngiltere gibi ülkelerin açtığı bir iki asırlık tecrübesi olan prestijli pek çok özel okul vardı burada. Öyle ki bu okullara son model servis araçlarıyla gidip gelmek bile bir itibar vesilesiydi. Her ne kadar sömürgeci mantığı ile işletilseler de binaları, teknolojik imkânları ve verdikleri eğitimle veliler açısından cazibe merkezi oldukları muhakkaktı. Bir de zenginlerin sırf kendi çocuklarını okutmak için açtıkları okullar vardı. Anladık ki buralara en son "biz" gelmiştik; yeni açılan bir okul ve "kim" oldukları da henüz belli değil… İspat-ı vücut etmemişler henüz. Okul binasından tutun da servis aracına kadar vitrinde ne varsa hepsi son derece mütevazı... Öğretmenlerin yaş ortalamasının yirmi beşi geçmemesi de cabası...

Aleyhimizdeki tüm bu şartlara rağmen yılmadan daha fazla öğrenciye ulaşmanın yollarını arıyorduk. Tam o sırada bakanlık müsteşarlarından biri imdadımıza yetişti. Bu müsteşar kendi köyüne bir medrese yaptırmış ve bize de "Oradan istediğiniz öğrenciyi alabilirsiniz," diyordu. Gelen bu haberle birlikte düştük yollara. Bu arada "köy" dediğime bakmayın siz; altı yüz bin nüfuslu bir yere gidiyoruz. Köyler öyle orada. Türkiye'nin beşte biri kadar bir yüzölçümüne sahip olan bu ülkede yaklaşık yüz kırk milyon nüfus yaşamakta. Bazı insanların nüfus cüzdanı bile yok üstelik. Varın siz düşünün gerisini...

Köyde yaptığımız sınavlarda altı çocuk başarılı oldu. Hepsi de burslu olmak üzere öğrencilerimizi alıp okula döndük. Tabii bursun içinde sadece okul ve yurt masrafları yoktu. Ülkedeki fakirliğin boyutlarından daha önce bahsetmiştim. Bizim yeni öğrencilerimizin üzerlerinde kıyafet namına yalnızca mahrem yerlerini örten bir parça bez vardı. Çocukları aldık

ve alışverişe götürdük. İç çamaşırına varıncaya dek eksiklerini tamamladık. Bu alışveriş sırasında en tuhaf olay ise ayakkabı alırken yaşadıklarımızdı. Bu yeni öğrencilerimiz hangi ayakkabıyı giyseler, "Acıyor sir," diyorlardı. Biz şaşırıp kaldık; onca ayakkabının içinde bir tanesi bile uymaz mı herhangi birisine? Ayakkabı satıcısıysa alışmış olmalı ki böyle hallere bize dönerek, "Merak etmeyin," dedi, "Bugüne dek hiç ayakkabı giymedikleri için yadırgıyorlar; ben hepsinin ayağına uygun bir şeyler veririm."

Yeni kayıtlarla birlikte okul mevcudumuz yirmi bire ulaşmıştı. Taşradan gelen çocuklar yatılı okuyacaktı; biz de bunun üzerine okulun yakınlarında yurt olarak kullanmak üzere bir bina kiraladık. Müdür Bey beni yurt sorumlusu olarak görevlendirdi. Yirmi dört saatim öğrencilerle geçiyordu. İlk gün çocuklara iç çamaşırından ayakkabıya kadar nasıl giyineceklerini gösterdim. Sabah okula giderken de tek tek kontrol ediyordum her birini; istiyorum ki şehirli çocukların yanında mahcup olmasınlar… Baktım birisi iç çamaşırını giymemiş; ona, "Neden giymedin?" diye sorunca bana, "Rahatsız ediyor sir!" dedi sadece…

Köyden getirdiğimiz bu çocuklar zaman içinde şehre ayak uydurdular. Sıfatullah da bunlardan biri ama İngilizce öğretmeni ödevlerini yapmadığından dolayı her toplantıda ondan şikâyetçi. Ben ısrarla böyle bir şeyin mümkün olmadığını, Sıfatullah'ın her akşam gözlerimin önünde ödevlerini yaptığını söylüyorum. Ama İngilizce öğretmenini bir türlü ikna edemiyorum. Bunun üzerine herkeste, "Sıfatullah kopya çekti ve sınavı öyle kazandı" kanaati oluştu ister istemez. "Madem burs veriyoruz, bu kadar emek harcıyoruz, aklı başında birine verelim bursu da emekler zayi olmasın," diye düşünmeye başladık. Bir akşam Sıfatullah'ın yanına gittim etütte. İngilizce çalışıyordu. Baktım sözlük karıştırıyor. Diyelim ki "zürafa"

kelimesini bulacak, A'dan başlayıp tüm kelimelere bakarak ilerliyor. Bu şekilde aradığı için de etüt boyunca sadece birkaç kelimenin karşılığını bulabiliyor. Başına oturup sözlük kullanmayı öğrettim. Böylece ben İngilizce hocasının şikâyetlerinden kurtuldum Sıfatullah da hakkında oluşan olumsuz zandan… Yıllar sonra telefonda bir ses: "Hocam! Ben Sıfatullah, Bangladeş'ten. Türkiye'deyim. Ankara'da Hacettepe Kimya'da okuyorum. Ağabeylerle kalıyorum…"

İşte böyle! Nereden nereye...

Eğitim sisteminde okula gitme zorunluluğu yok. "O-level" ve "A-level" sınavları var. İngilizlerin yaptığı bu sınavları başarıyla geçenler mezun sayılıyor. Okullar ve kurslar öğrencileri bu sınavlara hazırlıyor. Elbette ve tabii ki en yüksek dereceyi tutturanlar İngilizler tarafından kapılıyor ve İngiltere'ye götürülüyorlar. Giden de dönmüyor zaten. Zeki ve başarılı çocukların en büyük hedefi; İngiltere'ye kapağı atmak tabiri caizse…

Bir gün yağ fabrikası sahibi bir veli ile konuşuyoruz:

Niye geldiniz buraya?

Sizi seviyoruz. Kalkınmanızı istiyoruz.

Çok mu para veriyorlar. Çok vermeseler gelmezdiniz, öyle değil mi?

Bu zamana kadar buraya gelenler hep çok para için geldiklerinden veya buradan gidenler çok para için gittiklerinden bizi de öyle sanıyorlardı ister istemez. Zamanın akışına ihtiyacımız vardı samimi niyetlerimizi anlatabilmek ve gösterebilmek için...

***

Hayatımın bu kadar değişeceğini rüyamda görsem inanmazdım. Allah'ın sevgili kulu olduğuma şüphem yok artık. Bu kadar ihsan, benim gibi biri için, belki de ancak cennette hayal edilebilirdi. Hayallerimin ötesinde hatta hayalini bile kurmadığım nimetlere kavuşmamın, Allah'ın bana bunları lütfetmesinin

hikmetini bilemiyorum. Belki de sülalemden bir büyüğüm benim için çok samimi bir dua etmiştir.

Ben 1996 yılında ilkokul beşe gidiyordum. İlkokul sonunda devlet bir sınav yapar ve başarılı öğrencilere üç yıl burs verir. Bu yüzden bursu kazanmak çok önemlidir. Ben bu sınava hazırlanıyordum. Öğretmen amcam, gazetede gördüğü bir ilan üzerine yabancıların açtığı bir okulun sınavına girmemi tavsiye etti. Ben de girdim. Sınav bize yakın bir köydeydi: Gonlayt Köyü. Bizim köye uzaklığı üç kilometre. Sorular İngilizceydi. Ben köyde yaşadığımdan İngilizcem pek iyi sayılmazdı. Anladığım kadarıyla soruları cevapladım; matematik, fen ve İngilizce. Sınava, toplam kırk üç kişi girmişti. Süleyman Ağabey'i ilk defa orada, sınav esnasında gördüm. 28 Aralık 1996: Bu tarihin hayatımın akışını değiştireceğini o vakitler bilmiyordum elbette. Sekiz Türk, bir de tercümanlık yapan Bangladeşli bir hoca vardı sınavda.

Okullar açılmış ancak sınav sonuçları hâlâ gelmemişti. Bunun üzerine eğitimime devlet okulunda devam etmeye başladım. On beş gün sonra Türk okulunun yazılı sınavını kazandığım haberi geldi. Şimdi de mülakata çağırıyorlardı. Mülakata benimle birlikte toplam on üç kişi girecektik. Bu sefer sorular Bengalceydi. Bu arada o zamanlar benim boyum dört nokta sekiz feetti. Bir feet otuz santime tekabül ediyor. Ben, boyumun kısalığından dolayı beni okula almayacaklarından endişeleniyordum. Çocukça bir düşünce işte. Mülakat sonunda ilk beşe girerek okula kabul edildim. 13 Ocak 1997'de Türk okuluna kaydım yapıldı.

Çok sevinmiştim. Kendimi rüyada sanıyordum. Hâlâ inanamıyordum sınavı kazandığıma. Sanki bir sınav daha var da ben eleneceğim endişesinden bir türlü kurtulamıyordum. Oysa herkes beni tebrik ediyor, sırtımı sıvazlıyordu.

Bangladeşli bir öğretmen bizi, yani sınavı kazananların tamamını Türk okuluna getirdi. Hepimizde müthiş bir heyecan, büyük bir merak... Köyde başka bir milletten insanlarla bir arada olmamıştık daha önce hiç. Tek yabancı vardı bizim için: İngilizler. Onlar da yabancı sayılırsa…

Kayıt-kabulün ardından bizi yurda yerleştirdiler. Yurt, bizim tahayyülümüzün ötesinde bir yerdi. Çok iyi tefriş edilmiş, ev sıcaklığı barındıran bir mekân… Yurttaki eşyaları gördüğümde onlara hayran kaldım. Bütün eşyalar bildiklerimizden çok farklıydı ve hepsi Türkiye'den getirilmişti. Köyde, sac evlerde yarı açıkta yatarken böyle bir yerde kalmak ve okumak bizim için büyük lütuftu doğrusu.

İki gün okula gitmedik. Çarşı pazardan kıyafet aldılar bize. Tam burslu olduğumuz için her türlü masrafımız, harçlığımıza kadar, okul tarafından karşılanıyordu. Pazarda başımızda Süleyman Bey vardı.

Bizler, köyde etek giyeriz. Ayak bileklerimize kadar uzanan bizim oraya has bir etek… Kumaş pantolonu sadece okula giderken ve resmi dairelerde çalışırken giyeriz. İlkokul beşe kadar hiç iç çamaşırı giymemiştim. İlk defa o gün pazardan alınan çamaşırları giydim.

Süleyman Bey, yurt müdürümüzdü. O, henüz Bengalce bilmiyordu, biz ise İngilizce. Bizimle rahat iletişim kurabilmek için Türkiye'de okumuş, Türkçe bilen birini ayarlamıştı. O kişi, haftada bir gelip Süleyman Bey'e yardımcı oluyordu.

Süleyman Hoca'yı çok seviyorduk. Bunun çok sıradan bir ifade olduğunun farkındayım ama ona karşı başka türlü de ifade edeceğimi bilemiyorum. Bizler onda baba şefkatini gördük. İğneden ipliğe her şeyimizle ilgileniyordu. Hem dil problemimiz vardı hem de biraz ürkektik; bu yüzden de ona kendisini sevdiğimizi anlatamıyorduk. İngilizcemize güvenemiyor, "Acaba

bize gülerler mi?” endişesi taşıyor, yabancı olduğu için de nasıl davranmamız gerektiğini tam kestiremiyorduk.

Süleyman Hoca, geceleri her odayı kontrol ederdi. Bizimle olan ilişkisi arkadaş gibiydi. Dersler başladığı zaman, etütlerde de Süleyman Hoca’yı hep yanı başımızda bulduk.

Süleyman Bey ve diğer hocalarımız; okuldayken tam bir hoca, okul dışındaysa her türlü derdimizi paylaşabileceğimiz birer hayırhah, sırdaş ve arkadaş gibiydiler. Hep güleryüzlü ve nazik bir şekilde davranıyorlardı bizlere. Anlatmak istediklerini bir amir havasında değil de “Şöyle yapsan daha iyi olur!” gibi tavsiye şeklinde ve ikna ederek ifade ediyorlardı. Halimizi hatırımızı sıkça soruyorlardı. Köyden annem-babam ziyaretime gelemediği için, “Nasılsın?” denmesi bile onların eksikliğini gidermeme yardımcı oluyordu.

Başka okullarda hocalar sadece hocaydı. Ama bizimkiler... Hem hoca hem anne hem baba hem arkadaş... Başka okulda, “Bir sıkıntım, derdim var; çalışamıyorum,” dersen sizi dinlemezler. Ama bizim hocalarımız dinler; dinlemekle kalmaz, çözüm de bulurlardı. Senin o problemini sonlandırmadan içleri rahat etmezdi. Mesai kavramları yoktu; daima çalışırlardı.

Bir de burada bahsetmeden geçemeyeceğim belletmenlerimiz vardı… Her beş kişiye bir belletmen düşüyordu. Onlar bizim bir parçamız gibiydi. Sanki üzerimize giydiğimiz bir elbise veya vücudumuzun bir organıydılar. Ciğerlerimiz gibi nefes almamızı sağlıyorlardı. Her hafta yeni bir şey icat ediyorlardı bizi dinlendirmek ve eğitmek için. Sanki gökten ilham alıyor gibi bir halleri vardı. Yüzlerinden tebessüm hiç eksik olmuyor ve daima alçak perdeden, şefkat dolu bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Ben onları gökten tenezzül etmiş melekler sanıyordum. Öyleydiler… Her cuma, bizi şehrin bir yerine gezmeye götürüyorlardı. Bizim belletmenimiz Yüksel Hoca’ydı. Onu da çok seviyordum…

Okulumuzda iki altıncı sınıf vardı. Six A ve Six B. Six A'dakiler şehirli, B'dekiler ise benim gibi köylü çocuklardı. Hocalar bizimle daha çok ilgileniyorlardı. Şehirli çocuklar biraz haylaz, bizler ise çekingendik. Doğrusu başlarda bizi ezmeye çalıştıklarını da burada söylemem gerekiyor. Hatta içlerinden biri bana, "Ben parayla okuyorum. Benim hakkım ve gücüm daha fazla! Ben ne dersem hocalar onu yapar," demişti. Bu durumu hocalara aktardım. Sonra o öğrenci en iyi arkadaşım oldu. Çünkü hocalarımız ona durumu çok iyi izah etmişti. Türk okulunun, ülkemizdeki sınıflar arası uçurumların kapanmasına bu şekilde bir katkısı olduğunu da belirtmeliyim.

Daha evvel belirttiğim gibi, Türk okulunun açılmasından önce ülkemizdeki en iyi okul Amerikan okuluydu. Ben orta ikiye geldiğimde Türk okulunun öğrenci sayısı artmaya başladı. Yedi sene içinde Bangladeş'in en iyi ilk üç okulu arasına girdi. Hem de çok eski, onlarca yıllık eğitim kurumlarını ardında bırakarak. Çoğu kişi, Türk okulunda okumaya hak kazandığımız için bize imrenmeye, gıpta etmeye başlamıştı. En çok da "Sizin hocalar nasıl yapıyor da bu başarıyı sağlıyorlar?" sorusuna muhatap oluyorduk. Sadece öğrenciler değil öğretmenler açısından da Türk okulunda vazife yapmak artık bir itibar vesilesi olmaya başlamıştı. Bangladeşli bir hoca, bizim okulda çalışmışsa, başka okullar tarafından havada kapılıyordu. Türk okulunda çalışmak büyük bir referans haline gelmişti.

Bir zaman sonra diğer okullar bizi kıskanmaya başladılar. Haksız da sayılmazlardı hani… Bütün bunların sonucu olarak da birçok idareciden kendi şehrinde de Türk okulu açılması için talep gelmeye başlamıştı.

Okulda bir ay eğitim aldıktan sonra Ramazan bayramında köyüme gittim. Bu ilk buluşmada annem de babam da ağladı. Birbirimizi çok özlemiştik. Ben de ağladım… "Oğlum seni buraya alalım istersen. Gitme. Burada kal," dediklerinde,

"Ben orayı çok sevdim. Rahatım gayet iyi. Hiçbir eksiğim yok. Aklınız bende kalmasın. Zamanınız olursa ziyaretime gelin," dedim. Hakikaten de öyleydi… Bunu onları ikna etmek için söylememiştim.

Köydekiler bana bir ay içinde değiştiğimi söylüyorlardı. Eskiden her istediğini yapan, biraz şımarık, biraz haylaz, "lay lay lom" bir çocuktum. Sonrasında durulduğumu, uslandığımı ve sakinleştiğimi söyledi herkes bana.

Köydeki okulda başarılıydım. En iyi öğrenci bendim. Oysa şehirde kazın ayağı hiç de öyle değilmiş! Demek ki bizim köydeki eğitim zayıfmış. Bu da beni daha çok çalışmaya ve düşünmeye zorluyordu.

Aslında tek yakınmam İngilizceden yanaydı. Ne kadar çalışsam da öğrenemiyordum bir türlü. Bu durum ise beni boğuyordu adeta. Bir yandan da bir hayli korkuyordum açıkçası. Derslerim kötü olursa bursum kesilecekti. Bu da üzerimde büyük bir psikolojik baskı oluşturuyordu. "Oraya gitti. Başarısız oldu. Köye geri döndü" dedirtmek de vardı işin ucunda. Kısacası mengeneyle sıkıştırılmış bir ruh hali yaşıyordum. Okuldan ayrılacağımı düşünmek aklımın sınırlarını zorluyordu.

Babam birgün okulumuza geldi. Öğretmenlerimizle tanışınca içi çok ferahladı. Bizim öğretmenlerimizi görüp de emin olmayacak insan yoktur yeryüzünde. Yüzlerindeki emniyet hissi huzur veriyor insana.

Öğretmenlerimizin Müslüman olması babam açısından benim okulda kalmam için en önemli faktörlerden biriydi. Annem okulumu görmediğinden içindeki ukdeyi bir türlü atamadı ama ben onu rahatlatmaya çalışıyordum.

Okulda bize yüz dakka harçlık veriyorlardı. Benim gibi bu yaşına kadar beş parasız gezen bir çocuk için yüz dakka epeyce büyük bir paraydı. Zaten her türlü ihtiyacımızı karşıladıklarından bu para bize fazlasıyla yetiyordu. Biz de harçlığımızla bol

bol dondurma yiyorduk. Düşünebildiğimiz en büyük eğlence dondurma yemekti zaten.

Bize sunulan imkânları gören herkesin kafasında aynı sorular oluşuyor ama cevapları da kimse veremiyordu. "Neden bu kadar iyiler? Neden karşılıksız yapıyorlar her şeyi? Bunda illa ki bir bit yeniği vardır ya da olmalıdır… Kimse kimseye karşılıksız iş yapmaz. Sana bedava bir şey verdiyse arkasından mutlaka daha büyük bir şey alacaktır."

Bu tip konuşmalarla annemi de işkillendiriyorlar, ona, sanki çocuğu elinden tamamen alınmış muamelesi yapıyorlardı. Annemi, menfi bir şeyler yaşamadığıma ikna etmek için akla karayı seçiyordum.

Orta üçe gelene kadar notlarımı düzelttim. Orta üçte belletmen oldum. Yeni gelenlere ağabeylik yapmaya başladım. Artık okulu tamamen sahiplenmiştim. Bir öğrenci gibi değil okul personeli gibi davranıyordum artık. "Bizim okulumuz" diyordum okuduğum okula. Sorumluluğumda on altı öğrenci vardı. Meğer ağabeylik yapmak ne zor ve ne kadar sabır gerektiriyormuş...

***

Adım Hanım Alptekin. Çocuklarımın hepsini canımdan çok sevdiğim herkesin malumudur. Onların ayağına iğne batsa benim yüreğim kanar.

Oğlum Süleyman'ın Bangladeş'e gideceğini öğrendiğim günden beri içimde tarif edemediğim bir sızı vardı. Anne yüreği kuyumcu terazisinden çok daha iyi tartıyor evlatları söz konusu olunca.

Aklımda hep aynı düşünce dolanıyordu ve bundan bir türlü kurtulamıyordum: "Oğlum ayaklı gitti, ayaksız gelecek…" Bangladeş oğlumun ilk gurbeti değildi hâlbuki. Süleyman'ı Kazakistan'a uğurlarken içimde herhangi bir kaygı duymamıştım; son derece rahattım. Bangladeş'teyken ise her gün ağlıyordum.

1996 kışından çıkmıştık. Bahar aylarının ilk günleriydi: Mart'ın üçünü dördüne bağlayan gece. Sabah namazını eda edip yeniden uzanmıştım. İçim geçmiş. Yüreğimin sızısını artıran ve beni telaşlandıran bir rüya ile uyandım: Süleyman kapıdan içeri giriyor; her yeri kan içinde. Ağabeyim de onun arkasında. "Oğlum Süleyman! Niye böyle kan içindesin?" diye soruyorum, hiç cevap vermiyor. Ağabeyim bana, "Sus Hanım sus!" deyip oturma odasına geçiyor.

O anki ciğer sızımı hâlâ aynı tazelikle hatırlarım; aklıma geldikçe canım yanar. Hemen eşimi uyandırdım. Telefona sarıldık. Ama defalarca aramamıza rağmen oğlumuzla konuşmak mümkün olmadı. Okul müdürü Kazım Bey, her seferinde Süleyman'ın dışarıda olduğunu, geldiğinde bizi aratacağını söylüyordu.

***

Takvimler 4 Mart 1997'yi gösterdiği gün, hayatımın akışını büsbütün değiştirecek bir hadisenin gerçekleşeceğinden habersizdim.

O gün her nedense okul servisine binmemiştim. Hava çok sıcak olduğundan her sabah duş almak elzemdi. Duşumu alıp kahvaltımı yapar yapmaz yurttan, okula gitmek üzere çıktım. Geç kalmak endişesiyle, yerel ulaşım aracı olan rikşalardan birine bindim. Niyetim ana caddeye kadar çabucak gidip caddeden bir taksi ya da minibüse binmekti. Rikşa, insan gücü ya da küçük bir motorla çalışan, tekerlekli, tenteli bir ulaşım aracı. Benim bindiğimse bisiklet gibi pedallı olanlarındandı. İnsan gücüyle çalışan pedallı rikşaların sürücüleri durmayı hiç sevmezler çünkü aracı yeniden hareket ettirmek oldukça zahmetli bir iştir. Bizim Şirinevler'deki E–5 benzeri ana caddeye geldiğimizde rikşa, sağını solunu kontrol etmeden doğrudan yola dalış yaptı. Soluma baktığımda bir minibüsün üzerimize doğru geldiğini gördüm; bize çarpacağı kesindi. Kendimi rikşadan dışarı attım. Ardından iki araç çarpıştı ve rikşa çarpmanın tesiriyle havalandı. Minibüs

ise durmaya çalışırken sol bacağımı baldırımdan kapıp beni bu şekilde otuz metre kadar sürükledi. Bu esnada yüzümün kaldırım taşlarını teğet geçtiğini hatırlıyorum. Minibüs şoförü ayağını frenden çekince araba benim üzerimden geçti gitti. Dizlerimin üzerinde doğruldum. Kanlar içindeydim. Kemiğin etimden ayrıldığını, bacağımın bedenime küçücük bir et parçasıyla tutunduğunu gördüm.

Bütün bu olan bitenlere rağmen paniğe kapılmadığımı hatırlıyorum. Yaşadığım tüm sıra dışı hallerde olduğu gibi ruhuma yine bir sükûnet çökmüştü. Tek endişem namaz borçlarımdı. "Allah'ım borçlarım var, ölmemem lazım," diyordum.

Bangladeş'te yer gök insan kaynıyor. Etrafım meraklı bir kalabalıkla çevrildi. İnsanlar yardım etmek yerine seyredip, "Vah! Vah!" diyorlar. Ben, "Açılın!" diyorum, "Taksi!" diye sesleniyorum ama ne sesim etten duvarı aşabiliyor ne de ben bir şey görebiliyorum. Nihayet başımdaki kalabalık biraz seyrelince bir motoguzi (motorlu rikşa) durdurdum. Kapısından tutunarak bindim, şoför de bacağımı aracın içine koydu. Bu arada kan akmaya devam ediyordu. Daracık bir araba. Kafam tavanda; bir bacağım yerde biri havada. Adama, yurdumuzun yakınındaki Çin hastanesine götürmesini söyledim. En yakın hastane orasıydı çünkü. Ama beni kapıda gören doktor; "Götür bunu buradan!" dedi. Kuvvetle muhtemel teçhizatları böyle bir durumda müdahale etmek için yeterli değildi.

Bu arada ben, acıyı hissetmeye başladım; başım dönüyor ve gözlerim kararıyordu. Adam beni devlet hastanesine götürüyordu ama şehrin diğer ucundaki o hastaneye azami hızı 45 km olan bu motoguzi ile trafik ışıklarını da hesaba katarsak bir saatten önce varamayacaktık. "Oraya gidene kadar ölürüm herhalde!" diye düşünmeye başladım. Kafamda da sürekli aynı cümleyi tekrar ediyorum: "Bayılmamam lazım, bayılırsam kesin ölürüm."

Beni taksiye bindirmesi için şoföre “Gari, gari! (Taksi, taksi!)” diye sesleniyorum, adam; “Gari deme, Allah de!” diye karşılık veriyordu. Herhalde o da öleceğimi düşünüyordu. O kadar rahattı ki kırmızı ışıkta duruyor, “Yürü!” dediğimde, “Görmüyor musun? Kırmızı ışık yanıyor!” cevabını veriyordu. Aksilikler üst üste geliyordu. O zamana kadar bindiğim hiçbir motoguzi bozulmamıştı ama bunun o gün bozulacağı varmış, yolda kalmıştık…

Güler misin, ağlar mısın?

Şoför motoguziyi yolun kenarına çekti, ön kaputu açtı ve tamir etmeye başladı. Benim üstüm başım kan içinde. Motoguzinin içine baktım, araç kan göletine dönmüş. Artık konuşamıyordum, gözlerim de hiçbir şey görmüyordu…

Araba tamir olmayınca beni başka bir motoguziye bindirdiler. O, beni hastaneye götürüp de hastane bahçesinde bir siluet halinde hemşireyi görür görmez kendimi tamamen bıraktım.

Artık ne olacaksa olsun!

Hemşire beni tokatlayıp ayıltmaya çalışırken bir taraftan da okulun telefon numarasını öğrenmeye çalışıyordu benden. O anda numara aklıma gelmiyordu. Bir şeyler söylüyordum ama her seferinde geri geliyor; “Numara yanlış!” diyerek yeniden soruyordu.

Nihayet hemşireler bir şekilde okuldaki arkadaşlara ulaşmışlar. Fakat arkadaşlar, “Öyle bir hastamız yok,” demiş. Hemşirenin ısrarı üzerine bizimkiler, “Allah bilir kim? Bari gidip bir bakalım,” deyip hastaneye gelmişler: Yılmaz Bey, Ramazan Bey, İsmail Bey. Orada beni bulacakları akıllarının ucundan bile geçmiyorlarmış. Bir hayli kan kaybettiğimden pek tanınacak halde de değilmişim. Tam, “Bu bizden değil!” diyerek giderlerken Ramazan Bey beni tanımış. Onun, “Bu Süleyman Hoca!” demesiyle, Yılmaz ve İsmail Beyler düşüp bayılmışlar.

Beni ameliyata alırlarken İsmail Bey'i gördüm. Ona sadece, "Dua edin!" diyebildim...

Beş altı gün komada kalmışım. Sonrasında ilk hatırladığım ise birinin beni tokatlayarak ayıltmaya çalışması olmuştu. Gözlerimi açtım; karşımda bir asker. Elindeki kâğıdı bana doğru uzatmış imzalamamı istiyor. Benimse kolumu kıpırdatacak halim yok; "İmzalayamıyorum!" dedim onlara. Adam da bir hayli sinirlenerek elindeki dosyayı fırlatıp gitti. Yeniden bayılmışım.

O gece bacağım testereyle kesiliyor gibi acı hissettim. Öyle ki acıdan bayılıyorum, tekrar uyanıyorum; bacağım sanki parçalanıyor, kıyma makinesinden geçiriliyor. Sabaha dek defalarca bayılıp ayıldım.

Ertesi gün, o asker tekrar yanıma geldi:

– İmzan gerekiyor, dün gece de gelmiştim.

Kolumu kıpırdatacak takatim olmadığını, kâğıtları arkadaşlarıma imzalatabileceğini söyledim. Onun arkasından öğretmen arkadaşlarım yanıma gelince:

– O kâğıdı neden imzalatıyorlar, diye sordum.

İsmail Bey:

– Süleymancığım, bacağını kesmek zorundalar, onun için…

– Başka çaresi yok muymuş?

– Maalesef! Çok araştırdık, çok düşündük, başka çare yok! Hatta Türkiye'ye de sorduk.

Üzerimdeki tuhaf sükûnet halim devam ediyordu:

– O zaman kessinler, mademki başka çaresi yok!

Ramazan Bey:

– Hocam, sen her şeye dayanırsın! Allah sana iman vermiş. Sabır gösterirsin.

Ben, kendimi zihnen hazırlamaya çalışıyordum:

– Tamam, kesilecekse kesilecek, kavga edecek halimiz yok! Ne zaman kesecekler?

Yılmaz Bey bunun üzerine:

– Kesilmesini kabul ediyor musun hocam?

– Ettim! dedim.

– Zaten kestiler, dedi Yılmaz Bey. O gece kesmişler bacağımı…

– İyi madem, kestilerse ayran içelim hadi o zaman! dedim.

Sahte bir rahatlık gösterisi ya da güçlü görünme gayreti değildi benimkisi. Gerçekten sevinmiştim. Bir daha acı çekmeyecektim artık. "Kesecekler mi kesmeyecekler mi ne zaman kesecekler?" diye dert etmekten kurtulmuş, rahatlamıştım.

Bacağımı açtırıp baktım; yerinde yoktu! Ama ben altı ay boyunca hâlâ yerinde durduğunu sandım. İnsan beyninin, bir uzvun yokluğunu kabullenmesi ancak o kadar zamanda mümkün olurmuş. Bu süre zarfında beyin, o organ varmışçasına sinyal yollamaya devam eder cevap alamayışını da ağrı olarak algılarmış. Çok uzun süre ve bilhassa geceleri, bacağımın yerinde hissettiğim dayanılmaz ağrıları doktorlar bana bu şekilde açıkladılar.

***

Her gün sabah okula servisle gidiyorduk. Süleyman Hoca da servisin en önünde oluyordu. O sabah Süleyman Hoca, "Ben tıraş olacağım. Duş alacağım. Öğleden önce de dersim yok. Öğleden sonra geleceğim," diyerek bizi yolladı. Bir gün öncesinde ise Süleyman Hoca'yı ağlarken görmüş, ama neden ağladığını soramamış, "Ailesini özlediği için ağlıyordur," diye düşünmüştüm.

Biz okula gidip derse devam ettik. Saat on bir sularında kara bir haberle çalkalandı okul: "Birisi kaza geçirmiş!" O gün dersler iptal edildi ama kimseyi de sınıftan çıkarmıyorlardı. İki sınıfta toplam yirmi üç kişiydik. Başımıza birer hoca geldi. Ders mers yok. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Derin bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Kimin kaza yaptığını tam öğrenememiştik. Yurda gittik. Servis şoförü bize, "Süleyman Hoca kaza geçirmiş," dedi. "Hemen hastaneye gidelim, neredeymiş?" sorumuza, "Kimseyi yanına kabul etmiyorlar," cevabını aldık. Hepimiz çok üzüldük. Ağlayanlar oldu. Görmeyi çok istediğimiz halde bir türlü müsaade etmiyorlardı bize.

Kan ihtiyacı olunca bazı öğrenci velilerine de haber vermişler. Hatırladığım kadarıyla kan grubu "B" idi.

Yurdun aşçısı Süleyman Hoca'nın yanına gidip geliyordu. Biz ondan haber alıyorduk. İlk iki gün bacağını vücuduna kaynaştırmaya çalışmışlar ama bu mümkün olmamış. Hocamızın bacağının kesildiğini duyduğumuz an bizimde içimizden bir parça kopmuştu sanki.

Süleyman Hoca, Türkiye'ye dönmeden evvel bir kere ziyaret etme imkânımız oldu. Askeri hastanede yatıyordu ve bizi içeri almıyorlardı ne yazık ki. Hastane odasına girmeden hocalarımızdan biri, "İçeride kesinlikle ağlamayın!" diyerek bizleri tembihledi. Ama ağlamamak ne mümkün! Süleyman Hoca, bizleri görür görmez ağlamaya başladı. Kendimizi tutmaya, hocamızı üzmemek için gözyaşlarımızı içimize akıtmaya çalışıyorduk. Kimimiz, bilhassa arkalarda duranlar Süleyman Hoca'ya görünmeden ağlıyordu. Toplam iki dakika yanında kaldık ama bu süre sanki iki asır kadar uzundu. Saniyeler geçmek bilmedi. Ruhumuz iğneli fıçıya sokulmuş gibi acı çektik o anda.

Hocamızın yokluğuyla her şeyin tadı tuzu kaçmıştı. Yemek yiyorduk ama boğazımızda düğümleniyordu. Yurdun eski havası kalmamıştı. Her tarafta boğucu bir sessizlik…

Tek merakımız ve derdimiz Süleyman Hoca'ydı artık. Diğer hocalarımıza hep onu soruyorduk. "Ne oldu? Ne olacak? İyileşecek mi?" Her şey darmadağın olmuştu. Hocalar da kendini toparlayamadı bir türlü. Hepimiz Süleyman Hoca'mızın

iyileşmesi için dua ediyorduk. Ailelerimize de dua etmeleri için haber göndermiştik.

***

Hastanedeyken en büyük handikaplarımdan biri, durumumun aileme nasıl haber verileceğiydi. Bu da kazadan tam yirmi gün sonra mümkün oldu. Doktor Ali Ağabey, sağ olsun, bu hususta da benim üzerimden büyük bir yükü aldı. "Onu biz halledeRiz, sen iyileşmene bak," dedi. "Anneme mi söylesem ablama mı, iyileşip mi gitsem?..." Bin türlü ihtimal zihnimde cirit atıyor, bir çıkar yol bulamıyordum. Nihayetinde Sinan Ağabey'ime söylemeye karar verdim.

***

Annem, kardeşim Süleyman'ın tahsilini bitirip eve bir an evvel dönmesini beklerken kardeşim Kazakistan'a gönüllü gitti. Annem bu hasretliğe dayanabiliyordu ve pek sesini çıkarmıyordu. Ancak Bangladeş'e giderken aynı metaneti gösterdiğini söyleyemem. Gözleri hep yaşlıydı. Babam; annemin ağlamalarına dayanamayıp onu, "Süleyman ölüme gitmiyor, hayırlı bir iş için gidiyor," diyerek teselli ediyordu.

Kardeşim Bangladeş'teyken sık sık telefonla görüşüyorduk. Ramazan ayı yeni bitmişti. Bu kez aradığımda kendisine ulaşamamıştım. Sürekli olarak, "Süleyman şehir dışında bir pikniğe gitti", "Şu anda burada değil!" gibi cevaplarla savuşturuluyordum.

Bir gün, Doktor Ali Ağabey beni yanına çağırdı ve biraz muhabbetten sonra Süleyman'ın kaza geçirdiğini, bacağından ciddi bir yara aldığını ama endişe edilecek bir durum olmadığını oldukça metanetli bir şekilde anlattı. Biraz daha vakit ilerlediğinde bana, "Bacağı kesilebilir," dedi. Doktor Ağabey insan psikolojisinden çok iyi anlıyordu. Bana yaşanan bu olayı öyle anlatmıştı ki, ona hiçbir olumsuz tepki vermedim ve üzülmedim.

En nihayetinde kardeşimin beş altı gün komada kalmasının ardından bacağının kesildiğini söylediğinde, kardeşimin ölmediğine şükrettim.

Hadiseyi bir süre annem ve babamdan gizleyecektik; çünkü Süleyman'ı Türkiye'ye getirmek için uğraşıyorlardı.

Doktor Ali Ağabey'in yanından döndüğümde bu haberi eşimle paylaştım. O, en yakınımdaki insandı ve zaten ters giden bir şeyler olduğunu yüzümden anlamıştı…

***

Hastaneye yattığım ilk günler, müdürümüz Kazım Bey ve diğer arkadaşlar ailemden gelen telefonları, "Süleyman Bey şehir dışında", "Şu anda meşgul", "Kendisi şu anda müsait değil" gibi cevaplarla savuşturmuşlar. Kazanın üzerinde bir vakit geçtikten sonra maddi durumu iyi olan bir velimiz cep telefonunu benim için hastaneye getirince ailemle görüşmeye başlamıştık. Sinan Ağabeyim olan bitenden haberdardı ama diğerleri henüz durumumu bilmiyordu. Babamla her zamanki gibi konuşuyor ve hiç renk vermiyordum. Lakin konuşmamın sonunda, "Dua et babacığım!" demem onu işkillendirmiş. Demek ki o zamana kadar öyle bir şey dememişim. Annemle ise hiçbir şey konuşamadık. O ağladı, ben ağladım, ben ağladım, o ağladı… Annem kötü bir şeyler olduğunu hissediyordu; ben de onun her şeyi hissettiğini biliyordum…

Hastanedeyken Hocaefendi de beni aramıştı. Ne büyük bir talihsizlik ki ben, "Buyurun Hocam!" dediğim anda telefon kesildi. Kendisi bana bir de hediye göndermiş: Kalem… Aldığım bu hediyeye çok sevinmiştim; hem de çok… Hocaefendi'nin göndermiş olduğu hediye bana ilaç gibi gelmişti. En çok sevdiğim insandan, büyüğümden, hocamdan hediye almak; tariften varestedir… Onu hâlâ saklıyorum…

***

Ben, bacağımın kesilmesiyle çektiğim acıların dineceğini sanmıştım. Ama esas mesele bundan sonra başlayacaktı. Kalçadan itibaren bacağımın tamamı alınmıştı. Hâl böyle olunca kalça ve bacağın birleştiği yerde büyükçe bir alan derisiz kalıyordu. Buraya kesilen bacaktan deri alıp yamamışlar ama o da çürümüş ve kurtlanmıştı. Bu çürüyen yerleri her gün pansuman yapıyor ve temizliyorlardı. Üstelik bu işlemi yaparken beni uyutmuyorlardı; bu sıklıkta anestezi almak morfinman olmaya yol açma tehlikesi taşıyordu. Sizin anlayacağınız canlı canlı derim yüzülüyordu ve bunun dayanılmaz bir acısı vardı. Her gün, sabah-akşam birer buçuk saat... On beşinci gün doktora, "Ben istemiyorum artık bunu!" dedim. Doktor bana dönerek, "Olmaz! O zaman mikrop tüm vücuduna yayılır," dedi. O olaydan sonra bu pansumanı günde bir defa yapmaya başladılar. Yüzüstü yatıyorum; bir adam beni tutuyor, diğerleri de derimi soyuyordu. Gerginlikten ve kendimi acıdan kasmaktan terliyor ve her defasında bir buçuk litre suyu bitiriyordum. İştahımsa çok uzaklarda bir yere göç etmişti artık. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. İyiden iyiye zayıflamıştım. Doktor, "Günde hiç değilse bir yumurta içmelisin!" diyordu bana.

Bangladeş'teki imkânlar benim tedavim için yeterli değildi. Ancak o vaziyette uzun bir uçak yolculuğuyla ülkeme dönmem de büyük bir risk taşıyordu. Nihayet yara biraz toparlanınca havayolu şirketiyle görüştük ve bize olumlu bir cevap verdiler. Hastaneden büyük bir sevinç ve heyecanla hava limanına gittik; ama orada, "Olmaz!" deyip bizi geri çevirdiler. Tam bir yıkım yaşadım. Moralim güneşte eriyen buzlar gibi çökmüştü...

Türkiye'nin Bangladeş büyükelçisi hadiseyi duyunca ziyaretime geldi. Gelişmeler onu da çok üzmüştü. Beni askeri bir hastaneye aldırdı. Normalde böyle bir şey olması mümkün değildi. Bu arada büyükelçi, Türkiye'ye dönebilmem için Türk

Hava Yolları'ndan da uçak istemiş ama ona menfi bir cevap vermişler.

Tam da o sıralar 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in Bangladeş'e geleceği haberini alan büyükelçi, Demirel'e durumu anlatmış, ülkeme dönebilmem için yardımını rica etmiş. Demirel de bu duruma kayıtsız kalmamış ve dönüşte beni kendi uçaklarıyla Türkiye'ye götüreceğini söylemiş büyükelçiye.

***

Bir baba olarak çocuğumun yaşadıkları beni ruhen çok sarsmıştı. O zamandan beri aşırı bir unutkanlık hâsıl olmuştu bende ama o günlerde olup bitenleri hatırladığım kadarını size aktarmaya çalışayım.

Oğlum Sinan'da (Süleyman'ın ağabeyi) son yirmi gündür bir haller vardı ama ne olduğunu bütün ısrarlı sorularıma rağmen bana bir türlü söylemiyordu. Eve geç geliyor, bazı akşamlar evden çıkıp dışarılarda dolaşıyordu. Ortada belli halledilmesi gereken bir mesele vardı ve bunun hâl çaresine bakmanın zamanı gelmişti. O vakitler Sinan'ı yeni evlendirmiştik. Üzerindeki bu halleri, eve gidiş geliş saatlerindeki dengesizlikleri evliliğinde bir sıkıntı yaşandığına yoruyordum. Süleyman'la ilgili bir şeyler olacağı aklıma bile gelmemişti. Oğlum Sinan aile apartmanımızda, benim bir alt katımda ailesiyle yaşıyordu. Onun derse gitmesini fırsat bilerek, ev telefonunu kendi dairemin telefonuna paralel bağladım ve beklemeye koyuldum.

Nihayet beklediğim an gelmişti. Telefonu çalmaya başladı. Ben de paralelden dinlemeye… Sinan, Bangladeş'teki okulun müdürü Kazım Bey ile görüşüyordu. Kazım Bey ona, "Süleyman; Cumhurbaşkanı Sayın Demirel'in uçağı ile Türkiye'ye geliyor!" deyince şüphe ve endişelerimin gerçekliği ortaya çıkmış oluyordu. Telefon elimde kalakaldım; kısa süreli bir şok yaşıyordum. "Allah'ım ne oluyor?" dedim kendi kendime. Telefonu

kapatır kapatmaz da alt katımızda oturan oğlum Sinan'ın evine indim. Doğrudan doğruya ona yönelerek, "Söyle bakayım. Süleyman'a ne oldu?" dedim. Sinan, hık mık ettikten sonra gerçeği söyledi. Ama merhale merhale… Önce, "Süleyman kaza geçirmiş, pek bir şeyi yokmuş," dedi. Sonra ayağında hasar olduğunu ve sonra da bacağının kesildiğini… Bu durumu tevekkülle karşıladım… Allah'tan gelen her şey -gerçi her şey Allah'tandı- kabulümüzdür…

***

Ben telaşımı gizlemeye azami gayret gösteriyordum ama babam durumu fark etmekte fazla gecikmemişti. Babam, o vakitler yeni evli olduğum için eşimle aramızda bir problem olduğunu düşünmüş ve benim bir "meselem" olduğunu anlamıştı.

Genellikle dışarıdan telefon açıyordum kardeşimle ilgili bilgileri almak için. Benim telefon için dışarı çıkıp gelmelerim, iki ülke arasındaki saat farkından günün geç saatlerine denk gelmesi babamı iyice şüphelendirmişti. Bütün bunlar üst üste gelince babam ne olup bittiğini anlamak için, benim evin telefonunu kendisininkiyle paralel bağlamış. Tam da o akşam, Bangladeş'ten Kazım Bey aradı ve kardeşim Süleyman'ın cumhurbaşkanının uçağıyla Türkiye'ye döneceği haberini verdi. Konuşmamız biter bitmez babamın dairemin kapısın da ağlamaklı bir halde durduğunu gördüm. Ben onun, kapının önünden geçerken konuştuklarıma şahit olduğunu zannediyordum. Neyse ki sadece Süleyman'ın uçağa bineceğini duymuş. Tıpkı Doktor Ali Ağabey gibi ben de merhale merhale ve sindirerek anlattım anne ve babama olup bitenleri. Kısa bir şok hâli yaşasalar da aşırı bir tepki göstermediler. Annem bir ara, "Bangladeş'e gitmeseydi bu kazayı geçirmeyecekti," dedi. Ben de "Türkiye'de kalsaydı, belki de ölecekti. Kaderde ne yazılı olduğunu bilemeyiz," dedim ve onu bir parça olsun ikna ettim. Annem o sözümden sonra sustu…

En sonunda Süleyman'ın bacağının kesildiğini onlara söyledim… Babam ağlıyordu ama isyan mahiyetinde değildi bu gözyaşları. Acı, yüreğini yakıyordu besbelli… Gurbette acı çeken bir evlada duyulan baba şefkatinin tezahürüydü yalnızca bu...

***

Tam ayrıldığım ülkeme eksik de olsa dönebilmek için yola çıkmak, çektiğim o kadar acıdan sonra elbette huzur vericiydi. Sözün bittiği yerdi burası... Ne olursan olsun insanın kendi memleketi gibisi yoktu! İnsanı canlandıran bir duygu bu. Ülkem can(ım)a eşdeğermiş meğer; bunu buraya varınca anlamış oldum nihayet. Toprağının kokusu, yağmurunun suyu, ağaçlarının yeşili, bulutlarının rengi, insanlarının nev-i şahsına münhasırlığı, biz oluşumuz; işte, her şeyiyle benim ülkem! Ülkemi, ülkümü ne kelimelerle tarif edilir ne de kalbe sığar! Yeryüzünde Allah'ın özel olarak yarattığı bir ülke varsa o da Türkiye'dir. Benim ülkemdir; taşı toprağı paha biçilemez mücevherlerden daha değerlidir. Sokaklarında dolaşan köpekleri bile -değil mi ki benim ülkemin kokusunu taşımakta- kıymetlidir.

Sayın Demirel ve eşi Nazmiye Hanım, geçmiş olsun dileklerini nazikçe sunduktan sonra halimi hatırımı sordular. Seyahat esnasında da birkaç defa yanıma geldiler. Sedyem, iki koltuğun sırt kısımları yatırılıp duvara monte edilmişti ama rahat değildim. Kolum sedyeden dışarı taşıyordu. Sıkıntımı fark eden Sayın Cumhurbaşkanı, kendileri için uzun yolculuklarda yatak odası olarak kullanılmak üzere hazırlanmış bölümü bana tahsis ettiler. Orada epeyce rahat ettim. Özel doktorları ve hemşireleri benimle ilgilendiler. Sayın Demirellere bana anne-baba gibi davrandıkları için minnet ve şükran borçluyum. "Seni yürüteceğiz. Bütün masraflarını da karşılayacağım!" dedi ve verdiği sözlerin hepsinde de durdu.

Bacaklarımın üzerinde geldiğim bu ülkeye bir sedyede taşınarak veda ettim. Bangladeş serüveni de böylelikle bir yâd-ı cemil olarak hafıza kayıtlarıma ve gönül dünyama geçmiş oldu..

***

Süleyman Demirel'in Bangladeş'e resmî ziyaret için geleceği haberi yeni bir heyecan dalgası meydana getirdi çünkü Türkiye cumhurbaşkanının okulumuzu da ziyaret etme ihtimali vardı. Biz hazırlıklar yaptık ancak Süleyman Demirel gelmedi.

Süleyman Hoca'mız, zamanın Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in uçağı ile Türkiye'ye gittiğinde hocamızdan ayrıldığımız için üzüldük ama daha iyi şartlarda ve ailesinin yanında tedavi göreceği için de sevindik. Onu hiç unutmadık ve haberleşmeye devam ettik. Onun için daima dua ettik. Allah, onu dualarımızla bize bağışladı ve hocamız hayata yeniden tutundu. Kısa süre Bangladeş'te kalmasına rağmen gönüllerimizi fethederek, içimizde buruk bir sevinç bırakarak bizden ayrıldı.

Birkaç arkadaş birleşerek bir mektup yazdık hocamıza. Bangladeş'teyken bize Türk çikolatası ikram ederdi hep. Biz o çikolataları çok seviyorduk. Mektubun sonuna, "Bize çikolata gönderir misiniz?" talebimizi de eklemiştik. Sağ olsun! Bizi kırmayıp göndermiş. O zaman para bulmuş çocuklar gibi sevindik doğrusu…

Aradan yıllar geçti. Türkiye'nin Bangladeş büyükelçiliğinde Yabancı Öğrenci Sınavı'na girdim ve sınavı kazandım. Ancak annem ve babamı Türkiye'ye gitme hususunda nasıl ikna edecektim? Önce söylemedim çünkü gitmeme bir ay vardı ve maksadım bu süre zarfında muhatap olacağım soruları bertaraf etmekti. Biliyordum çünkü annem bu bir ay boyunca durmaksızın, "Ne zaman gideceksin? Ne zaman geri döneceksin? Gitmesen olmaz mı?" diye sorarak kendini üzecek, yıpratacaktı.

Ağabeylerim, hocalarım eşyalarımı hazırlamamı söylüyordu. Hazırlıklarımı tamamladım. Gideceğim gün kesinleşince ailemin yanına daha çok gidip gelmeye başladım. Çünkü özleyeceğimi ve özleneceğimi biliyordum.

Aslında hiçbir şey kesin değilken bile içimde Türkiye'ye gideceğime dair bir his vardı. Türkiye'yi ve Türkiye'de beni nasıl bir ortamın beklediğini çok merak ediyor, hocalarıma akla hayale gelmedik sorular soruyordum. Onlarsa ağız birliği etmişçesine aynı cevapları veriyorlardı hep: "Sen git, orada her şeyin hazır. Seni karşılayacaklar. Yerin yurdun hazır. Hiç endişelenme."

Türkiye'ye 2004 yılında, Hacettepe Üniversitesi'nde okumaya geldim. İlk işim Süleyman Hoca'nın telefon numarasını bulup onu aramak oldu. Sesimi duyduğunda bir hayli şaşırdı. Hâlâ beni unutmamıştı. Bir insan için, başka bir kalp ve akılda varlığını bilmenin son derece güzel bir duygu olduğunu bu vesileyle öğrendim. O da hem şaşırdı hem mutlu oldu.

Türkiye'ye alışmam zor olmadı. Zaten az çok tanıyordum buraları. Ankara'yı ve Türk insanını çok sevdim. Ta Bangladeş'te okul açılması için ter döken insanları tanıdım. Gönül dünyalarına vakıf oldum. Kalbimdeki yerleri büyüdü; minnet duydum, teşekkür ettim.

Birinci sömestr sonunda Bangladeş'e döndüğümde annemin ilk sorusu, -bütün anneler gibi- "Yemekler nasıl?" oldu. Ona, "Gördüğün gibi kilomda bir eksiklik yok. Sağ salim gidip geldim. Hiç bir derdim yok," dedim.

Canım annem! Masum ve mahzun bir kadın. Babam da 2000 yılında hakkın rahmetine kavuştuğundan kalbi yalnız bir kadın. Çocukları sayesinde hayata tutunmaya çalışıp onlarla teselli buluyor. "Evden gittin Dakka'ya. Okudun. Oradan da yurtdışına, yabancı bir ülkeye gittin. Ne zaman döneceğin belli değil," diyor bana. Oysa ben, Türk öğretmenlerimden aldığım

terbiye gereği bir an evvel eğitimimi tamamlayıp ülkeme dönecek ve milletime hizmet edeceğim inşallah.

Annemi, eski hocalarımın bir kısmı ile Türkiye'de görüştüğümü, hiç yalnızlık çekmediğimi anlatarak teselli ve teskin etmeye çalışıyordum.

Bangladeş'in bir köyünde başlayan hayatım Ankara'da devam ediyor. Ankara'nın puslu havasında kuytu yerlerdeki sevgi adacıkları benim ruh, kalp ve kafamı aydınlatıyor. Türkiye'ye gelince, ne kadar büyük lütuflara mazhar olduğumu kalbimin en derininde bir kez daha hissettim. Çünkü dedikodu ve önyargıların aksine Bangladeş'e kadar gelip okul açan insanlar; kendi hayatlarından vazgeçmiş, başkaları için yaşamayı şiar edinmiş, dünyanın her yerine sevgi ve hoşgörü adacıkları kuran, adanmış ruhlar… Eğer onlar bizim köye gelmeyip sınav yapmasaydı, benim elimden tutmasaydı; ben şimdi, köyde pirinç tarlalarında amelelik yapıyor olacaktım kuvvetle muhtemel.

Bütün bunlardan önemli olan nokta ise benim için "hizmet"i öğrenmek oldu. Başkaları için yaşamanın hazzını ve güzelliğini tattım. Ülkemizden İngiltere, Amerika ve Kanada'ya gidip oralarda yerleşenlerin aksine, okulumu bitirip ülkeme döneceğim ve yine kendi ülkemin insanının yeniden inşa ve ihyası için ter dökeceğim. Çünkü "hizmet adabı", benim ağabeylerimden ve hocalarımdan aldığım terbiye bunu gerektiriyor. Beş parasızken beni alıp okutan, burs veren insanların benden -ne maddi ne manevi- hiçbir talepleri olmadı bu zamana kadar. Öğrettikleri ve benimsettikleri tek bir düstur var: Ülkene ve insanlığa hizmet et!

Bangladeş'te okurken, "Bizim paraları kim karşılıyor? Siz buraya neden geldiniz? Neden karşılıksız okul açıyorsunuz?" gibi sorularımın cevabını aldım. Fazla söze ne hacet: Anadolu insanı kendi helâl rızkından para artırıp bize göndermiş. Şimdi

burada onlarla da tanıştım, sıcak yuvalarına misafir oldum. Dokundum onlara. Kokularını hissettim. Mütebessim çehrelerini seyrettim. En kalbî muhabbetleri ettim. Doydum, taştım onların duygularıyla.

Bangladeş'te çalışan hocalarımız Türkiye'ye geldiklerinde Ankara'da ziyaret ediyorlar beni. Onlara Bangladeş'i, memleketimin havasını suyunu soruyorum. Ailemden biri beni ziyaret etmiş kadar mutlu oluyorum. Toprağımın kokusunu taşıyan, ülkemin havasını teneffüs eden insanlara karşı fıtrî bir muhabbet duyduğumu fark ediyorum.

***

Cumhurbaşkanı'nın özel uçağı Ankara'da kendilerini indirdikten sonra beni İstanbul'a kadar getirdi. Havalimanında beni bekleyen mahşeri bir kalabalık olduğundan habersizdim. İçlerinde çoğu beni tanımıyordu ve hiç görmemişlerdi de… Şunun da farkındaydım açıkçası: Onlar, "Ben, Süleyman Alptekin" olduğum için gelmiyorlardı beni karşılamaya. Onlar, yurtdışında hizmet eden bir kardeşlerine vefa gösteriyorlardı. Adı Ahmet, Mehmet veya Süleyman olmuş, önemli değildi. Kim olsa gideceklerdi… Hizmet dolayısıyla bana değer veriyorlardı… Ben yüzlerce sıfır hükmünde bir insansam, hizmette olmam ve yurtdışında vazife yapışım o sıfırların başındaki bir (1) hükmündeydi…

Babam beni gördüğünde ne yapacaktı? Bunu gerçekten merak ediyordum.

Beni görür görmez babamın ağzından inci taneleri gibi şu sözler döküldü: "Korkma oğlum! Allah büyük!" Şükürler olsun, babam çok imanlı bir insandır. Vaveyla koparmak, ağlamak, sızlamak yerine tevekkül ve sabırla hareket etti. Moral verdi bana hep. Hocaefendi de babamı gördüğünde; "Çok imanlı!" demişti zaten.

Hâsılı kelam; artık Türkiye'deydim… Kendimi emniyette hissediyordum. Hem sağlık hizmetleri hem dostların varlığı ve çokluğu hem de ülkemde olmak bana güven veriyordu.

Havalimanından, doğru Fatih'te bir özel hastaneye… Orada birkaç gün kaldıktan sonra -sağlık hizmetleri yeterli olmadığı için- International Hospital'a gittim; daha doğrusu götürüldüm. Tabii bütün bu işleri Doktor Ali Ağabey takip ediyordu.

International Hospital'da elli beş gün yattım. Uçakta yolculuk sırasında yara mikrop kaptığından Bangladeş'teki ilk halime döndüm. Sağlam bacağımdan deri alıp oraya yama yaptılar.

Ailem başımdaydı. Moral desteğim fevkaladeydi. Annem her gün yemek yapıp getiriyor, başımda bekliyordu.

Ziyarete gelenlerin haddi hesabı yoktu ve hastane personeli şaşkınlık içindeydi. Genç bir öğretmene bu kadar ziyaretçinin gelmesi öyle alışıldık bir durum değildi. Elbette ben bu ziyaretlerin sebebini biliyordum: Vefa. Bu şahsımdan kaynaklanan bir durum değil; "hizmet"ten dolayıydı. Hizmet ve mensuplarının şuuraltı müktesebatında, terbiyesinde "vefa" ve "insanımıza sahip çıkma" duygusu, düşüncesi kaziye-i muhkeme haline gelmişti.

Ve Doktor Ali Ağabey… Belediye otobüsünde tanışmayla başlayan, ömür boyu sürecek bir vefa ve dostluk hikâyesidir bu. Bu hususta bir kitap yazılsa yeri var. Doktor Ali Ağabey, her gün ama her gün işe gidiyor gibi, hiçbir sorumluluğu ve vazifesi olmadığı halde hastaneye geliyor, bir ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Kendisinin evi ve işi İstanbul'un bir ucunda (Anadolu yakasında) benim yattığım hastane öbür ucunda (Yeşilköy'de). Her gelişi benim için altın kıymetindeydi. Bana güç veriyordu onun gelişleri. Cebimdeki harçlığa kadar ilgileniyordu benimle. Diğer ağabeylerime haksızlık etmek istemem. Onların da üzerimdeki haklarını inkâr edemem. Hepsi birbirinden değerli

insanlardı. Ama Ali Ağabey bambaşka... Ona buradan çok özel ve sonsuz minnet, şükran ve dualarımı sunuyorum. Belki bunları söylemem onun hoşuna gitmeyecektir. Yaptıklarının bilinmesini ve ifşa edilmesini istemez; bundan hoşlanmaz zira o. Yaptığını unutur, unuttuğunu da unutur.

Keza…

Buradaki tedaviden sonra Almanya'ya protez taktırmaya gittim. Sekiz ay kaldım orada. Ayrıntılara girmeyeceğim. Bu meselede de Doktor Ali Ağabey kalacağım yerden, hangi doktorlara gideceğime kadar hepsi ile yakından ilgilendi. Karanlıkta bir el feneri gibiydi benim için Ali Ağabey…

***

Hocaefendi…

Onu nasıl anlatmak ve tarif etmek gerekir; bu hususta hiçbir fikrim yok… Büyük bir insan. Ismarlama bir şahsiyet. Hastanede ziyaretime iki defa geldi. İlkinde narkozun etkisindeydim. Benim gibi sıradan, herhangi bir öğretmenin ziyaretine hem de iki defa gelmesi büyük bir lütuftu benim için. Hayatımın en kayda değer hadiselerinden biriydi bu hiç şüphesiz. Ziyareti esnasında beni alnımdan öptü. Sevincim, mutluluğum ve huzurum; susuzluktan kurumuş, çatlamış topraklara sağanak bir yağmurun kendini cömertçe bırakması; meleklerce indirilen her yağmur tanesinin can suyu olması; toprakla mütevazıyane kucaklaşması, düğün yapması, visal yaşaması gibiydi… Bir başağın eğilmesi, tenezzül buyurması; benimse günebakan çiçekleri gibi ona yüzümü dönmem…

Ve gerçek bir "vefa timsali". Hizmet ederken yaralanan bir erin taltif edilmesi. Üstelik bana "gazi"lik unvanını vermesi ve öyle nitelendirmesi. "Bazılarına şehitlik bazılarına gazilik lütfeder Allah!" demesi…

Çok uzaklarda olmasına rağmen hâlâ bana selam gönderiyor. Ne diyebilirim; ona minnet ve şükran borçluyum. Allah benim ömrümden alıp ona versin…

Yakın arkadaşlarımın pek çoğu, işlerini güçlerini bahane ederek gelememişlerdi ziyaretime. Onlara ne kırgınım ne de küskün. Hocaefendi'nin farkını daha iyi anlatmak için söylüyorum bunu da; kimin işi ve derdi Hocaefendi'den daha fazla?

***

Kardeşim Süleyman'ın başına gelen kaza, ailesi olarak bizleri çok üzdü elbette. Ama insanoğlu teslimiyetle, tevekkülle her türlü duygusal travmayı atlatmayı başarabiliyor. Şükürler olsun! Allah, bu sıkıntılı günlerimizde bizlere birçok güzellikler, hayırlar nasip etti.

Birincisi; hiçbir davet ve organizasyon olmadan o kadar çok insanın kardeşimi karşılamak için havalimanına akın etmesi… Süleyman'a havalimanından hastaneye kadar yaklaşık yüz arabalık konvoy eşlik etti. Bu, hem ailemize hem kardeşime çok büyük bir moral desteği oldu.

Tanıdığımız, bildiğimiz, hakkında hüsnüzan beslediğimiz ağabeylerimizin hepsi geldi… Doktor Ali Ağabey her Allah'ın günü hastanede ziyaretimize geliyordu. Ben de her gün gittim ama Süleyman'ın öz ağabeyi olmama rağmen bu gidiş-gelişlerin bazen nefsime zor geldiğini itiraf etmeliyim burada. Üstelik Doktor Ağabey Anadolu yakasından geliyordu Yeşilköy'deki hastaneye.

İkincisi; Hocaefendi'nin ziyareti...

Hocamızın gelmesi bizim için çok büyük bir lütuftu. Kardeşim çok memnun oldu ve o kadar çok sevindi ki… Biz istedik bir göz; Allah verdi binlerce… Anne-babam da çok sevinmişti bu ziyarete.

Kardeşim hastanede kalırken Doktor Ağabey beni arayıp önemli bir ziyaretçi geleceğini söylediğinde ben bu ziyaretçinin hocamız olacağını tahmin etmiş ve yanıma fotoğraf makinesini de alarak hastaneye gitmiştim. Hocamızı, babamla birlikte karşıladık. Kardeşim çok heyecanlandı. Yaklaşık on beş dakika kadar hastanede kalan Hocaefendi; anneme, babama ve kardeşime teselli ve telkinde bulundu. "Allah kimilerine şehitlik kimilerine gazilik nasip eder," dedi. Kalktı, kardeşimi alnından öptü. Bu; kardeşim için büyük bir iltifattı.

O sırada bana düşen ise o anı fotoğraf karelerine taşımak oldu. O fotoğrafın kenarları yandı, sadece kardeşimi alnından öperkenki kısım görülüyor. Kardeşimin bu ziyaretten sonra morali çok yükselmişti. Aynı zamanda bu ziyaret babama da çok iyi gelmişti.

İlerleyen zamanda Hocaefendi, kendi hastalığı ve yoğun işlerinin arasında bir kere daha geldi hastaneye ama o gelişinden kimsenin haberi yoktu. O nedenle ben orada değildim. Hiçbirimiz bu ikinci ziyareti beklemiyorduk.

Bu ziyaretin bizim için anlamı ve kıymeti çok büyüktü. Ailemiz hizmeti benimsemiş ve kabullenmiş insanlardı. Bu kaza ve sonrasında gelişen hadiseler, hizmetteki arkadaşlarımızın, ağabeylerimizin tavrı ve davranışları; kardeşime ve ailemize sahip çıkmaları bizi hizmete daha çok bağladı.

Evlatlarının bu duruma gelmesi bir anne-babayı şöyle bir düşünceye sevk edebilirdi: "Oralara gitti, kaza geçirdi, bacağı kesildi; bütün bunlar bizim için çok büyük bir acı ve kayıp oldu," deyip hizmetten soğuyabilirlerdi ama bunun tam tersi oldu.

Kayınpederim, siyasi bir partinin katı bir mensubuydu. Havalimanındaki karşılamada oda yanımdaydı. Bana şöyle demişti:

"Bu, çok önemli bir şey. İnsanlar kaza geçiren bir arkadaşlarını hiçbir organizasyon olmadan gelip burada karşılıyorlar."

"Hizmet insanları"nın gönüllerinden taşan bu "vefa seli" kayınpederimi çok şaşırtmıştı!

Hocaefendi'nin hastane ziyaretine geldiğini öğrenince hayreti daha da arttı. "Ben partimin her işine karşılıksız koşuyorum. Bizim partililerden biri broşür dağıtır, afiş yapıştırır veya propaganda yaparken kaza geçirse, acaba bizim liderimiz hastaneye gelir mi?" sorusunu yöneltti bana bir mecliste. Başka bir partilinin, "Sen hastalan, ben liderimizi ziyaretine getiririm," demesi üzerine, "Bir saniye!" dedi, "Orada organizasyon yok. Davet yok. Gönüllü bir gönül alma var."

Hocaefendi başka bir mahfilde, "Bu hizmetin bir yıllık himmetinin yarısı bile gidecek olsa öğretmenimizi tedavi ettirelim," demiş. Bu ifade hizmetin insana ne kadar çok değer verdiğinin bir delilidir, başka bir söze de hacet bırakmaz.

Hâlbuki biz, "Sahip olduğumuz bazı mallarımızı satarak kardeşimi tedavi ettiririz," diye düşünüyorduk. Hizmet, kardeşimin her türlü masrafını karşıladığı gibi, ona çalışıyormuş gibi maaşını da verdi.

***

Hastanede bir cuma akşamı, yatsı namazını kılmış, sandalyede oturuyordum. Süleyman uyuyordu. Annesi de yanımızda değildi. Odaya bir hayli uzun boylu, çok güzel simalı, sakallı iki adam girdi. Üzerlerinde beyaz elbiseler vardı. Ben ayağa kalkıp;

– Hoş geldiniz! dedim.

– Hoş bulduk! dedi, öndeki adam.

– Siz kimsiniz?

– Ben Muhyiddin İbn-i Arabî!

– Nereden geliyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz?

– Süleyman'ı ziyarete geldik. Kayseri'ye gidiyoruz.

Yatağa yaklaşıp Süleyman'ın başını okşadı.

– Oğlumu uyandırayım mı?

– Hayır! Biz başını okşayıp gideceğiz!

Yanındakinin kim olduğunu sorduğumda ise "Arkadaşım!" dedi. Sonra bir anda gözden kaybolup gittiler.

***

Bu kaza, hastalık ve yaşananlar bana ne öğretti peki?

Bir kere bu süre zarfında Allah'ı daha çok sevdim. Çok acı çektim; canlı canlı derim yüzüldü, kalbim yoruldu ama Allah bana sahip çıktı, beni hiç ama hiç mağdur etmedi. Hâlâ da sahip çıkıyor. İnayet elini üzerimde hissediyorum.

Her şeyin Allah'ın elinde olduğunu iliklerimde, ruhumda, kalbimde hissettim; kafama kazıdım mermerlere yazılan çivi yazıları gibi. Benim için en hayırlısını vereceğine olan inancım hiç sarsılmadığı gibi daha da güçlendi. Bana neyi verip vermeyeceğini az çok hissediyorum artık.

O'na hiç sitem etmedim; buna hakkım da yoktu zaten…

Hastalık ve hastane dönemi bana Hazret-i Yunus İbn-i Metta Aleyhisselam'ın balığın karnına düşmesini hatırlattı hep: Allah'tan başka sığınak yok! Her şey onun elinde. Bir terzi gibi, bize verdiği vücut elbisesini istediği gibi kesip biçme hakkına sahip. Dilediğine dilediği kadar verir; dilediğinden alır… Bize yakışansa sadece tevekkül…

Risale kültürünün ne mânâya geldiğini idrak ettim. Bangladeş'teyken arkadaşlar bana hastalar risalesini okurlardı. Evvelden okuduğum, bildiğim bir metindi hastalar risalesi ancak yazılanları gerçekten ilk kez anladığımı fark ettim. Her kelimesi kurşun gibi vuruyordu beni… Bu risalede yazılanları kalbimin ve kafamın en derininde hissediyor ve şu duyguya kapılıyordum: "Bu acıları çekmeyen biri bunları yazamaz. Üstat sanki benim halimi yaşamış da öyle yazmış…"

Kazadan sonra, artık her acıya dayanabilirmişim gibi geliyor bana. Yalnız, ona kafamda bir izah yolu bulmam lazım.

Hayatımda bazı eksiklikler var. Mesela futbol oynayamıyorum. İnsanlar nasıl ki uçamadıklarına üzülmüyorlar ben de bunu kafama takmıyorum. Koşamıyorum. Koşmak benim sahamdan çıktı. Uçamamak gibi. Dolayısıyla üzülmüyorum. Kendi işimle ve yapabileceğim şeylerle ilgileniyorum. Tatile gideceksem dağa tırmanmaya gitmiyorum örneğin.

Protez, suni bir alet. Son derece mekanik. Ruhsuz. İnsan o parçayı kendinden bir şey gibi hissetmiyor, hissedemiyor. İlk fırsatta çıkarıp atmak istiyorum onu. Mecburi haller dışında zaten kullanmıyorum da.

Kendimde bir eksiklik hissetmediğimi özellikle belirtmekte fayda görüyorum. Tam aksine kendime çok güvendiğimi öğrencilerim dâhil herkes söylüyor. Çoğu, bunun sebebini soruyor bana…

… Ve bu kadar acı, sıkıntı, hastane günlerinin sonunda ne oldu derseniz? Derim ki; "Hizmet, ölüsüne dirisine, fakirine zenginine, talebesine öğretmenine; hiçbir karşılık beklemeden sahip çıkar. Kullanıp işi bittiğinde atmaz…"

Yarın ne olacak endişesi taşımadım hiçbir zaman. Hastanedeyken, hastaneden bir an evvel çıkmayı düşünüyordum. "Protez takılır mı takılmaz mı?" Kafamı bu düşünceyle yormuyordum. Protez takıldı; çalışıp çalışamayacağım hususunda tasalanmadım, kendimi vesveselere esir etmedim. Protez takılmasının ardından Hocaefendi'yi ziyarete gitmiştim. Ona, "Bu eksik halimle vazifeye devam edebilir miyim?" diye sorduğumda "Bizim milletimiz vefalıdır. Seni bağırlarına basacaklardır," dedi. Yaklaşık bir buçuk yıllık bir aranın ardından öğrencilerime kavuştum.

Evlenmeyi düşünmüyordum. Kendimi evlenmemek üzere

ikna etmiştim. Doktor Ali Ağabey, "Süleymancığım, bir deneyelim, birkaç kişiyle görüş, ondan sonra tekrar istişare edelim," dedi.

Allah bu hususta da beni yormadı. Görüştüğüm ilk kişiyle kafa yapılarımız uymadı, ikincisi ile evlendim ve mutluyum…

***

Biz, ekmek davasına İstanbul'a göç ettik 1991'de. Samsun'da yaşarken kapı komşularımız İstanbul'a gelmişti ve bize oradaki iş imkânlarının çok iyi olduğu haberini veriyorlardı. Annem aşçı, babam inşaat ustasıdır. Arkadaşlarımız, kardeşime ve bana tekstil sektöründe iş bulunca ailecek İstanbul'a gelip yerleştik. Annebabam burada bir süre işsiz kaldı, sonra mesleklerine uygun işler bulup çalışmaya başladılar.

Seneler bu şekilde akıp giderken bir radyo kanalındaki program yapımcısı ile tanışmam hayatımın akışını değiştirdi. Maneviyatla ilgili öğrenmek istediğim pek çok konuda bana yardımcı olan bu bayanla sırdaş olduk. Ne zaman bir derdim olsa ona koşardım. Yine canımın sıkkın olduğu bir gün kendisiyle görüşmek istedim. Ne var ki o, bulunduğum yerin hayli uzağında, Taksim'de oturuyordu. Beni Atiye Abla'ya yönlendirdi. Onun bana yardım edebileceğini söyledi. Atiye Abla'yı çok sevdim. Ona güvendim. Kendisinden çok istifade ettim. Atiye Abla, Dürdane Hanım'ın (Süleyman Bey'in ablası) yakın arkadaşıymış. Atiye Abla vasıtasıyla Dürdane Hanım ile de tanıştım. Dürdane Hanım; tekstil sektöründe modelistlik yapıyordu.

Sonrasında, yaklaşık beş altı sene hiç görüşmedik.

Bir gün Atiye Abla beni yanına çağırdı. Bana, "Dürdane Hanım'ın bir kardeşi var. Yuva kurmak istiyor, onunla görüşür müsün?" dedi. Gazetelerde, dergilerde çıkan haberleri göstererek Süleyman Bey'in hali pür melalini teferruatıyla anlattı. Yanı sıra

bana rüyasını ve bu rüya üzerine böyle bir teşebbüste bulunduğunu, aslında evlilik işlerinde aracı olmadığını, Süleyman Bey özel bir insan olduğundan böyle bir işe gönüllü girdiğini uzun uzun anlattı.

Atiye Abla'nın söyledikleri beni çok etkiledi. Süleyman Bey ile görüşmeye karar verdim.

Daha evvel de birkaç kişiyle görüşmem olmuş ve onları kendime uygun bulmamıştım. İçim de bir merak vardı Süleyman Bey'e karşı. "Nasıl olur, evlenirsem ne tür sıkıntılarla karşılaşırım," gibi soruları hiç düşünmedim. Sanki gizli bir el beni yönlendiriyordu.

2000 yılının yaz başı, Süleyman Bey'le bir araya geldik. Ilık bir hava vardı. Günlük güneşlik ve yeşile boyanmış bir İstanbul gününde sohbet ettik.

Süleyman Bey, hem farklı hem makul bir insan olarak göründü bana. Bu insanla evlenebilirim düşüncesi daha ilk görüşmede hasıl oldu.

Aileme ayrıntıları anlatmamış ama evlilik niyetiyle bir beyle görüştüğümü söylemiştim. Süleyman Bey'in durumunu ve evlenmeyi kabul edebileceğimi anneme söylediğimde çok şaşırdı. Çünkü o zamana kadar kimseyle evlenmeyi kabul etmemiştim. Anneme Atiye Abla'nın kanaatlerini ve rüyasını anlatınca meseleyi makulce karşıladı ve ikna oldu. Eniştem Süleyman Bey'i gıyaben tanıyor ve muhabbet duyuyormuş zaten. Babama gelince… Babam, menfi düşünüyordu. Hatta bana, "Kızım ben sana bakarım!" gibi bir cümle sarf ettiğini de hatırlıyorum. "Etraflıca düşündün mü? Sıkıntı yaşayabilirsin. Hemen, 'evet', deme!" dedi. Ben de bütün bunların üzerine, "Benim düşüncelerim böyle! Gerisini siz bilirsiniz!" dedim…

Hâsılı kelam; annem, babam ve aile efradım razı oldular. Süleyman Bey ile 12 Kasım 2000 tarihinde, sarı yaprakların

veda türküleri söylediği hüzünlü bir sonbahar günü, herkesin, "Hayatımızda gördüğümüz en güzel düğün!" dediği sade bir törenle vuslata erdim.

Süleyman Bey, kendisinde hiçbir eksiklik hissetmiyor, eksik bir insan psikolojisi hiç taşımıyor. Ailemde herkes Süleyman Bey'i çok sever ve saygı duyar.

Süleyman Bey; iradesi son derece kuvvetli, metanetli, sabır abidesi, soğukkanlı, sevincini ve üzüntüsünü içinde yaşayan, çözüm üreten, çözüm bulamadığında da durumu tevekkülle kabullenen bir insan. Ben ona hayranım. Her geçen gün onda yeni bir şey keşfediyorum ve onu daha fazla seviyorum. Hâlâ keşfedemediğim yönleri olduğunu da düşünüyorum. Her keşifte açılması gereken yeni kapılar çıkıyor karşıma. Bu da beni heyecanlandırıyor.

O, öğrencilerine âşık bir öğretmen. Evi bazen ihmal edebilecek kadar öğrencilerine düşkün…

2002 yılında Mevlana Can adında bir evlat nasip etti Rabbim bize. Mutlu mesut yaşamaya devam ediyoruz.

Selâmünaleyküm Süleyman Hocam nasılsınız, iyi misiniz? İnşaallah iyi sinizdir. Biz sizi Bangladeş'te öğretmenlik yaptığınızı duyduk ve orada sizi kaza yaptığınızı öğrendik. Çok üzüldük. Gerçekten, inşaallah her şey iyi olacak. İlk defa inanmadık, hocalarınız şaka yaptıklarını zannettik, ama en sonda inandık.

Hocam, orada havalar nasıl? Zannederim ki, harikadır. Çok güzel Tabiatta da güzel olduğunu duymuştum.

Hocam, hatırlıyormusunuz ben sizle Türkiyede Yamanlar Lisesinde görüştüm. Benim için sürpriz oldu. Orasını çok beğendim.

Süleyman Hocam, biz yeni liseye taşındık. Bu lise çok güzel, önceden çocuk bahçesi idi ama şimdi Gökçetavın Kazak-Türk Lisesi oldu. Nisanın 25'inde büyük program olacak. Lisemizin açılışına beş yıl olacağını kutlayacağız. O günü heyecanla bekliyoruz. Herkes o programa katılıyor.

Kazakistanda Olimpiyad geçti. Bizim lisemiz katıldı. Bizim öğrencilerimizden 11 kişiden 11 kişi kazandı. 1ci, 2ci, 3cü, 4cü oldular.

- Kimyadan Yerkebulan Abdurahmanov (9A) birinci oldu ve 2ci, 3cü hiçkimsi olamadı, hiçkimse kazanamadı.
- Fizikten Yercan İsmagulov 9(B) 1ci ve Duman Sarin (9A) ikinci oldu.
- Rus dilinden Baurjan (9E) birinci ve Kuanış (9G) ikinci oldu.
- Kazak dilinden Sovyet birinci (9A) ve Yerkinbek Ehezhanoğlu (9A) dördüncü oldu.
- Matematikten Yerlan Temirjanov (9D) dördüncü oldu.
- İngilizceden Adiljan Anayev (9B) üçüncü oldu ve Aset Yerelin (9B) dördüncü oldu.

Herkes şaşırmıştı. Hiçkimsi onu beklemedi, bizde beklemedik. Lisemizde büyük bir bayram oldu.

İnşaallah gelecek sene da ben de Biyoloji olimpiyadına katılacağım. Şimdiden hazırlanıyorum.

Artık Lisemiz ünlü oldu. Çok misafirler geliyorlar. Radyodan ve televizyondan da söz ettiler.

Hocam biz sizin için dua edeceğiz. İnşaallah Rabbimiz size yardım eder. Hocam ümit ediniz. Ümitsizlik haramdır. İyileşiniz Hocam!

Biz sizi unutmadık, hatırlıyoruz. 9A sınıfı sizi hatırlıyor ve büyük selâm gönderiyorlar. Geçmiş olsun Hocam".

Sizin öğrenciniz Meyrambek Yermuhanov.-Kazakistan

Sevgili öğretmenimiz

SÜLEYMAN BEY!

Biz sizin derdiniz hakkında duyduğumuz zaman çok üzüldük. Biz bu haberi Türkçe öğretmenimizden öğrendik. İnşallah en kısa zamanda İleşirsiniz.

GEÇMİŞ OLSUN!

Şimdi biz yeni okulda okuyoruz. Yurt şimdi çok güzel. Yatakhaneler büyük, temiz ve çok güzel. Yurt müdürü şimdi Yılmaz. Yurtta on üç yatakhane var. Siz gittikten sonra bizim matematik dersimize Mehmet Bey giriyordu. Şimdi bizim yemekhane de güzel. Şimdi Biz 8B sınıfında okuyoruz. Geçen yılda 7B sınıfında okuyordduk. Bizim okulumuz il olimpiyatında hep birinci, ikinci, ve üçüncü yerleri aldılar. Nisanın yirmi beşinde bizim Kazak-Türk Lisemizin beş yıllık kutlaması olacak. Çok güzel konser olacak. Okulumuz şimdi çok güzel.

Sevgili öğrencilerimiz Arman Supaev Aslan Nurbayev

09/04/1997

Pek Değerli Can Kardeşim, Duru Arkadaşıma,

— Acı olayın haberini öğrendik televizyondan büyük bir tesirle.
Bir yönüyle yüreklerde meydana getirdiği burkuntu, diğer
yönüyle düşünmekten kendimizi alıkoyamadığımız "hikmet"i.
Bangladeş'e attığı o dev adım onun hizmetteki bir bel-
gesi, bir tapusu hükmünde geçer inşaallah.

— Her ikisi de Süleyman'dı. Ama birisi Cumhurbaşkanı
Süleyman (DEMİREL) iken diğeri de Sultan Süleyman
(AKTEKİN) de Rahmetinin Sonsuz Hilla, — büsbütün O'ndan
başka —— birini bahane vesile diğerinin hidayetinde.

— Olimpiyat başarılarından sonra gördüm öğrencilerini
bu kadar hakikatkâr, gönüllü Ağabeyini hizmete kare olarak
kullanan kahramanına mesaj vakti bre gençler dediğinde
herbiri sırayla kalemine — Kazak, Rus —
Bangladeş'in tapusu bir can, Gökçeler'de yeniden yeşeren
gönüllerden akan samimiyetlerin aynası oluverdi.
— "Oğlum yine gönderilmek isterse, ben onu cepheye seve
seve gönderirim" diyordu.
İşte bir can, yaşlı babaya bunları söyletiyordu
(inşaallah). Evet göğüsten gelen bir fısıltı bu tarihe geçe-
cek "Razıyım Sen'den Rabb'im, lütfunda kaz, kahrında"
— Bir canın hikayesi bu. Bu can'ı Hıristiyan bir kadının
Aysu sözleri vesile "Onu hayat mücadelesinden hiçbirşey yıldıra-
maz, varoldukça yüreğinde yanan iman ateşi"!
— Nefis arzularına karşı mücadeleye davet eden
yine bu kadındı (Bayan Lili).

— Hakk'a akıt gönüllerden, dilek kuyusundan çıkan
toplu mesajlar hepbirden O gencin duasına evet diyorlar
da...
"Rabbim tez şifa versin, tez vakitte dönsün başı
okşanacak yetimlerine, öğrencilerine, Amin..."

Onu çok seven kardeşlerinden...

Bayram TÜREL
İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ
GÖKÇETAU KAZAK-TÜRK LİSESİ

Merhaba Süleyman Bey!

Bu durumunuzu duyunca çok üzüldük. Biz sizin ilişmenizi istiyoruz. Burada oturup sizden gelen haberleri merakla bekledik. İleştikten sonra Gökçetava gelmenizi istiyoruz. Belki de siz geri iş yerinize gitmeyi seçerseniz.

Bizim dileğimiz

"Geçmiş olsun"

Sevgili Öğrenciler.

8 "C" sınıfı (7.03.b.)

Sungat, Üstem, Nurım, Aset, Kenjebay.

Muhterem Kardeşim
Süleyman Alptekin Bey
Bütün Şifaların Kaynağından Acil
Şifalar Diler, Metanetinizi tebrik ederim.
Ben Arkadaşınız olmakla kendimi
bahtiyar sayarım.
ERSOY OSANÇ
Sunguroğlu Koleji – Gaziantep

Dear Sir,

How are you? I hope fine. How is your family

We have a new student in our class his name is Rajib

he is Nafiz's cousin. He is not a good student

but he is friendly everybody likes him.

Thank you to being with us. and to be

friendly to us. Thank you for the picnic. We have

our exam. so, pray for us that we can succes

in this exam and promoted to class six A.

Take care of your self. We are fine And

We miss you.

Love

Elvis. Rashid and Riaz

♡XO♡XO♡XO

Es Selâmun Aleyküm. 16.4.97.
Bangladesh

AZİZ SÜLEYMAN ABİ,

Öncelikle kalbimizin en derinliklerinden en samimi selâm ve saygılarımızı sunarız.

Mektubum sizleri bir takım duygulara sürüklerse beni bağışlayınız.

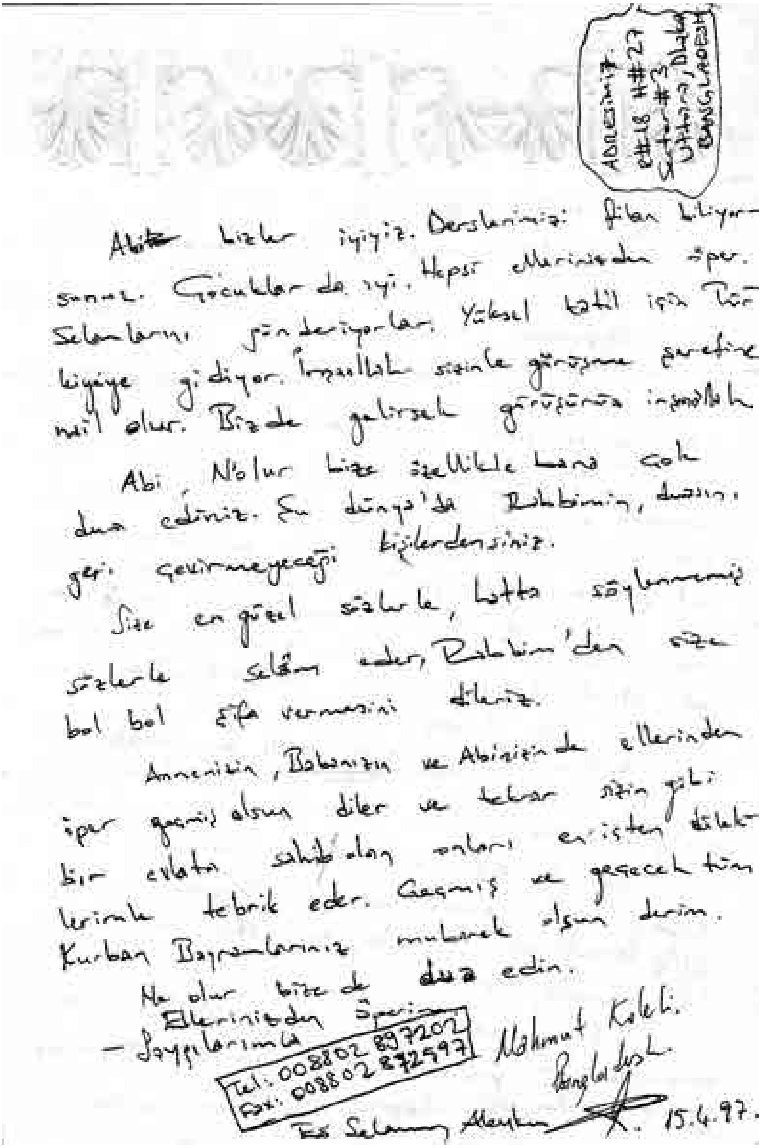
Abi şu an ki durumunuz nasıl? Her geçen gün daha iyiye gittiğinizi zaman zaman duyabiliyoruz.

İnşallah Rabbim sizi, azası kendinden önce Cennete giden sahabe gibi yapar. Esasen, Rabbim size ulaşılamayacak katedilemeyecek mesafelere varmayı nasib etti. Bizi de böyle bir insanla 78 ay beraber kalmak şerefine nail etti. Kader-i İlahiye teslim olarak diyen, dile getiremesem de sizin yerinizde olmayı ne kadar isterdim bilemezsiniz. Ama dedim ya Rabbim her insana nasib etmiyor.

Bu hizmette, sizin kadar şanslı ve mübarek ikinci bir insan tanımıyorum. Bu yüzden olsa gerek ki sizin yazdığınız destanı kaleme alıp Sızıntıya gönderdim.

Esasında böyle bir Evlat'a sahib olan Ana-Babayı kıskanmamak ve tebrik etmemek mümkün değil. Bize de artık böyle nur efşan bir aileden dua istemek düşer.

Rabbim size çok şifalar versin. En kısa zamanda görüşebileceğinizde dua ediyor ve inşallah yoruz. Rabbim size Gayret ve sabır versin.

ADRESİMİZ: Plt18 H#27 Sector #3 Uttara, Dhaka BANGLADESH

Abi biz iyiyiz. Derslerinizi filan biliyorsunuz. Çocuklar da iyi. Hepsi ellerinizden öper. Selamlarını gönderiyorlar. Yüksel tatil için Türkiye'ye gidiyor. İnşallah sizinle görüşme şerefine nail olur. Biz de gelirsek görüşürüz inşallah.

Abi, N'olur bize özellikle bana çok dua ediniz. Şu dünya'da Rabbimin, duasını geri çevirmeyeceği kişilerdensiniz.

Size en güzel sözlerle, hatta söylenmemiş sözlerle selâm eder, Rabbim'den size bol bol şifa vermesini dileriz.

Annenizin, Babanızın ve Abinizin de ellerinden öper geçmiş olsun diler ve tekrar sizin gibi bir evlata sahip olan onları en içten dileklerimle tebrik eder. Geçmiş ve geçecek tüm Kurban Bayramlarınız mübarek olsun derim.

Ne olur bize de dua edin.

Ellerinizden öperim

— Saygılarımla

Mahmut Koleli.
Bangladesh.

Tel: 008802 897202
Fax: 008802 872997

Es Selamu Aleykum 15.4.97.

3. Nisan, 1997
Los Angeles

Sevgili Kardeşim Süleyman,

Başından geçen hadiseyi Nuh'tan öğrendim. Çok üzüldüm. Allah sabırlar versin. Sana bir şekilde ulaşıp şifa dilemek istedim. Gelmem hemen mümkün değil gibi. Nuh'a eğer yanına gidersen "acil şifalar" dilediğimi söyleyiver dedim. Fakat bu mektubunda eşlik etmesini arzuladım.

İşin bir yanı üzücü. Fakat diğer yanı da senin adına sevindirici. Ben seni hep hizmet için koşturan bir insan olarak bildim. İşte hizmet için koşturduğun bir beldede böyle bir takdir de varmış. Ben inanıyorum ki sen gazisin ve inşaallah bir uzvun senden önce cennetlere uçmuştur. Tekrar Allah yardımcın olsun der, acil şifalar dilerim.

DUALARINI EKSİK ETME...

Ertan SALIK

E. Salık

From, Ali-A-Khan

Just a simple message
one that's often heard,
But one with special meaning
in every single word...
A simple, heartfelt "thank-you"
with warmest thoughts in mind
From your student very grateful
to a teacher very kind!

Thank You

Mr. Soleman.

03/06/97

Dear Sir,

"Alahın Rahmeti Üzerne Olsun"
How are you? We hope that you are fine. We are all fine.

Ramazan sır is taking our class. But still then you are our best teacher. We shall try our best to come to Turkey.

Bes twishes from your students and
We miss you
We shall wait for your reply

from • your • naughty •
Students 6-A

2+2=5

Kokshetau,
9 April, 1997

My dear boy,

I'm glad to be able to use this opportunity of sending you a few words to express my heart-felt sympathy.

We hope that the coming spring will bring you with its fresh winds a chance of a quick stabilization in your condition.

Life is a thing worth fighting for and though God's hand fell very heavily on you, you must never lose your fighting pirit.

We all hope, together with you, that there ire endless years full of creative achieve-nent and real happiness in store for you

Lilya Agzamovna,
the English Teacher.

Tuesday
10th April.

Dear Süleyman Bey.

It was sad to hear about you. We hope that you will get well soon. We regret that you had an accident. Not only me and Duman, and also our school. We hope that the doctors in hospital are so friendly with you. We worry about you. We're all missing you here in our school. We don't know what the weather's been like in Bangladesh, but it's been really warm here this week. We hope it will stay like this for few days. Now we want to tell you about our school. Our school is very big and beautiful. Director divided our class into two groups. Now in our 8th "B" class only 12 students, not 34 like last year.

Get well soon.

Best wishes.

Your lovely students: Arman Ahmetov, Duman Rimzhanov

Dear sir,

How are you? How are your family?
We are all fine. A new student admitted
in our class. He's name is Ragib. He is
my cousin. We miss you very much. You was a
very good teacher. We miss your teaching. If
we ever learn to Turkey we will visite
your house. Day after tomorrow our exam will
start. Our exam will finish in 15th June, so
pray for us. Form next semister we are
going to have Mathes. If you were here we
can learn mathes easily. I am sorry for
that I can't come to airport. I have some
prollem. We are also sorry for this we can't
sent you anything. If we have chance we
sand you a thing. We all miss you in Eid day.

P.S. Is my English and spelling OK.

To, Sulaman sir,

form Rahid, Rizu, Ragib and I (Nafiz)

Esselâmunaleyküm

Muhterem Süleyman Hocam;

Evvela Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerinize olsun der ve Rabbimden acil şifalar dilerim. Sizden öncelikle hakkınızı helâl etmenizi diliyor ve dileniyorum, çünkü bilerek veya bilmeyerek sizi üzmüş olabilirim. Şu anda Gökçetavda yeni okulumuzdayız. Hatırlarsınız kışın soğuk günlerinde gelip inşaatta çalıştığınız okul, çok güzel oldu. Allah razı olsun sizlerin emeklerinizi de unutmuyor bazen hatırlıyoruz. Çok şükür talebelerimizde iyiler hepsinin sizlere çok selamları var. Hani hatırlatınız mı misafirleriniz gelicek diye aceleyle yemek yapıyor bir yandan sizinle beraber sütlaç pişiriyorduk, bazı zamanlar oluyor sıcak bir yemek olmayıp da ekmeği kızartıp biraz üzerine yağ sürüp yenen günleri ben şahsen çok özledim. Şimdi buralar gül-gülistanlık O günler bence aranıp - özlenen günler olacak. inşaallah bizi de hatırlar bizlere de dua edersiniz. Tekrar hakkınızı helâl edin.

Dünya-Ahiret Kardeşiniz

Mehmet Düz

Gökçetav Kazak-Türk Lisesi, Kazakistan.

10.04.97
Perşembe

Saygılı Suleyman Bey!

Bugun sizinle ne geçtiğini duyduğumuzda çok uzulduk. İyileşeceğinizi umit ediyoruz. Geçmiş olsun.
Sız Gökçetav'da öğretmenlik yaptığınız zaman biz internatta okuyordu. Şimdi kendi okulumuz var. Bu yıl nisanın 25'nde Gökçetav Kazak-Turk Lisesinin 5. yıl kutlaması olacak.
Şimdiki okulumuz çok guzel, her taraf Payansla yapıştır~~meş~~itmiş.
Bu yıl Kazak-Turk lisemiz birinci defa bilim olimpiyatlara katıldı ve başarılı olmuşlar. Mesela Fiziklen ~~3.5~~ 1.2. kimyadan 1. Rus dili nden 1.2 İngilizceden 3.5., Matematikten 1.2 hiçkimse olmadı biz 4.5 olduk. Kazak dilinden 3. Nisan ayının 1-6 arasında Kazakistan Cumhuryet (ülke) olimpiyadında lisemiz katıldı. Olimpiyat 10-11: sınıflar arasında oldu ama lisemizden 9'cu sınıf öğrenciler katıldılar ve başarılı oldular. Rus dilinden 3'cu Baurjan Altınbekov oldu. Kimyadan 6'cı Yerkebulan Abdrahmanov oldu.
Hatırlıyormusunuz, nasıl biz çatapat patlattığımızda siz bize eve gitmemek cezasını verdiniz.

Süper-Kardeşimiz nasıl yaşıyor?

Geçmiş olsun.!!!

Baurjan Mukanov
Birjan Okasov
YErlan Kasenov
Nereke Kayırbekov

8B sınıfı

09.04.97.
Çarşamba

Sevgili öğretmenimiz.

Biz bu haberi duyunca çok üzüldük. Sizin hastaneden çabuk çıkmanızı dileriz. Ümüdünüzü kaybetmeyiniz. Hayat böyledir, üzülmeyiniz. Allah yaptığı şeyi hiçkimse değiştiremez. Kendi işlerinizi bitirmeyi dileriz.

WE MISS YOU, DEAR TEACHER!

GET WELL SOON!

Our best wishes.

Bircan,
Aslan,
Yerkanat,
Malik.

KOKÇETAV. KAZAK-TÜRK LİSESİ. 8 "C" sınıfı.

Esselâmunaleyküm

Muhterem Süleyman Hocam;

Evvela Allah'ın rahmeti ve bereki üzerinize olsun der ve Rabbimden acil şifalar dilerim. Sizden öncelikle hakkınızı helâl etmenizi diliyor ve dileniyorum, çünkü bilerek veya bilmeyerek sizi üzmüş olabilirim. Şu anda Gökçetavda yeni okulumuzdayız. Hatırlarsınız kışın soğuk günlerinde gelip inşaatta çalıştığınız okul, çok güzel oldu, Allah razı olsun sizlerin emeklerinizi de unutmuyor bazen hatırlıyoruz. Çok şükür talebelerimizde iyiler hepsinin sizlere çok selamları var. Hani hatırlatır mısınız misafirlerimiz gelicek diye aceleyle yemek yapıyor bir yandan sizinle beraber sütlaç pişiriyorduk, bazı zamanlar oluyor sıcak bir yemek olmayıp da ekmeği kızartıp biraz üzerine yağ sürüp yenen günleri ben şahsen çok özledim. Şimdi buralar gül-gülistanlık. O günler bence aranıp – özlenen günler olacak. İnşaallah bizi de hatırlar bizlere de dua edersiniz. Tekrar hakkınızı helâl edin.

Dünya-Ahiret Kardeşiniz

Mehmet Düz

Gökçetav Kazak-Türk Lisesi, Kazakistan.

بسم الله الرحمن الرحيم

Muhterem abi mektubuma başlamadan önce ALLAH'ın selamı ve şefkati üzerinize olsun. Benim kim olduğumu soracak olursanız, Şu geçen sene buradan (Gökçetavdan) ayrılırken kamerayla çekim yaparken diş ağrısından (küçük bir ağrıdan) yerde yatan kardeşiniz Birol (Belletmen) kardeşiniz. Buraları soracak olursanız yeni yeni öğretmenler, Belletmenler geldi. Talebelerimiz şu anda içlerinde beş vakit namaz kılanlar çok var. Onların Hepsinin size selamları var. (sizin geçen seneki 9B sınıfından Adilcan İngilizce olimpiyatında ikinci oldu. Kimya da, Fizikte hiç rakibimiz yok, Kimyada = (Yerkebulan 9A) Fizikte (Yercan Ismagulov 9D). 92 dönem öğrencileri şu anda içlerinde davamızı sahip çıkacak talebelerimizin çoooook selamları ve duaları var (Amur Bijanov, Galimjan Adiljanov, Maralbek Jamanbayev, Meyramkek Sermuhanov, Rizat Nagitov). Yeni yeni esnaf abiler geldi hepsi burada bizimle içli dışlılar. Aybegin, jenisin selamı var. Lili examinova (Tatar öğretmen) sizin haberinizi duyunca bir ana gibi ağladı. Ara sıra geçen seneki video kasetlerini izleyerek size olan hasretimizi gideriyoruz. Bu sene geçen sene hep beraber hergün soğukta yürüyerek geldiğimiz ve akşamlara kadar çalıştığımız Rasinka (Yeni okulumuzda eğitim veriyoruz). Hocam bize dua edin, buralarda hizmetimizin daha iyi olması için, sizin dualarınıza ihtiyacımız var. Elbette bir gün hepimiz başka bir dünyaya göç edeceğiz ama nekadar hizmet etmiş gibi görsek kendimizi aslında çok az hizmet ediyoruz. Hocam üzülmeyin sizi demekki ALLAH, (cc) çok seviyor. Hocam sizden dualarını bekliyoruz. Sizin gibi bir mubarek adamızdan. Hakkınızı helal edin abi. Eğer üzülecek varsa biz üzülmemiz gerek. Günkü bizim öyle bir şansımız olmadı daha. Hocam sizin başınızı ağrıttıysam benim beceriksizliğime verin. Yüce Allahtan size acil şifalar. Bütün herkesin size selamları var.

ALLAHA EMANET OLUNUZ.

GÖKÇETAVDAN SELAMLAR

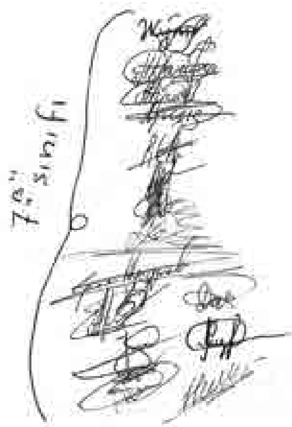
DAVA KARDEŞİNİZ ...

Selamün aleyküm.

09.04.97.

Sâlam mektup

Sâlamaleykum Sulayman Bay. Nasısınız?
Bu haberi duyunca çok üzüldüm
Ben olsam iyiyim. Siz bizim lisede
iş yaparken ben hazırlık sınıfındaydım
Şimdi 7a'sınıfındayım. Beni tanıyormu-
sunuz. Benim adım Arman Jumajanov.
Belki tanıyorsunuz. Çünkü siz her akşam
yoklama yapıyordunuz. Siz bize izin
veriyordunuz, markete gitmeye veya eve
gitmeye. Bizim sınıfta dört Arman var
belki karıştıracaksınız. Bir söz söylesem
siz hemen tanıyacaksınız. Ben çok siyahım
Sizin gidiceğinizi duyunca çok üzüldüm
Hatırlıyormusunuz en son günde siz
kameraya çekiyordunuz. Çok ilginçti
Ama sonra, yani siz gittiğiniz zaman
çok kötüydü. Biz olsak şimdi 7a'
sınıfında okuyoruz. Biz bu yıl yeni
korpusa geçtik. Çok iyi. Bizim sınıfta
16 talebe var. Bütünü size sâlam
söylüyor. Onlarda çok üzüldüler
Biz duyduğu zaman inanmadık
Çabuk iyileşin. Size çok sâlam Bu dü-
nyada kötülük görmeyin sadece iyilik
Bize misafire geliniz, bekliyoruz, Biz
sizi çok özledik
Hocam, bu mektupta hata olsa
affed edin
Allaha ısmarladık.

Sevgili Süleyman Bey!!! 10.04.1997 y.

Size yazan sizin geçen senedeki 7B" sınıf öğrenciler: Ashat DÜSENBAYEV ve BAHITJAN KASIMOV. Biz Kemal Bey-den o olay hakkında duyduk. İnşallah kısa zamanda iyileşirsiniz. Geçmiş olsun! Biz bu mektubu geçen RASINKADAN yazıyoruz. Siz belki unutmuşsunuzdur RASINKA nasıl gözüküyor. Ama şimdi çok güzel bir lise oldu. Siz gittikten sonra başka yeni öğretmenler geldi. Şimdi lisede on üç yatakhane var, ve on bir sınıf var. Bizim derslerimiz iyi. İl olimpiyatında Kökçetav içinde çok iyi derece kazandılar. Kimiyadan birinci bizim lise kazandı. O öğrenci şu anda 9A" sınıfındaki YERKEBULAN ABDRAHMANOV. Fizikten birinci ve ikinci bizimde lise kazandı. Onlar 9A" sınıfındaki YERJAN İSMAGULOV, ve DUMAN SARİN. Rus dilinden birinci ve ikinci bizimde lise kazandı. Baurjan ALTINBEKOV, ve KUANIŞ BOGENBAYEV. MATEMATİKTEN üçüncü ve beşinci bizim lise kazandı. Olimpiyat onuncu sınıf arasındaydı. Ama bizim arkadaşlarımız 9-üncü sınıflar. Müdür Bey birinci yer aldığı için Televizyon vereceğim dedi. İkincilere Teyp vereceğim dedi, Üçüncü yer alanlara Volkman vereceğim dedi. SÜLEYMAN BEY Siz bizleri hatırlıyor musunuz? Biz sizi hatırlıyoruz!?!!!

Good Luck!

Dear, teacher,
When we heard about this accident we became very sad. You mustn't loose your hope. Every thing will be OK. You must fight against your matter and be brave. Do you remember our class? Our lessons? We didn't forget you and your lessons that you gave us. We want to Thank you. We believe that you will get well. We wish that you will be able to be at the heads of your students.
Get well soon!

Best wishes

Serik Makasev
Maksim Novikov
Azamat Şaripov
Yerjan Kanafin

Students from
(7-B) 8-C class.

Kıymetli Kardeşim,

Duygularımı sözle ifade edemeyecek olmam beni bu mektubu sana geleceğini söyledikleri günden 4-5 gün öncesinde yazmaya zorladı. Hayatımda pek az hâdise beni bu kadar derinden ve uzun süre etkilemiştir desem herhalde yalan olmaz.

Elbette bu günler daha geçecek, üzerimizde bıraktığı mânâlar, izler, duygu ve düşünceler ileride belki de yâd-ı cemîl olarak anılacak günler olacaklar. Hususiyle de hayatını doya doya, dolu dolu peşinen fedâkârane, samimâne ve kahramancasına yaşayan sen ve emsâlin gibiler için.

İçinde yaşadığımız günlerin zihnime ilham ettiği mânâları seninle paylaşmak istedim. Bunlardan birincisi bize özellikle de kendime bakan cihetiyle kalbimdeki inkisâr. İkincisi sana bakan yönüyle bu hâdisede hikmet arayışları. Üçüncüsü ise hem bize hem de sana bakan yönüyle hadisenin kader-derk noktası.

İfâdelerin muğlak olduğunu biliyorum. Duyguları kâğıda dökmek çok zor. Fakat bu mânâların tedâî ettirdiği bir kısım hâtıralarla beraber daha iyi anlaşılabileceği ümidini taşıyorum.

Birincisi; Bekir Berk Abi hayatının sonlarına doğru Medine'de ikâmet ediyordu. Belinden ciddi bir rahatsızlığı da vardı. Bu halde bazen namazda secdeye gitmek isterken daha yarıda çakılıp kalıyor ve gidemiyor, doğruluyor. Tekrar deniyor, yine yarı yolda kalıyor. Tekrar doğruluyor. Hüzünlü ve kalbi kırık bir vaziyette "Allahım! Sana secde etmeye bu kirli başımın bu kadarda liyâkati yok mu?" diyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İşte bunun gibi senin başına gelen bu elim hadiseyi her hatırlayışımda bazen gözlerim dolmuş bazen de hıçkıra hıçkıra ağlamış, ben de Bekir Berk Abi gibi "Allahım, bu kirli nâsiyemin senin yolunda dökülüp saçılmaya hiç mi liyâkati yok ki, hâlâ ayakta geziyorum" demiş inkisarla Rabbimize yönelmişimdir.

İkincisi; Sen ve emsâlin Efendimiz'in (s.a.v.) bize birer yâdigârı ve birer emanetimiz. O "başka birşey değil, sadece sadece yakınlarıma meveddet istiyorum" derken, muhakkak ümmetinin nazarlarını maddî ve mânevî kendisine karâbet bağıyla bağlı insanların üzerine çevirmek istemişti. Ümmetinin onlar etrafında kenetlenmesini isterdi. Elhak, tarihi böyle cereyan ettiğinin misâlleriyle dolu. 14 asırdır arkasından onbinler, yüzbinler insan sürükleyen mürşidlerim, mübelliğlerim,

altın zincirin kısm-ı ekserisi Hz. Fatıma validemizden, Hz. Hasan ve Hüseyin Efendilerimizden idi. Allah, bu mürşidler ordusunu ümmetin tam misal alacağı şekilde sağî, samîmî ve duygulu bir hâle getirmek için onları çok zorlu, ağır ve çetin imtihanlara, ihtilâllere, musibetlere maruz bıraktı. Başta Server-i ceddi emcedim Efendimiz (S.A.V) ve Hz. Hasaneyn'in başına gelenler olmak üzere tarih bunun misalleriyle dolu.

Allah, size olan merhamet, şefkat ve rahmetinin gereği olarak şu dünyadan hisse aldırmaksızın hepinizi de ahirete hazırlıyor olabilir.

Şu ahir-zaman hadiseleri içerisinde seyyidler cemaatinin önemli bir fonksiyonu olması hasebiyle sizleri de ahir zamanda ağır ve çetin imtihanların beklediği kanaatini taşıyorum. Tâ ki o cemaate de Allah, insan-ı kâmil olma, vefâ insanı, sadakat insanı, metânet insanı olma nasıl olur gözlerinin önünde misallerle göstersin. İşte bunlara bakın sağdan hizaya gelin desin. Geçtiğimiz hafta uğurladığımız vefâ abidesi Hacı Kemal Abi'de bu (kendisi seyyid idi) kanaatimi pekiştiriyor.

Hocaefendimiz bir sohbetinde şöyle diyordu; "Bir meşrebinde bile insanlar arasında kostüm birliği, davranış birliği arıyor. Ya maiyyet-i Nebeviyye'ye tâlip olanlar, cennette onunla diz dize, gönül gönüle olmayı dileyenler, Ebû Bekir'in, Ömer'in kokusunu duyayım diyenler, onlar gibi yaşamadan, onlarla hayatı kavrayış ve yaşayış birliği içinde olmasalar ötelerde nasıl beraber olabilirler ki?"

Evet dünya ve ukbâda Efendimiz'in arkadaşlarının hâli ne idi? İlk etapta hemen bir sel halinde akıp gelen hadiseler içerisinde Hz. Ömer'in kolu kesilen bir sahabe Efendimize "ne mutlu sana ki kendinden evvel bir uzvunu cennete gönderdin" deyişini. Efendimiz'in Amr bin Cemuh için "Uhud nihâyetinde söylemiş olduğu "O'nu cennette gördüm, ayakları sağlam neşeyle geziyordu" deyişini hatırlıyor, Hz. Cafer'in kesilmiş kollarına bedel verilmiş kanatları ve daha Mus'ab'lar, Abdullah bin Revâha'lar, Ebû Akiller teselli bahş misalleriyle gözlerimizi gönüllerimizi dolduruyoruz. Efendimiz'e seni çok seviyorum diyen bir sahabiye "Öyleyse başına belâ ve musibetlerin yağmasına hazır ol" demesinin hakikatini daha iyi anlıyoruz.

السلام عليكم

Çok Kıymetli Canım Abim Süleyman Hocam'a...

Herşeyden önce Allah'ın selâmı ve bereketi üzerinize olsun der ellerinizden öper ve Rabbimizden acil şifalar temenni eder ve içerisinde bulunduğunuz durumun acısını gönüllerimizin de derinliklerinde sizinle beraber duyduğumuzu belirtir ve geçmiş olsun dileklerimi sunarım.

Nereden, nasıl başlayacağımı bilemiyorum, duygularımı nasıl dile getireceğimi bulamadım inanın. Hep yurtta kaldığınız günleri, beraber yemek yediğimiz, çay içtiğimiz, istişare yaptığımız günleri hatırlıyorum ve yatakhaneleri dolaşışınız geliyor gözlerimin önüne. Yada bir pencere önünde bir çocuğa ders anlatışınız.

Sizi TV'da izlerken, o metin ve her halinizle mesajlar yüklü konuşmalarınızı ve o her insanın kaldıramayacağı zor bir zamanda göstermiş olduğunuz soğukkanlılığı ve her biri tarihe geçmiş olan sözlerinizi gördüğümde ve duyduğumda gözlerimin dolmasına mani olamadım ve kendimden o kadar utandım ki, en sonunda bir ölüden farksız olduğuma karar verdim.

Rabbimin izni ve inayetiyle sizi kıyamete kadar unutmayacak olan Kökçetav'ın ve talebelerinizin hakkında birkaç şey yazmak istedim. Allah'a çok şükür şu an imkanlarımız çok iyi ve rahatız. Bu sene Rabbim öyle kapılar açtı ki biz bile bazen şaşkınlığımızı saklayamadık. Şehirdeki olimpiyatlarda "tüm derecelere (bir iki istisna hariç) sahip olan okul"

diye tanıttırdı Rabbim bizleri. Üstelik bir yıl
erken katıldığımız halde. Çocuklarımız 9. sınıfta
10. sınıflarla yarıştılar ve bu başarıları aldılar.
Elhamdülillah. Kazakistan birincilerine öğrenci
gönderemedik fakat yakın puanı takip etmenin
ve biz olmasakta başka şehirdeki yine bizim
okullarımızın öğrencilerinin derece almalarının se-
vinciyle dolduk. Hemen hemen tüm öğrenciler yurda
alındı. Hocam 'attığımız tohumların meyvelerinin
çiçekleri yavaş yavaş açmaya başladı' desem
herhalde çok acele etmiş sayılmam. Çünkü
okullarımız mezun vermeye başladı ve buda
hizmetimizin kat kat daha hızlı ilerlemesinin
başlangıcı olacak inşallah. Rabbim hepimize göc.
mek nasip eylesin. Artı, şehrimizde başka hizmet.
lerde hız kazandı. Üniversite, esnaf ve çevreile iliş-
kiler gibi... Yakında ruslarada ağırlıklı yer verileceği
belirtildi. Rabbimizden hepimize içerisinde bulundu-
ğumuz dünyanın kıymetini bilmek ve dediği gibi hizmet
etmek nasip etmesini dilemekten başka birşey gelmiyor aklıma.
Herşeyin en hayırlısını ve kötüsünü bilen Yüce Rab-
bimizden, sizede en hayırlısıyla muamele etmesini te-
menni eder, en kısa zamanda Hizmeti Kuraniyedeki
eski görevinize dönecek kadar kuvvet verihhat
vermesini diler ve hayallerinize bir an önce kavuş-
manızı ve hülyalarınızın ışık hızıyla, acı duymadan ger-
çekleşmesini ister ve bu arada başta size sonra
ailenize ve yakınlarınıza ve hepimize bu zorlu im-
tihan dünyasındaki bu zor imtihanı başarıyla geç-
memizi ve bol bol sabır ihsan etmesini dualarımız
yalvarırız. Hocam nedur dualarınızı eksik etmeyin.
Hakkınızı helal edin. Sizi asla unutmayacağız.
Tüm arkadaşların selamları var hocam. İrfan SÖYLEMEZ
Allaha emanet olun... (Aleksandır=Romanın belletmeni
ismi değişmedi.

Dear Teacher,

We are very sorry about the accident that happened to you. How are you getting on now. We hope that you are well now. You must know that our school is worried about you.

Since you have left our school, we have been missing you. The impressions of your lessons are still in our minds and we'll never forget you.

Last year we left the Internat with its best caffetery and moved to a new, large, specious building at last (Kosinka). Now, we are very happy in our new school. We have no problems with food, we have our own classes, own videorooms, computer room and laboratory also. But the only problem that we have is cutting the electricity off.

. This school year we have new teachers but Smrullah and Bahadir Bey left us. Now our school curriculum is larger than last year's. So we have to study harder and seriously. And we want to tell you that results of this, is our high degrees in Kokshetau Region Olimpiad in different subjects. Our 11 students had taken place in this competition And 10 of them took the highest ones.

We also showed some concerts to the other people and we are preparing to show the great concert dedicated to 5 year birthday of our Lycees. These are all achievements that we have made this year. We hope to make more in the future. Wishing you get well as soon as possible we send you the salutation from all your students at our College.

Write soon

Your sincerely
9 B (8B) your class

Adiljan A.; Aset. Y., Aset N., Borik J., Davut Ş., Janibek Y., Janat H., Kanat K., Narjan R., Nurlan M., Maralbek J., Nazımhan A., Rustem U., Roman M., Seyitbek, Sangut T., Thek M., Ulan D., Sayran S., İbrahim A.

Sizin Eski 8 B sınıfınız

Adiljan A. Aset Y. Aset N.
Borik J. Davut Ş. Janibek Y.
Kanat K. Narjan R. Nurlan M.
Roman M. Seyitbek A. Sangut T.
Thek M. Ulan D. (Asım)

Sevgili Öğretmenimiz Süleyman Bey 10.04.97 Gökşehir

Nasılsınız? İnşallah iyisiniz. Anne babalarınız ve kardeşleriniz nasıl? İyiler mi? İşleriniz nasıl gidiyor? İnşallah iyi gidiyordur.

Evet biz sizin kaza geçirdiğinizi duyunca çok üzüldük. Sizin hissettiğiniz acı ve geçirdiğiniz sıkıntıları anlıyoruz, kolay değil, ama kendi başımıza gelmediği için tam [illegible] değil. Ama ne yazık elimizde yapacak hiçbir şeyimiz yok ve sadece mektup yazabildik ve bu mektubumuzla birazcık da olsa sizi avutabildiğimizi sanıyoruz. Ve sizin çok üzülmemenizi istiyoruz. Kimin olsun, onun başına ne geleceği belli değil. Bazılarının başına gelen kazalar başına onun bulunmak ile [illegible] değildir. Sizinki ise kısmetinizdir. Ve Allah sizi bırakmaz. Sizin yeriniz bellidir. Onun için üzülmeyiniz. Biz de sizin öyle üzülmenizi istemiyoruz. Biz sizi unutmadık ve unutmıyacağız. Sizin sınıfta anlattığınız fıkralar, yaptığınız şakalar hala hatırımızda. O sıcak havada sizinle tekrar bulunmayı istiyoruz. Siz hatırladığınız zaman sizinle ve bizimle başka olan her şey göz önümüzde canlanıyor. Hatırlıyorsunuz sizin dersinizde sabahleyin daha karanlık iken siz gelmeden önce arkadaşımızın birisi tam ışıkları kapalı olduğundan kapatmıştı. Sonra siz sınıfa geldiniz ve ışığı açtınız ama ışık yanmamıştı. Ve biz elektriğin kesildiğini söyledik. Sonra siz Kenjebay'ı getirdiniz. Sonra Kenjebay elektriğin çalışıp çalışmadığını inceledi ve çalıştığını söyledi. Ve bizim yalanımız ortaya çıktı ve biz yakalandık. Ve bunun gibi birçok hatıralar hala hatırımızda.

Artık biz o eski internatta okumuyoruz. Kendi yeni okulumuz var. Olimpiad çalışmaları yine de devam ediyor. Yemekhane yemeklerimizde artık böcek ve taş gibi şeyleri görmüyoruz. Ama hergün patates yiyoruz. Öğretmenler ve belletmenler her sene gibi değişiyor. Şu anda öğrencilerin sayısı 300 oldu. İnşallah gelecekte öğrenciler sayısı daha da çoğalır.

Şimdi sizin çabuk iyileşmenizi ve eski hayatınızdaki gibi kendinizi iyi hissetmenizi istiyoruz ve mutluluk diliyoruz. Allah sizin yardımcınız olsun. Ve doktorlarınız başarılı olsun. Ellerinizi öperiz! Allah'a ısmarlıyoruz. Sizin öğrencileriniz:

Moratbek Jomanbayev

Nurlan Aktasov

Saygın değerli, sevimli, çok kıymetli
Öğretmenimiz, Süleyman Bey!..

Nasılsınız, iyi misiniz, iyi olmaya çalışınız. Sizin durumunuzu öğrenince çok etkilendik. İnşaallah iyileşirsiniz, ve sizin çabuk iyileşmenizi çok isteyerek dua ediyoruz. Bizim mektubumuzu okuyunca belki sevinirsiniz.

Bizim şimdiki durumumuz iyi. İnternattan göç ettiğinizi (taşındığınızı) belki duymuşsunuzdur. Ama siz bu yeni okulu görmeden gittiniz, biz de ona üzülüyoruz. Yeni okulumuz hoşumuza gitti, ve daha da iyi olacağına inanıyoruz. İnşaallah bir gün siz de bizim okulumuzu ziyaret etmeye geleceksinizdir.

Bizim öğrenciler ilk defa olimpiyada katıldılar ve çok başarılı oldular. Takım olarak 11 öğrenci gitti. On biri de ilk beşlik sıraları kazandı. Kazakistan çapındaki olimpiyada 3 kişi katıldı (fizik, kimya, rus dili). Kazakistan çapında kimyadan altıncı, rus dilinden üçüncülüğü kazandılar, ama fizikteki arkadaşımıza 9.cu sınıftan olduğu için olimpiyada katılmaya izin vermediler. 1997-nci olimpiyat sadece 10-11 arasında (sınıflar) geçti. Onun için bizim 11 öğrenci de 10-sınıfına katıldılar.

Sayısal bölümünün çoğunu Kazak-Türk öğrencileri kazandılar. Çakçakov'la olimpiyatta geçtikten sonra bütün millet şaşırdılar ve bu sorular Çakçaklı'lara bir [illegible] gibi oldu. Bütün okul bizi çok kutladılar. Orda internat şeref tahtalarına oldular.

Orda hava nasıl, sıcaktır belki? Kışın bizde kar çoktu, ama şimdi karşıdaki karlar eridi, sokaklarda çamurlar kalmadı, hava ısınmaya başlıyor.

Bizde elektriği çok sık söndürüyorlar. Kışın bir ay kadar kaloriferler çalışmadı, biraz soğukta kaldık, bir şey olmadı, sabır ettik. Herşey iyi gidiyor.

Not: Bu mektup 9"A" (geçen senedeki 8"A") sınıfından yazılmıştır.

Liste: Bahtiyar Kerimov, Amangeldi Janatayev, Meyrambek Ilımhanov, Galımjan Aliyev, Nurlanbek Kaparov, Amangeldi Kapeyev, Berkut Sağındıkov, Askar Sultanov, Bolatjan Orazbayev, Ormbek Şukatov, [illegible], Sağındık Kaşkınov, Duman Jarin, Sayyat Murtazin, Serikbek Omarbayev, Nurjan Jumadılayev, Abat Aydilov, Rüstem Kadabayev.

Bütün sınıf adından: "Geçmiş olsun" dileriz ve "Allah şifa versin" diyerek mektubumuza son veriyoruz.

Hoşça kalınız.

SATIR ARKASI

TAMER KORKMAZ

"Kendimi, tabutta gibi hissediyorum"

Hava yeni kararmıştı. Dakka cehennemindeki müthiş boğuşma, bütün hızıyla sürüyordu. İçeride, yirmi Bangladeşli çocuk vardı. Talihliydiler; çünkü milyonlarca çocuğun arasından çıkıp, hayallerinde dahi göremeyecekleri bir eğitim yuvasına adım atmışlardı.

Yirmi minik, **Ümit Türk Koleji**'nin takdebeleriydiler. **İstiklal Marşı**'nı titrek; ama gayretli bir sesle okudular. Ülkesinden tam altı bin kilometre uzaklıkta, bataklığın ortasında yeşeren bu görüntüden dolayı göğsü kabaran bir **cumhurbaşkanı** vardı. Marşın ilk yarısında tebessüm ediyordu; fakat ikinci yarısında gözleri iyice doldu, ağlamakla ağlamamak arasında gitti, geldi.

O görememişti; ama az ileride beş altı yaşlarında iki çocuk akşam yemeklerini çöplükte yiyorlardı, çok büyük bir ihtimalle, hiçbir zaman okula gidemeyeceklerdi.

Yirmi minik, bu defa da kendi milli marşlarını söylemeye başladılar. Uzunca bir milli marştı bu, duygulu bir bestesi vardı. Yeni doğan her bin çocuktan doksanının öldüğü bir ülkede, marş sona erene dek, kimbilir kaç çocuk daha hayata veda ediyordu. **Bu topraklarda; marş uzun, hayat kısaydı.** Doğrusu, her kişi de çok hüzünlüydü!

Cumhurbaşkanı, kurdeleyi kesti, koleji açtı; Türkiye'nin bağrından gelen yirmi Bangladeşli yavru da Türkiye'den getirilen bilgisayarlarının başına oturdular. Hayatlarının en önemli seyahati başlamıştı, artık...

***

Bu gözü yaşlı; ama umutlu tabloyu yerinde izleyemeyen biri vardı. İşler yolunda gitseydi, miniklerin matematik öğretmeni olacaktı. Marmara Üniversitesi'nde Matematik Bölümü'nü bitirmişti. **Yirmi dört yaşındaydı.** Hayatının en güzel yaşlarından birinde, Dakka'ya, çok güç şartlarda boy vermeye çalışan bir eğitim hizmeti için gelmişti. Burası, sadece gurbet olsaydı, hiç problem yoktu! Burası bir kıyamet ortamıydı ve önce yaşamayı başarabilmek gerekiyordu.

Bu kentte, hayatın her anı zordu, tehlike bir türlü **"Gidiyorum, artık!"** demiyordu. İnsan hayatının beş paralık değeri yoktu. Bangladeş'in size ne zaman ne darbe vuracağı, hangi yolla ağır bir fatura ödeteceği hiç belli olmuyordu.

Genç öğretmen **Süleyman Alptekin** de, doğal olarak her gün Dakka cangılının içine batıklama dalanlardan biriydi. Her an, her türlü felaketin insanı teslim alacağı bir kentte yaşıyordu. Şehir trafiğinin bir meydan savaşından farksız olan yapısını da düşündükçe **"Bir gün buradan sağ çıkarsam, kendimi çok şanslı hissedeceğim."** diyordu.

Bir gün, kolejden çıkıp öğrenci yurduna gitmek üzere; çekirge sürüsünün bir benzeri, **bisikletlaytonlara** bindi. Bu yalınkat araçlar ve motoguzziler için **"Onlara bindiğimde kendimi tabutta gibi hissediyorum."** diyordu.

Korktuğu da başına geldi. Aniden karşıdan bir otobüs fırladı; bisikletlayton ortadan ikiye bölünmek üzereydi. **Süleyman**, tehlikeyi gördü ve anında karar verdi, atladı; ne var ki otobüsün tekerleği **Süleyman**'ın sol bacağının üzerinden geçti. Felaket, genç öğretmenin hayatına el koymuştu. Otobüs kaçtı, etraftakiler ciddi biçimde yaralanan **Süleyman**'a pek ilgi göstermediler.

İlkel hastahanelerde **Süleyman**'ın hiç şansı yoktu. Dakka Büyükelçimiz'in gayretleriyle, daha iyi imkanların olduğu askeri hastahaneye kaldırıldı. **Süleyman**... İlk üç gün hayati tehlikeyi atlatamadı. Böbrekleri de tehlikedeydi. Fazla vakit geçirmeden karar verildi. **Süleyman**'ın bacağı, Türkiye'deki doktorların telefonla yönlendirmeleriyle birlikte kesildi.

Süleyman'ın hayatı kurtuldu, gözlerini açtı; ancak o andan itibaren tam bir karabasan yaşamaya başladı. Bir an önce Türkiye'ye gitmek istiyordu. Kazadan kısa bir süre sonra cumhurbaşkanına ulaşıldı. **Süleyman Bey** o andan itibaren adeta ile yakından ilgilenmeye başladı; okul yönetimine geçmiş olsun telefonu açtı.

Bu arada **Süleyman**'ı Türkiye'ye getirmek için bütün imkanlar zorlanmaya başladı. Ne var ki, **Emirates Hava Yolları**, her türlü bürokratik işlem ve maddi gerekler yerine getirildiği halde, uçuşa yarım saat kala **"Hayır"** cevabını verdi; **Süleyman**, Dakka'da kaldı. Emirates, uçaklarının aktarma sebebiyle yolda altı saat bekleyeceğini; bu durumun da hastaların taşınmalarıyla ilgili uluslararası kurallara aykırı düşeceğini bildiriyordu...

***

Süleyman Bey'in Bangladeş ziyareti, **Süleyman**'ın imdadına hızır gibi yetişti. Bir aylık sabırdan sonra, **Süleyman**'ın ayağına, **"altın fırsat"** gelmişti. Cumhurbaşkanı, Ümit Koleji'ni açarken **"Öğretmen arkadaşınızı beraberimde götüreceğim."** diyordu. O esnada, henüz **Süleyman**'ın ailesi oğullarının başına gelenden habersizdi. Kaza, sadece ağabeyine duyurulmuştu.

Cumhurbaşkanı; uçak, Dakka'dan Chittagong'a havalanmadan önce adayının yanına geldi, moralini yükseltti. Hemen ardından da, uçağın önünde kendisine istirahat için ayrılan bölmenin **Süleyman**'a tahsis edilmesi talimatını verdi.

Chittagong'da uçak, heyeti beklerken, **Süleyman**'ın başında da kolejdeki öğretmen arkadaşları vardı. Canıparane çabaladılar **Süleyman** için. Cumhurbaşkanı, dokuz saatlik yolculuk boyunca üç kez geldi, genç öğretmenin yanına; bu ilgi **Süleyman**'ın her defasında gözlerini yaşarttı.

"Sakın moralini bozma, hayat bu, gelir geçer..." diyordu, cumhurbaşkanı... Hayatın büyük çoğunluğu acıydı. O korkunç kaza, **Süleyman**'ın hayallerini, gelecekle ilgili düşüncelerini bir bıçak gibi kesmişti. Toplum, onun kaderini yaşayanlara önce çok acıyor, sonra da otomatik olarak dışlıyordu.

Süleyman'ın sınavı şiddetliydi; ama etrafındakiler ve bu olayı duyan herkes için başlayan **kalbi** imtihan ise, hepsinden şiddetliydi. Bu öyle bir sınavdı ki, unuttuğumuz zaman geçmiş olmuyordunuz. Bu sınavlardan daha birçok vardı. Bazılarında olayın kahramanı biz oluyorduk, bazılarında da etrafımızdaki olaylarla her an imtihan ediliyorduk.

Bangladeşli yirmi minik, rüyalarında Süleyman'ın ailesine kavuştuğunu gördüler. Okulun açıldığı gece çöplükte kendilerine ziyafet çeken iki parmak çocuk ise, rüyalarında, Süleyman'a çarpan otobüsün kayıp şoförüyle karşılaştılar!..

ZAMAN
9 NİSAN 1997 ÇARŞAMBA FARKLI GAZETE

Hocaefendi, Süleyman Alptekin'i ziyareti sırasında oldukça duygulanırken, Süleyman öğretmeni alnından öperek acil şifalar diledi.

Alptekin'e mahzun ziyaret

'BİZ ONU GAZİ KABUL ETTİK'

Fethullah Gülen Hocaefendi, mart ayında Bangladeş'te özel Türk kolejinde öğretmenlik yaparken geçirdiği trafik kazası sonucu sol ayağını kaybeden öğretmen Süleyman Alptekin'i tedavi gördüğü International Hospital'de ziyaret etti. Önceki gece saat 22.45 sıralarında gerçekleşen ziyaret sırasında Hocaefendi'nin oldukça duygulandığı görüldü. Hocaefendi, hizmet düşüncesiyle binlerce kilometre uzağa giden öğretmenin muhacir olduğunu belirterek, "Kendisi belki tekrar vazifesinin başına dönemeyeceği endişesiyle üzülüyor; ama biz onu gazi kabul ediyoruz." dedi.

HOCAEFENDİ ALNINDAN ÖPTÜ

Hocaefendi, ziyaret sırasında Süleyman öğretmenin babası, ağabeyi ve ablasına geçmiş olsun' derken, Süleyman öğretmeni de alnından öperek acil şifalar diledi. Bangladeş'in başkenti Dakka'da Türk işadamları tarafından açılan özel kolejde fizik öğretmenliği yapan Süleyman Alptekin, 6 Mart'ta kaldığı yurttan okula giderken geçirdiği kaza sonunda sol bacağının diz kapağından sonrasını tamamen kaybetmişti. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiği Bangladeş ziyareti sonrasında Alptekin'i özel uçağına alarak tedavi edilmek üzere Türkiye'ye getirmişti.

İBRAHİM YEKEBAŞ / İSTANBUL (cihan)

ZAMAN

Demirel 'baba'lık yaptı

Cumhurbaşkanı, Bangladeş'te geçirdiği kazada ayağını kaybeden Özel Ümit Türk Koleji öğretmenlerinden Süleyman Alptekin'i tedavisi için beraberinde Türkiye'ye getirmek üzere bir jest yaptı.

Demirel: MGK için fırtına koparmayın

ankı Malezya'da

TEŞEKKÜR

Bangladeş **Dakka Ümit Türk Koleji**'nin kuruluş çalışmalarında büyük emeği geçen, bizi her zaman destekleyip, anavatanımızdan uzaklarda devletimiz adına sahip çıkan ve **Dakka Ümit Türk Koleji'nde matematik öğretmeni** olarak vazife yapan arkadaşımız **Süleyman Alptekin**'e, geçirdiği elim kaza sonrasında sahip çıkıp, Bangladeş'te en iyi şartlarda tedavi görmesini sağlayan ve arkadaşımızın Türkiye'ye getirilmesinde büyük çaba gösteren kıymetli

Büyükelçimiz Kemal Özcan

Beyefendi'ye ve **muhtereme eşine** minnettarız ve minnettar kalacağız.

DAKKA ÜMİT TÜRK KOLEJİ

TEŞEKKÜR

Teşrifleriyle, **BANGLADEŞ-DAKKA ÜMİT TÜRK KOLEJİ**'ni öğretime açan ve böylece uzak diyarlarda ülkemizin bayrağını dalgalandırıp, İstiklâl Marşı'mızın söylenmesinde bizlere [illegible] bir ümit ve şevk aşılayan,

ayrıca

kolejimizde matematik öğretmeni olarak görevli bulunan arkadaşımız Sayın **SÜLEYMAN ALPTEKİN**'e, geçirmiş olduğu elim trafik kazası sonrası sahip çıkıp, tüm imkânları seferber ederek, devletimizin şefkat elini yüreklerimizde hissettiren ve yaramızı saran

ÇOK DEĞERLİ CUMHURBAŞKANIMIZ SAYIN

SÜLEYMAN DEMİREL'e

ve çok değerli eşi Sayın **NAZMİYE DEMİREL HANIMEFENDİ**'ye en içten minnet ve şükranlarımızı ve ayrıca en derin saygılarımızı arz ederiz.

DAKKA ÜMİT TÜRK KOLEJİ

Bangladeş'te trafik kazasında ayağını kaybeden Süleyman Alptekin International Hospital'da pazartesi günü ameliyat edilecek. Alptekin'in durumu iyiye gidiyor.

Demirel'in "Devlet babalığı" hiçbir zaman unutulmayacak

Süleyman öğretmenin son dersi: Ümit

Demirel *'baba'*lık yaptı

29 MART 1997 Cumartesi

Haberler

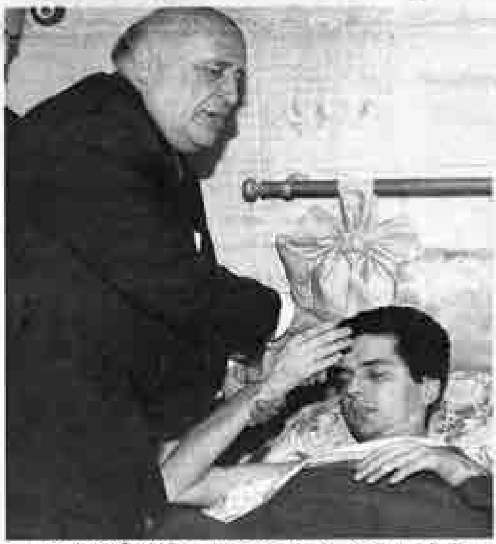
Süleyman öğretmen iki ay sonra ayakta

İşte devletin şefkatli eli

DEMİREL'E MÜTEŞEKKİR: Bangladeş'te geçirdiği kaza sonucu ayağını kaybeden öğretmen Süleyman Alptekin, uçakta Demirel'in yakınında ve yakın ilgisi ile ülkemize getirildi.

ALPTEKİN TEDAVİ ALTINDA

Cumhurbaşkanı Demirel, Bangladeş'i ziyareti sırasında açılışını yaptığı, devletin desteği ile Türk müteşebbisleri tarafından yaptırılan Özel Ünal Türk Koleji öğretmenlerinden Süleyman Alptekin'in kaza geçirdiğini öğrendi ve yaralı öğretmenin kendi uçağı ile Türkiye'ye getirilmesini emretti. Demirel'in büyük jesti, genç öğretmenin ailesi ve eğitim camiası ile vatandaşlar tarafından memnunluk ve gözyaşı ile karşılandı. Haber 3'te

Gözü yaşlı; ama umutlu tablo

İSTİKLAL MARŞI GÖZ YAŞARTTI

Yirmi minik, Ünal Türk Koleji'nin talebeleriydiler. İstiklal Marşı'nı tiz, ama gayretli bir sesle okudular. Ülkesinden tam altı bin kilometre uzaklıkta, bataklığın ortasında yeşeren bu görüntüden dolayı göğsü kabaran bir cumhurbaşkanı vardı. Marşın ilk yarısında tebessüm ediyordu, fakat ikinci yarısında gözleri iyice doldu, ağlamaklı ağlamamak arasında gitti, geldi.

6 BİN KM UZAKTA

Cumhurbaşkanı, kurdeleyi kesti, koleji açtı; fakirliğin bağrından gelen yirmi Bangladeşli yavru da Türkiye'den getirilen bilgisayarlarının başına oturdular. Hayatlarının en önemli seyahati başlamıştı artık... Bu gözü yaşlı, ama umutlu tabloyu yerinde izleyemeyen biri vardı: Miniklerin matematik öğretmeni olmak için binlerce kilometreyi kat edip gelen Süleyman Alptekin.

TAMER KORKMAZ'ın yazısı 11'de

